

VELVET

Addicted to Rock

ROCK FM

THE KILLERS - WHEN YOU WERE YOUNG, KEANE - CRYSTAL BALL
RAZORLIGHT - IN THE MORNING, KUBB - WICKED SOUL
REAMONN - PROMISE (YOU AND ME), SNOW PATROL - YOU'RE ALL I HAVE
ORSON - NO TOMORROW, RINGSIDE - TIRED OF BEING SORRY
AND MORE!

ΚΥΚΛΟΦΕΡΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ

UNIVERSAL MUSIC GREECE

faces./04

obsession./06
Benjamin Smoke

camera./08
Αιθέξανδρος Βούηγαρns: Re-think Pink | Gus Van Sant:
περιμένοντας το Paranoid Park | Persona: Charlotte
Rampling | Bill Barminski

b-sides./16
koop | momus | piano magic | what would have happened
if... Carter USM | pick-up | indie labels: sarah records

new media./26
Art in the new field of visibility

size./27
Oh!MyArk@Bread & Butter January 2007 | Viva
la Biba | Favorite

art./32
Check in / check out | Art Agenda

architecture./36
Τι είναι αρχιτεκτονική

books./40
James Ellroy

comics./41
Comicdom Con Athens 2007 Preview

football./42
These Charming Fans (Part 2)

pot pourri./44

zeppelin./46
Flower children

my space whore./48
Yeti's Harmony Williams

VELVET

τεύχος.19 | φεβρουάριος 07 | μηνιαία δωρεάν έκδοση

Έκδοση / Επιμέλεια:
Λάκης & Άρns Ιωάνns

Σχεδιασμός:
Άντα Θεοδωρακάκη
Ειρήνη Ζωγράφου

Οργάνωση / Προβολή:
Δάφνη Δραγώνα

Διεύθυνση διαφήμισης:
The Studio (art projects)

Υπεύθυνη διαφήμισης:
Χριστίνα Ροδοπούλου

Διαφημιστικό τμήμα:
Σοφία Γιλυνού
Μαργαρίτα Τσώμου

Συντάκτες:
(velvet mornings)
Λάκης & Άρns Ιωάνns
(obsession)
Δημήτρης Ποιτάκης
(camera)
Νατάσα Γιανναράκη
Αντρέας Κίκνης
(b-sides)
Δημήτρης Βόγλης
Γιάγκος Κολλιοπάνος
Νίκος Λιάσκας
Μάκης Μηλάτος
Οδυσσεύς Νικτιανός
(new media)
Δάφνη Δραγώνα

(size)
Asako Masunouchi
Χριστίνα Ροδοπούλου
Κορίνα Τριανταφυλλίδη
(art)
Νάντια Αργυροπούλου
(architecture)
Αντρέας Αγγελιδάκης
(zeppelin)
Σώτη Τριανταφυλλίδη
(books)
Ηλίας Παπαζαχαρίας
(comics)
Τάσος Παπαϊωάννου
(football is life)
Αντρέας Κίκνης

Συνεργάτες:
Δανάη Βαρδαλή, Κωνσταντίνος Δαγριτζίκος, Αιθέξανδρα
Ζωιοπούλου, Ξένια Καηκτασόγλου, Χριστόφορος Μαρί-
νος, Μάριος Μπουμπής, Μάρθα Παπαθανασίου, Μαριλένα
Σαλαμάνου, Dr. Faux, Νατάσα Χτενά, Αφροδίτη Ψαρρά

Έκδοση:
The Studio (art projects)
Μιλιτιάδου 17, 4ος όροφος,
105 60 Αθήνα
Τ / Φ: 210 3314 923
velvet_magazine@yahoo.gr
www.myspace.com/velvetmagazine

Παραγωγή:
Multimedia A.E.

1,2,3, Go!./01

DO THE VELVET!!

σπίτι σου!!

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ VELVET MAGAZINE

Για περισσότερες πληροφορίες:

T: 210 33 14 923

E: velvet_magazine@yahoo.gr

HALOHALO

Με τη νέα χρονιά καλωσορίζουμε στο περιοδικό πολλούς και αγαπημένους νέους συνεργάτες... αυξάνουμε κατά 50% την ύλη μας... προσθέτουμε στήλες για αρχιτεκτονική, βιβλίο και comics και συνεχίζουμε τα party και τα events μας...

Και ξεκινάμε... το Σάββατο 24 Φεβρουαρίου στο Bios, Velvet Kicks με live από τους Victory Collapse, The Callas και The Velvoids σε ένα παραδοσιακό rock 'n' roll γλέντι... και εννοείται στα dext η Velvet Squad μέχρι πρωίας...

Στις 2 Μαρτίου θα μας βρείτε στο Ίδρυμα ΔΕΣΤΕ, εγκαινιάζουμε την έκθεσή μας PART TIME PUNKS... παιδιά.... οι καλλιτέχνες δεν είναι τύποι με... μούσι-μπερέ-πολλά φράγκα ή τελείως άφραγκοι-με-παγχοηικοί-τρελοί-ιδιοφυίες-πίπα-μοιραίοι... και οι εκθεσιακοί χώροι δεν είναι (μερικοί τουλάχιστον)... τακούνι-σαμπάνια-ματς-μουτς-βαρεμάρα-εκκεντρικοί-σνομπ-δεν καταλαβαίνω τίποτα εδώ μέσα... ελάτε μια βόλτα και θα δείτε (δεν είναι απειλή τούτο!)... το όλο πράγμα μπορεί να έχει και χιούμορ-λάθη-μαγεία-βλακεία-ομορφιά-πάθος... we're talking to the kids που ήνε και οι Art Brut...

Ακόμα... ε-ε-έρχεται το μεγάλο διήμερο event μας στις 30 και 31 Μαρτίου για τα 2 VELVET years... τέλος πάντων... τα ήμε προς το παρόν το Σάββατο 24 Φεβρουαρίου στο Bios...

May you dream the sweetest dreams
x
bonne nuit

VELVET PARTY

Velvet Kicks with:

VICTORY COLLAPSE
THE VELVOIDS
THE CALLAS

Dj sets by:
The Velvet Squad

live starts 10:30pm / free entrance
Saturday 24th February
Bios
Pireos 84
www.myspace.com/velvetmagazine

THE LAST DRIVE

κάθε μήνα οι συνεργάτες του velvet σχολιάζουν...

Φήμες για... επανασύνδεση... νέο υλικό... live... ακριβώς την κατάλληλη στιγμή... πάνω που έχει φουντώσει η συζήτηση περί ελληνικής σκηνής, καλό είναι να έχουμε όλοι μας ένα μέτρο σύγκρισης και το μυαλό μας προσγειωμένο...σταριλίκια και σχέδια κομμένα... εκεί είναι ο πήχης και...ιδού η Ρόδος , ιδού και το πήδημα...

Νατάσα Γιανναράκη: The last time I saw Last Drive was a long, long time ago....

Κορίνα Τριανταφυλλίδη: «Do the Midnite Hope again...»

Αντρέας Αγγελιδάκης: http://en.wikipedia.org/wiki/The_Last_Drive

Κωνσταντίνος Δαγριτζίκος: The comment section has been temporarily removed pending our site redesign. It will return when we launch our new look and feel. Thank you for your patience.

Νάντια Αργυροπούλου: Θα ξαναπαίξουν; Λοιπόν, τα καλά cocktails δεν φεύγουν ποτέ από τη μόδα. Άσε που μπορεί να ξαναδούμε και ενδιαφέροντα covers. What remains is future...ξανά.

Νίκος Λιάσκας: Επανεμφάνιση των Last Drive; Καιρός να θυμηθούμε τα νιάτα μας και την εποχή του HEATWAVE που το γκρουπ ήταν στα φόρτε του. Ελπίζω μόνο να μην καταντήσουν σαν τους Σπυριδουίλα και τους Socrates και πάσουν να αποτελούν μια γλυκειά ανάμνηση...

Δημήτρης Πολιτάκης: Reunion; Γιατί όχι; Μία και καλή ίσως...και να υποσχεθούν ότι θα τα σπάσουν - μια χαρά κρατούνται απ' όσο ξέρω. Υπάρχουν και βοηθήματα άλλωστε πάσης φύσεως...

Οδυσσέας Νικητιανός: Πρέπει να τους έχω δει live στη Θεσσαλονίκη ή 11 ή 12 φορές ... αν σημαίνει κάτι αυτό...

Δάφνη Δραγώνα: Με το καλό η επανασύνδεσις, πάμε για midnite hop και τα συναφή.

Αντρέας Κίκπρας: (They need) Soul Stimulation...

Λάκης & Άρης Ιωνάς: Σε κάθε παραδοσιακό γλέντι με τα παιδιά (μγειρίτσα με The night of the Phantom !!!) είναι σάνταρ ένα από τα πράγματα που θα παίξουν.

Αλεξάνδρα Ζωιοπούλου: Ω θεέ μου! Κάτι τέτοια ακούω και αναστατώνομαι... Γιατί συνειδητοποιώ με τρόμο ότι έχουν περάσει χρόνοι δέκα από τα live εκείνα που πηλασίωσαν τα weekends της σχολικής μου ζωής... Τι να πω; Αν ξαναπαίξουν θα ξεθάψω τα grunge φορεματάκια και τις αρβύλες που φόραγα στο λύκειο και θα πάω!

Υ.Γ.: Για τους Echo Tatoo ακούγεται τίποτα;

Αφροδίτη Ψαρρά: Πας!!!! Αυτό είναι είδηση! Ελπίζω να κάνουν περιοδεία και στην Ισπανία για να τους δούμε. Οι Ισπανοί είναι τρελοί γι' αυτούς και τους Sound Explosion. Δίνουν πολύ respect στην ελληνική garage σκηνή.

Ηλίας Παπαζαχαρίας: Πάσα στο Φάληρο, πριν από 8-9 χρόνια, με Devil may care και Me and my wings.

Σώτη Τριανταφύλλου: «Drive on», «Drive, he said», «Torgear Band».

Νατάσα Χτενά: Θα έπρεπε να γράψω κάτι έξυπνο σ' αυτό το σημείο, κάτι φιλοσοφημένο... δεν τους πρόλαβα, όμως, δεν τους έζησα και το καλύτερο, θα ήταν να κρατήσω απλώς το στόμα μου κλειστό...

Μάριος Μπουμπής: Σε ένα φανταστικό έκτακτο ανακοινωθέν μουσικών νέων, η χρονική σύμπτωση της στιγμής τοποθετεί τους Last Drive ανάμεσα στους the Jesus and Mary Chain και τους James, με κοινό παρονομαστή αυτή την άτιμη «επανασύνδεση». Έτσι, τα παιδιά που τη δεκαετία του '90 πήγαιναν σχολείο, έχουν την ευκαιρία να γνωρίσουν ουσιαστικά μία θρυλική μπάντα που άφησε εποχή. Εγώ πάντως τότε έσπαγα το κεφάλι μου λύνοντας μαθηματικά προβλήματα και στραβωνόμουν μελετώντας μετά μανίας τον γεωγραφικό άτλαντα, με υπόκρουση Michael Jackson και New kids on the block. Ωραία χρόνια...

BEAUTIFUL & DIFFICULT:

Η περίπτωση του Benjamin Smoke

του Δημήτρη Πολιτάκη

Μια τυχαία βόλτα στο πρόσφατο παζάρι δίσκων του «Αν» - πιο πολύ για να αναπνεύσω τον ίδιο αέρα με κάποια από τα «αρρωστικά» της μουσικής παρά για σιδήποτε άλλο - είχε ως αποτέλεσμα να βρεθώ φεύγοντας, κάτοχος του DVD της ταινίας «Benjamin Smoke», ένα θυρικό, παθιασμένο, πολυμορφικό, ειλικρινές και συγκινητικό πορτρέτο μιας μορφής του αμερικάνικου ροκ underground με τη φωνή του Tom Waits και την ιδιοσυγκρασία της Judy Garland... Άλλη μια τρανή απόδειξη ότι πάντα κάτι «δικό σου» βρίσκεις να επιπλέει στον ωκεανό «ενδιαφέρουσας πληροφορίας», σα μήνυμα σε μπουκάλι. Είναι ανεξήγητο ίσως, αλλά η μουσική βρίσκει τρόπους να περνά κάθε φορά...

Η καταγραφή αυτή του θυρικού-τος μιας εύθραυστης (ακόμα και στα «ακμαία της») ύπαρξης, φέρει την υπογραφή του Jem Cohen (με τον οποίον «γνωριστήκαμε» στο πρόσφατο φεστιβάλ Θεσσαλονίκης, και έχει κατά καιρούς εστιάσει το φακό του σε γκρουπ όπως οι Ex, οι Fugazi, οι Sparklehorse, οι REM, οι Godspeed..., οι Blonde Redhead και ο συχωρεμένος ο Elliot Smith) ο οποίος συνεργάστηκε με τον Peter Sillen γι αυτό το «ντοκιμαντέρ» που συγκεντρώνει «υλικό» δέκα χρόνων και ακολουθεί το κακοφωτισμένο, δύσβατο, αλλά ηρωικό και χωρίς

απολογίες, μονοπάτι του performer, ποιητή, μουσικού, τραγουδοποιού, speed freak, περιστασιακού drag queen («a man's got to do what a man's got to do» όπως έλεγε ο ίδιος αστείευόμενος μόνο εν μέρει) και all around «καλλιτέχνη που δε θα μπορούσε να ζήσει αλλιώς», στις γειτονιές της Gabbagetown στην Τζόρτζια (αχατογράφητες από τα «cool media») για μια εκπληκτική κινηματογραφικά white trash όπερα. Όλα τα στερεοτυπικά κακομαθημένα τσαλίμια των ροκ star ακυρώνονται από τους μονοδύους του Benjamin, που έχει πλήρη συνείδηση της παρουσίας της κάμερας, αλλά αμέσως την ξεχνάει (και μαζί του κι εμείς...). Πρόκειται τελικά για μια ελεγεία αφού ο Robert Dickerson (πιο γνωστός ως «Benjamin») είναι νεκρός. Πέθανε στον ύπνο του στις 29 Ιανουαρίου του 1999, μία μέρα ακριβώς μετά τα γενέθλιά του. Ήταν 39 χρονών αλλά έμοιαζε σαν πιο τσακισμένος συνομήλικος του Μικ Τζάγκερ. Από μια γωνία. Γιατί από άλλη, ήταν ο ορισμός του αιωνίως ροκ νεανία και του αθηθινού πανκ που άκουσε στην εφηβεία του το Horses και πληροφορήθηκε φίλους και γνωστούς ότι θα πάει στη Νέα Υόρκη για να ανάβει την πίπα της Patti Smith.

Το 1978 κυλίστηκε τελικά στην μπίχλα και τα γυαλιά του CBGB'S

(«μου είχαν ότι η Νέα Υόρκη ήταν γεμάτη άτομα πρόθυμα για σεξ - μάλλον θα έλειπαν διακοπές όταν πήγα») και μετά επέστρεψε στην Τζόρτζια για να κάνει την drag queen («κάποιοι καριόληδες με έβαλαν μπροστά για να φαίνονται οι άλλες πιο ωραίες»).

Τα πολλά πρόσωπα του Benjamin: Σε διαφορετικές σκηνές της ταινίας (και φάσεις της ζωής του) μοιάζει και ακούγεται διαδοχικά σαν Dee Dee Ramone, σαν David Johansen, σαν Tom Verlaine, σαν Tom Waits, σαν κακοποιημένο τραβεστί, σαν αφοριστικό πρεζάκι, σαν γεννημένος performer, ποιητής, ροκ star, επιζήσας.

Μια βόλτα «under the influence» που κρατά δέκα χρόνια και θυμίζει κάπως τόσο το «αυτοβιογραφικό» Tarnation όσο και το Nomi Song (την ταινία για τον Klaus Nomi), ένα έργο αποσπασματικό, ατελές, αλλά τελικά «ολοκληρωμένο» που γυρίστηκε σε μια οικολογία «φορμάτ» (16mm, παλιό Super 8, Hi - 8 και DV) σε κλειστούς και ανοικτούς χώρους, σε σπίτια «γεμάτα» φετίχ, τέχνη, και συμβολικά μικροαντίκειμενα, σε ξεχασμένες αλές, στις παρυφές της σύγχρονης Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας...

Η σαρξ μεν ασθενής, το πνεύμα

δε πρόθυμο και γενναίο και η φωνή βγαλμένη από την ψυχή. Και τι υπέροχες μουσικές! Τόσο από τους Opal Foxx Quartet - τη δεκαμελή κολεκτίβα που συνδύαζε Dream Syndicate με Andrew Lloyd Weber, Nina Simone με Throbbing Gristle σε παραγωγή Michael Stipe, όσο και από την μπάντα της «ωριμότητάς» του, τους Smoke με το country blues και post rock καθαυτή μελοδραμά τους στα μέσα του '90. «Όλα τα λεφτά» πάντως πήλν της μουσικής και του απαράμιλλου ύφους της ταινίας - και η διαχρονική αξία της κληρονομιάς του Benjamin - είναι οι ιδιοφυείς ατάκες του, εκφρασμένες με την πλήρη διαύγεια που μόνο οι συνειδητά «τελειωμένοι» έχουν να επιδείξουν:

«Με συνέλαβε ένας Αφρο - Αμερικανός μπάτσος ...ή με μια λέξη 'γουρούνι' (νοσταλγώντας τις εποχές που έκαναν ντου οι μπάτσος στις συναυλίες) «Η μαριχουάνα μου έσωσε τη ζωή» («δε το θεωρώ ναρκωτικό, πιο πολύ σαν οξυγόνο, όπως και τα τσιγάρα»)

«Δε θέλω να είμαι ο γκέι τραγουδιστής με AIDS, the Mouth of the South» (το AIDS το νίκησε τελικά, αλλά ο οργανισμός του ήταν βεβαρημένος έτσι κι αλλιώς)

«Ο θάνατος είναι διαρκώς κάτι διαφορετικό, νομίζεις ότι είσαι cool και όταν συμβεί σε κάποιον δεν είσαι cool ή το αντίθετο, αυτό μου κάνει εντύπωση κάθε φορά» «Η λειτουργία της μουσικής, ξέρεις, είναι να σε αποσπά από το σεξ, τα ναρκωτικά, το θεό»

«Τι υπέροχο πράγμα που μπορεί να είναι μια μπάντα: Πέντε τύποι που δεν κάνουν πολλή παρέα αλλά βρίσκονται περιστασιακά και κάνουν κάτι πραγματικά όμορφο» «Η μάνα μου πιστεύει σε μένα

- δε με πιστεύει σαν πρεζάκι ή σαν τρελαμένο ή σαν βρώμικο ρόκερ ή σα 'λα - λα - λα - λα', αλλά σαν κάποιον που είναι ο εαυτός του»

«- Μαμά: Αν γυρίσεις σπίτι, θα πρέπει να φέρεσαι σαν αγόρι. - Εγώ: Αλήθεια, μαμά; Όχι ρε γαμώτο, και πάνω που πέρασα μια βδομάδα μαθαίνοντας να φέρομαι σαν κορίτσι»

«Αυτή η γαμημένη η 'showbiz', το rock & roll lifestyle που υποτίθεται ότι κάνω ξεκίνησε πολύ φυσικά για μένα με την ιδέα της δράσης. Δεν το είχα σχεδιάσει, δεν τραγουδούσα στην εκκλησία σαν την Aretha...»

«Πάντα μου άρεσα - εκτός από κάνα δύο χρόνια - και είναι εντυπωσιακό πόσο άνθρωποι μισούν αυτό που είναι. Τι είδους ζωή

είναι αυτή;»

«Όλη αυτή η ιστορία με την αθηθινή ζωή... Δε βλέπω τι φοβερό έχει η 'αθηθινή ζωή'. Έχω δει την αθηθινή ζωή 1000 φορές και τις 999 ήταν χάλια»

«Τιμωρώ τον εαυτό μου όταν τα πράγματα πάνε χάλια, γιατί πιστεύω ότι δεν πάνε αρκετά χάλια» (Προς θαμώνες καμπαρέ) «Προσέχετε στην οδήγηση για το σπίτι κι αν δεν μπορείτε να προσέχετε, τότε φροντίστε να είστε στις ειδήσεις»

Το DVD περιλαμβάνει στα extras φιλήμια με τον Vic Chestnutt και την Cat Power να τραγουδάνε κομμάτια (έξοχα) αφιερωμένα στον Benjamin, αλλά είναι το τραγούδι που έγραψε γι αυτόν η Patti Smith (τελικά τον βρήκε αυτή, και τον κάλεσε για support δικαιώνοντας όλη του την πορεία αλλά και την ίδια του την ύπαρξη) αυτό που αποστάζει την αξιοπρέπεια, τη χιουμοριστική θλιμμένη ενέργεια, το πάθος του Benjamin στη σκηνή: «Έχεις δει το θάνατο να τραγουδά; ...Ρίχνει πίσω το κεφάλι, αλλά δεν τραγουδά τίποτα πένθιμο» (Death Singing).

Πληροφορίες για τα άλμπουμ των Opal Foxx Quartet και των Smoke στο site benjaminremembered.com

RE-THINK PINK

του Αντρέα Κίκηρα και της Νατάσας Γιανναράκη

V: Η ταινία φαίνεται κατ' αρχήν να έχει έναν πολύ ισχυρό κεντρικό πυρήνα, που είναι η σχέση των δύο, του Βασίλη Γκάλη και της Σνεζάνα Τκατσένκο, κι από κει και πέρα να διαχέεται σε πολλές επιμέρους ιστορίες-στιγμιότυπα, σαν να δίνει την αίσθηση ότι μας βάζει σε μια διαδικασία να λαχταράμε να δούμε τι θα γίνει στη συνέχεια με αυτούς τους δύο... Το 'xes σκεφτεί κάπως έτσι;
A.B.: Ήξερα ότι μπορεί να λειτουργήσει έτσι, ότι το πιο ξεχωριστό as πούμε στοιχείο της ήταν η σχέση αυτή, χωρίς όμως να

συμφωνώ με αυτό... Απλά επειδή φαίνεται να υπάρχει μια αίσθηση περίεργη στη σχέση τους, γι' αυτό μας κάνει ν' ασχολούμαστε πιο πολύ. Από την άλλη εγώ as πούμε θεωρώ πιο ενδιαφέρουσα τη σχέση του με τη μητέρα του... Είναι π.χ. σαν το «Happiness» που είχε βγει πριν λίγα χρόνια, που όλοι περιμέναμε να δούμε τον πατέρα με τον ψυχολόγο, ενώ κι οι άλλες ιστορίες ήταν εξίσου ενδιαφέρουσες. Οπότε δεν το είχα ακριβώς έτσι στο μυαλό μου, ήθελα να μη γίνει αυτό που είχε γίνει στο «Κλεις;», την προηγούμενη ταινία μου, όπου υπήρχε

Ο Αλέξανδρος Βούλγαρης φαίνεται να κάνει στην πραγματικότητα αυτό που φαντασιώνονται (-μαστε) συχνά πολλοί: παίζει τον εαυτό του στην «ταινία της ζωής του». Ή έστω κάποια επεισόδια απ' αυτήν, έστω κρυμμένος πίσω από δίποδα-παιχνίδια του τύπου Γκάλης-Τκατσένκο, όπως τώρα με το «Ροζ», που έκανε την πρεμιέρα του στο «Μικρόκοσμο» στις αρχές του μήνα. Πάντως δηλώνει ότι δεν θα το κάνει ξανά, τουλάχιστον στο άμεσο μέλλον, που περιλαμβάνει μια 3η ταινία και πολλιά παραπέρα μουσικά βήματα με τους Mary & The Boy...

μια χαοτική κατάσταση σαν δομή, η οποία δεν ήταν τόσο δουλεμένη... Ήθελα το «Ροζ» να έχει αυτό το διάσπαρτο πράγμα πάλη, αλλά δουλεμένα, για να δούμε ότι δεν είναι η σχέση του με την κοπέλα το θέμα, αλλά ξεκάθαρα αυτός ο ίδιος.

V: Υπάρχει έντονη η αίσθηση μιας ιδιαίτερης ατμόσφαιρας στο «Ροζ»...

A.B. : Και οι μακέτες και όλα αυτά τα πράγματα ήταν σαν να τα βλέπουμε απ' τον κόσμο του. Γενικά στις ταινίες μ' αρέσει να υπάρχει η άποψη του χαρακτήρα.

Να βλέπεις π.χ. τον «Ταξιτζή» μέσ' από τη μεριά του ταξιτζή κι όχι από του «guru» Σκορτσέζε. Η αίσθηση πραγματικότητας του Ροζ είναι τελικά η πολύ συγκεκριμένη πραγματικότητα που ζει ο ήρωας στο μυαλό του και ο λόγος που πείθει και δεν προκαλεί ερωτηματικά είναι επειδή όλα είναι ιδωμένα από την πλευρά του και όχι από την πλευρά εμένα του δημιουργού που θα μπορούσα να κρίνω τη ζωή και τις αποφάσεις του κεντρικού ήρωα.

V: Η ταινία, πέρα από το προσωπικό στοιχείο δείχνει ότι έχει

γίνει πολλή ομαδική δουλειά σε όλα τα επίπεδα (ηχητικός σχεδιασμός, σχέδια, μακέτες, κούκλες κλπ). Νομίζεις ότι βγαίνει προς τα έξω μια ευρύτερη δουλειά νέων καλλιτεχνών και πώς δούλεψε όλο αυτό καθώς φτιάχνετε το «Ροζ»;
A.B.: Κι αυτό είναι κάτι που δεν θα' θελα πάλη να το ξανακάνω, μ' αυτό τον τρόπο, δηλαδή να προσπαθώ να χρησιμοποιώ ό,τι καλό βλέπω γύρω μου, πριν καν γράψω το σενάριο. Π.χ. έχω τη φίλη μου τη Χριστίνα που είναι ηθοποιός και ξέρω ότι μπορεί να κάνει καλό αυτό που θα της ζητήσω ή π.χ. η φίλη μου η Μαρία έχει κάνει αυτά τα κουκλάκια που μ' αρέσουν, πώς μπορώ να τα χρησιμοποιήσω για να ταιριάζουν με την ταινία κλπ... Ένα πράγμα σαν κολλάζ, το οποίο τώρα δεν θα το 'θελα για την επόμενη ταινία, θα 'θελα δηλαδή να προκύψει μέσ' από το σενάριο το

ωραίο αποτέλεσμα. Σκεφτόμουν ότι ο Νίκος έκανε αυτή την ταινία χωρίς να χρειάζονται πολλοί, επαγγελματίες κλπ... Και ήθελα γενικά για όλους όσους συμμετέχουν να είναι αυτή η πρώτη τους ταινία, να νιώθουν και την «αίγλη» αυτού του πράγματος και να χρησιμοποιήσουν κατάλληλα τον ενθουσιασμό τους. Ακόμα ήθελα να υπάρχει κάποιος σεβασμός σε συγκεκριμένα άτομα που χρειάζεται, όπως π.χ. στη βοηθό σκηνοθέτη την Αγγελική – που ήταν 23 χρονών – και την «τρέμανε» όλοι, στην ενδυματολόγο που ήταν 16, η μακιγιέζ η Μαίρη (των Mary & The Boy) ήταν 18, ο Νίκος και η παρέα που έκαναν τα σκηνικά ήταν γύρω στα 19, μόνο εγώ ήμουν ο «παππούς» και ο φωτογράφος που ήταν 30. Γενικά υπήρχε ένας αλληλοσεβασμός που δεν τον έχεις όταν είσαι με πολλούς συνομήλικούς σου (γέλια)! Κι αυτό λειτούργη-

να γίνει πριν περίπου 3 χρόνια. Τότε το 'ριξα στα μουσικά, το είδα σαν διέξοδο και μετά αποφάσισα να τελειώσω την ταινία. Τελικά βέβαια η μουσική φαίνεται να λειτουργεί κιόλας, δηλαδή αρχίζει να αποφέρει κάτι σαν μια δεύτερη δουλειά και βρίσκεις μια ισορροπία ανάμεσα στα δύο. Από κει και πέρα υπάρχουν παρόμοια προβλήματα, ξέρεις, γκρίνια, καχυποψία... Πολλές φορές λέω ότι η «εναλλακτική» κοινότητα έχει παρόμοια νοοτροπία με τη «σκυλιάδικη», με την έννοια ότι για μένα εκείνοι που πραγματικά ενδιαφέρονται να γίνονται πράγματα είναι αυτοί οι οποίοι προσφέρουν. Κι όταν λέω προσφέρουν δεν εννοώ ότι εμείς τάχα κάνουμε «υψηλή τέχνη» και έτσι πρέπει να κάνουν όλοι, εννοώ με οποιονδήποτε τρόπο μπορεί ο καθένας. Δεν είμαι σε καμιά περίπτωση υπέρ του να 'μαστε «λίγοι και καλοί», όπως είμαι τελείως

V: Συνήθως στις δουλειές που σ' αρέσουν δεν πληρώνεσαι καθόλου...

A.B.: Αυτό εννοώ να προσφέρει κανείς κάτι, δηλαδή εγώ π.χ. το cd των Franz Ferdinand θα το κατεβάσω για να τ' ακούσω, σιγά μην τους πληρώσω, αυτοί δεν μ' έχουν ανάγκη... Το cd όμως των Night On Earth as πούμε, που είδα τα παιδιά πώς το βγάληνε με δικά τους έξοδα, τρέχοντας μόνοι τους από δω κι από κει, κι άμα δεν βγάληουν τα έξοδά τους πολύ απλά δεν θα ξαναβγάληουν cd, εφόσον μ' ενδιαφέρει θα πάω να το αγοράσω. Και πάλη π.χ. στο Rockwave θα μου πιδώντας τα κάγκελα, απλά στο Μικρό Μουσικό Θέατρο που βγαίνει-δε βγαίνει κι έχει 5 € είσοδο, δεν θα πω «βάλε με τσάμπα», απλά θα τα δώσω, κι as τα κόψω από αηλού. Αυτό εννοώ ότι τελικά πολύ λίγοι είναι αυτοί που όντως το 'χουν πάρει ζεστά και νομίζω ότι αυτοί

ποιος μπορεί να κάνει τι... Ήταν δηλαδή σαν να κάνεις pop-art με ανθρώπους, να χρησιμοποιείς τη δουλειά του άλλου για να φτιάξεις ένα μίγμα το οποίο θέλεις να είναι τελικά απόλυτα δικό σου, σαν ενορχηστροτής κάποιων πραγμάτων... Υπήρχε ένα τέτοιο πράγμα, τώρα το πώς δούλεψε... Κατ' αρχήν εμένα μ' έπιασε λόγω εγωκεντρισμού να αναλάβω κάποια πράγματα (παραγωγή, ηθοποιία, μουσικές κλπ). Είχα στο νου μου τη «Ροζ Παραμάνα» του Νίκου Πορώνη, μια ταινία που έγινε ουσιαστικά με 3 άτομα και ασχέτως των όποιων προβλημάτων έχει ένα

σε, δηλαδή δεν πέρασε ούτε μια μέρα έξω, αφιερώσαμε λιγότερες ώρες απ' ό,τι σκεφτόμασταν, όλα ήταν στην ώρα τους και η ταινία κόστισε τα μισά λεφτά από το «Κλεις;», το οποίο κιόλας φαίνεται ότι είναι 5 φορές πιο φτηνό. Δηλαδή έγινε πολύ καλός χειρισμός και βρήκαμε αρκετούς «χειροποίητους» τρόπους για να αντιμετωπίσουμε κάποια προβλήματα.

V: «Πατάς» όμως τώρα εξίσου γερά και εκτός σινεμά...

A.B.: Κάποια στιγμή είχα μπουχτίσει με το σινεμά και στην ουσία παράτησα το «Ροζ», που ήταν

ενάντια και με την κουτλούρα του «τσάμπα». Φτιάχνεις κάτι και το παρουσιάζεις, έχοντας κάτσει και δουλέψει πολλές ώρες γι' αυτό το πράγμα κι αυτό έχει τη δική του μικρή ή μεγάλη αξία. Βλέπεις as πούμε ένα τσάμπα πάρτι που πηγαίνει όλη η Αθήνα και σε κάτι άλλο βάζεις 5 € και δεν έρχεται κανείς. Το θέμα είναι και να μπορείς να ζήσεις από αυτό, εφόσον το αντιμετωπίζεις σαν δουλειά και αφιερώνεσαι σ' αυτό. Δουλειά δεν σημαίνει να σε χτυπάνε από το πρωί έως το βράδυ, υπάρχει και η περίπτωση να σου αρέσει η δουλειά που κάνεις!

είναι εκείνοι που τελικά δρουν κιόλας, ο καθένας με τον τρόπο του π.χ. στήνοντας συναυλίες, κάνοντας ταινίες, φτιάχνοντας ένα περιοδικό, δουλεύοντας εδώ κι εκεί σε πράγματα...

* Ο φετινός Φεβρουάριος στο «Μικρόκοσμο» (Λεωφ. Συγγρού 106, ΦιΕ) είναι ο πιο ενδιαφέρων μήνας για το ντόπιο σινεμά, εδώ και πολύ καιρό. Αφού ολοκληρωθούν οι προβολές του «Ροζ», θα ακολουθήσει - σαρωτική - «Η Ψυχή στο Στόμα» του Γιάννη Οικονομίδη, με επίσημη συμμετοχή στο τελευταίο Φεστιβάλ Κινηματογράφου των Καννών.

Mala Noche

Περιμένοντας το Paranoid Park

Η γνωριμία μου με το έργο του Gus Van Sant έγινε σε κάποια παραγμένη στιγμή της πρώιμης εφηβείας μου με το «Drugstore Cowboy» (1989). Οι παρακμιακοί ήρωες χτύπησαν φλέβα στον κληνισμένο ψυχισμό μου, και με την κολλητή μου φίλη, σπεύσαμε να τους μιμηθούμε φτιάχνοντας αυτοσχέδια κοκτέιλ από χάπια που κλέβαμε μπροστά στα νυσταγμένα μάτια των υπαλλήλων στα φαρμακεία μιας μικρής επαρχιακής πόλης εκείνο το καλοκαίρι. Σε κάποιο περιοδικό είχαμε διαβάσει πως η πρωταγωνίστρια Kelly Lynch είχε καταναλώσει καραμέλλες και ζαχαρωτά επί μήνες προκειμένου να αποκτήσει τη θαμπή επιδερμίδα του junkie. Αυτό δεν χρειάστηκε να το κάνουμε, μιας και τα διαπιστευτήρια της εφηβείας είχαν ήδη μαγαρίσει τα ροδαλά μας μάγουλα. Ο κύριος Van Sant συνέχισε να μας βάζει ενδιαφέρουσες και ασυνήθιστες ιδέες σχετικά με την περιπλάνηση και τα όρια της φιλίας με την επόμενη του

ταινία, το «My Own Private Idaho» (1991). Το πρωταγωνιστικό δίδυμο River Phoenix – Keanu Reeves λειτούργησε ως δόλωμα για να μας μυήσει σ' ένα σινεμά εσωστρεφές και ιδιοσυγκρασιακό, όπου οι ήρωες ξεδιπλώνουν την ευαισθητότητα και την αδυναμία τους σαν να 'ταν κουβέρτα για να τυλιχτούν μια παγωμένη νύχτα στην έρημο. Μια γνώριμη αίσθηση της μουδιασμένης εφηβείας ξαναένιωσα ένα βράδυ στο Los Άντζελες όταν, πολλὰ χρόνια μετά, είδα το «Elephant» (2003). Ήταν σαν ο χρόνος να γυρνούσε πίσω στην οδυνηρή περίοδο του σχολείου, όταν ήμασταν βουτηγμένοι σε σιωπηλή απελπισία και νιώθαμε τα πάντα με σαρωτική ένταση. Είναι μια ταινία που δημιουργεί με λιτότητα και ακρίβεια την ηλεκτρισμένη και βουβή ατμόσφαιρα που επικρατεί πριν από μια τρομαχτική καταιγίδα. Το προπέρσινο «Last Days» (2005) είναι άλλη μια βραδυφλεγής ελλειψία στην απελπισία και την απομόνωση, όπως η

Ενώ η καινούρια ταινία του Van Sant βρίσκεται ακόμη σε post-production, το Velvet θυμάται προσωπικές του στιγμές με το έργο του σκηνοθέτη.

της Νατάσας Γιανναράκη

βίωνε ο κεντρικός χαρακτήρας, που βασίζονταν στον Kurt Cobain. Σκοτεινά απογεύματα στο Pacific Northwest κι ένας άνθρωπος τόσο ταλαντούχος όσο και συναισθηματικά ανάπηρος. Η σκηνή που προσπαθεί ανεπιτυχώς να μαγειρέψει macaroni and cheese από το κουτί και κατόπιν τα τρώει μισομαγειρεμένα μένει ακόμα στο νου μου ως δείγμα του πόσο δύσκολες μπορεί να είναι ώρες ώρες οι βασικές καθημερινές αναγκαιότητες για να κρατηθεί κανείς στη ζωή. Το «Mala Noche» (1985) είναι η πρώτη ταινία μεγάλου μήκους του Van Sant, γυρισμένη σε ασπρόμαυρο δεκαεξάρι. Δεν υπάρχει κόπια σε φιλμ ή βίντεο της ταινίας. Πέρσι ο σκηνοθέτης μετέφερε την ταινία σε High Definition και προβλήθηκε για πρώτη φορά στο περσινό φεστιβάλ του Sundance. Στη χώρα μας την απόλαυσαν όσοι ταγμένοι σινεφίλ παρακολούθησαν τις μεταμεσονύχτιες προβολές της στο τελευταίο φεστιβάλ Θεσσαλονίκης στα πλαίσια

του προγράμματος «Ημέρες Ανεξαρτησίας». Βλέποντάς την κανείς εντοπίζει τα θέματα που αναπτύσσει ο Van Sant στο μετέπειτα έργο του: μοναχικοί τύποι που ζουν στο περιθώριο, ρομαντικοί που ψάχνουν τον έρωτα που θα τους χαρίσει την ευτυχία και την ολοκλήρωση. Τα γυρίσματα της καινούριας ταινίας του Gus Van Sant τελειώσαν στα μέσα του περασμένου Νοέμβρη στο Πόρτλαντ του Όρεγκον. Λέγεται «Paranoid Park» και είναι η ιστορία ενός νεαρού σκέιτερ που κατά λάθος σκοτώνει έναν σκεικουριτά και κατόπιν πρέπει να δει πώς θα αντιδράσει όταν η αστυνομία αρχίσει να ερευνά την υπόθεση. Πλήθος πισιρικάδων συνέρρευσαν στα ανοιχτά κάστινγκ της ταινίας, που βασίζεται στο μυθιστόρημα του Blake Nelson. Αυτή τη στιγμή η ταινία είναι σε post-production και αναρωτιόμαστε σε ποιο φεστιβάλ θα κάνει πρεμιέρα. Υπάρχει προφίλ της ταινίας στο MySpace που θα τσεκάρουμε τακτικά για νεότερα!

ΠΟΣΟ ΕΙΠΑΜΕ ΟΤΙ ΚΡΑΤΑΕΙ ΑΥΤΟ ΤΟ ΠΑΡΤΥ;

ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ 2007: Η CUERVO ΕΙΝΑΙ Ο ΧΟΡΗΓΟΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΗΣ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΠΑΡΤΥ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ!

Φόρεσε την πιο καλή σου διάθεση: κάθε μέρα αυτό το καρναβάλι είναι πάρτυ!

Φρόντισε η στολή σου να είναι άνετη: άσε τους άλλους να ασχολούνται μαζί της...

Βάλε αναπαυτικά παπούτσια: προβλέπεται να χορεύεις πολλές ώρες!

Διάλεξε την πιο Cuervo παρέα: το γέλιο και το πάθος για διασκέδαση είναι απαραίτητα προσόντα για σένα και τους φίλους σου!

Εμπιστέψου το ένστικτό σου: πήγαινε στο πάρτυ που νιώθεις ότι θ' ακούσεις την καλύτερη μουσική!

Μη βάζεις όρια στο ρολόι σου: κάνε τις απόκριες να διαρκέσουν πιο πολύ, φυσικά παρέα με μια Cuervo!

ΑΝΕΠΙΣΗΜΟΣ ΧΟΡΗΓΟΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗΣ ΓΙΟΡΤΗΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

VIVE Cuervo

CHARLOTTE RAMPLING

του Αντρέα Κίκηρα

Δεν θα'ταν εύκολο ποτέ να αμφισβητηθεί ότι ένα από τα συστατικά στοιχεία της γοητείας που ασκεί παραδοσιακά το σινεμά στους ανθρώπους έχει να κάνει με την πδονοβλεψία και τα κίνητρα που την προκαλούν στον εγκέφαλο του καθενός ξεχωριστά. Αυτά είναι που ωθούν τα βλήματα στο να κατασκευάζουν αντικείμενα πόθου και εικόνες-φetiχ, που τελικά είναι δύσκολο να φανταστείς ότι αυτό που βλέπεις στο σινεμά δεν έχει να κάνει και πολλή με την πραγματικότητα στην οποία κινούνται τα «αντικείμενα» αυτά. Από κει και πέρα μπορεί να σκαρφίζεται κανείς σι-χάκια του στιλ «I always wanted to be your trampoline», όπως έκαναν οι indie-poppers Kinky Machine για τη Σάρλοτ Ράμπλινγκ στο ομώνυμο κομμάτι τους. Ο φίλος και συμπρωταγωνιστής της Ντερκ Μπόγκαρντ έλεγε γι' αυτήν ότι έχει ένα βλέμμα ικανό να εκφράζει τον πιο ισχυρό τρόπο. Ενώ ο Μπάρι Νόρμαν, ένας βετεράνος Άγγλος σινεκριτικός, επι-νόησε το ρήμα rample για χάρη της, δίνοντας στο λήμμα του τον ορισμό: «η βύθιση ενός άνδρα στην απειλησία μέσ' από έναν παγερό αισθησι-ασμό». Η ίδια βέβαια από την πλευρά της έλεγε με κατανόηση: «Ω ναι, πολλές φορές οι σκηνοθέτες με ήθελαν να είμαι πραγματικά σκληρή. Τους αρέσει αυτή η πλευρά της γυναίκας, τη θεωρούν ακαταμάχητη». Κυρίως στους θεατές αρέσει, φυσικά. Όπως έγραφε, εν είδει φεμινιστι-κού μανιφέστου, η Αγγλίδα θεωρητικός Λόρα Μάηβεϊ (1975) «μόνο η ανάληψη της πδονής που προκαλεί η διαχρονική εικόνα της γυναίκας στο σινεμά θα καταστρέψει την πδονή αυτή. Και η καταστροφή της θα είναι ένα δραστικό όπλο...»

Ίσως πάντως η πορεία μέχρι την επινόηση του rample να οφείλεται σε μια σειρά από παρεξηγήσεις: το ξεκίνημα ήταν στην καρδιά των Swinging London years (1966), με το (όχι σ' αλήθεια) ανάλαφρο «Georgie Girl» του Σίλβιο Ναρισάνο, όπου η Ράμπλινγκ ήταν η επιπόλαιη, αλλιά κού-κλα Μέρντιθ, συγκάτοικος της στρουμπουλής, αλλιά «καλού κοριτσιού» Τζόρτζι (Λιν Ρενγκκρέιβ). Η Μέρντιθ πήγαινε κάθε βράδυ σε πάρτι με διαφορετικό boyfriend, ενώ η Τζόρτζι ταλαινίζοταν από ένα και μοναδικό φλερτ, ενός πλούσιου, αλλιά μεσήλικα (Τζέιμς Μέισον). Τελικά η Μέρ-ντιθ έμεινε έγκυος, τα ψιλοέχασε και φόρτωσε το ντάντεμα του μωρού στη Τζόρτζι, που το δέχτηκε με χαρά. Στους «Καταραμένους» του Λουκίνο Βισκόντι (1969), τη βλέπουμε ως τη νεαρή αριστοκράτισσα Ελίζαμπεθ

Τίλμαν, ουσιαστικά τη μοναδική «μη καταραμένη», μια νότα αθωότητας που θα γνωρίσει τον κατατρεγμό μέχρι θανάτου από τα μέλη της δυνα-στείας-συμμορίας των Φον Έσενμπεκ, σε μια αλληγορία περί ναζισμού με στιλ «αρρωστημένης» μπαρόκ (σαπουν)όπερας. Ένα λεπτό από τον περίφημο «Θυρωρό της Νύχτας» (1974) της Λιλιάνα Καβάνι, στο οποίο η Ράμπλινγκ (Λουσία Άθερτον) με εεμμ...nazi-chic (?) αμφίεση επιδίδε-ται σε έναν χορό Σαλώμης μέσα σε ένα ναζιστικό στρατόπεδο ουσιαστικά παγίωσε τη στερεότυπα «δολοφονική» εικόνα της. Το όλο σκηνικό όμως δεν ήταν παρά επινόηση του βασανιστή της (Ντερκ Μπόγκαρντ), με τον οποίο θα ξανασυναντηθούν λίγα χρόνια μετά τον πόλεμο για να ζήσουν ανάλογες φιλήδονες στιγμές. Λίγο αργότερα, θα βρεθεί σε νευρωτικές, ημιπαράφρονες καταστάσεις εξαιτίας απονενοημένων φλερτ, τόσο με τον Φιλίπ Νουαρέ στο αλλόκοτο ατμοσφαιρικό «Μοβ Ταξί» του Ιβ Μπουασέ (1977), όσο και με τον Γούντι Άλεν στο δικό του «Stardust Memories» (1980), ενώ στο «Μαξ Αγάπη μου» του Ναγκίσα Όσιμα (1986) το διαβόητο βλέμμα της θα διασταυρωθεί σ' έναν ζωολογικό κήπο με αυτό ενός χιμπαντζή (αυτός είναι ο Μαξ), τον οποίο και θα κουβαλήσει σπίτι για να ζήσουν μαζί, προκαλώντας την παθολογική ζήλεια του σεβασμιού διπλωμάτη συζύγου της (Άντονι Χίγκινς)! Συνοδικά αν το δει κανείς, η Ράμπλινγκ περισσότερο ταλαιπωρούταν παρά ταλαιπωρούσε, τόσο στο σινεμά, όσο και στη ζωή. Εκεί, όπου έζησε τις άχαρες μετακινήσεις εδώ κι εκεί από παιδί -κόρη στρατιωτικού, την αυτοκτονία της αδελφής της μόλις στα 17, τα «εφιαλτικά» - όπως χαρακτηρίζει - '60s («όλοι νόμιζαν ότι περνούσαν καλά, αλλιά έπαιρναν τόσα ναρκωτικά που έτσι κι αλλιώς δεν θα μπορούσαν να το ξέρουν»), δυο λαμπερούς, αλλιά πολύ ατυχήσαντες γάμους, μια μακρά περίοδο κατάθλιψης και μια σταθερή επανάκαμψη που διαρκεί μέχρι σήμερα... «Δεν είναι πολύ γλυκό που ο εγγονός μου με φωνάζει Γκόγκο;», ρωτά με την αφέλεια της - 61 Φεβρουαρίων σήμερα - χαζογιάγιάς. Και θυμάται κανείς το Ρόμπερτ Μίτσμ- ντετέκτιβ Μάρλοου στο «Farewell my Lovely» (1975) να την κοιτάζει σαν ξερολούκουμο, με το μυαλό του να ταξιδεύει: «Τα μαλλιά της ήταν χρυσά σαν παλιά κορνίζα...και είχε αψεγάδιαστες καμπύλες...»

camera./12

PORN ! PORN ! PORN !

Ο Dr. Faux ψάχνει στη συλλογή του και προτείνει τη βιντεοκασέτα του μήνα:

Η Λίζα είναι ένα αιθέριο πλάσμα που αναστατώνει τη ζωή των κατοίκων μιας ήσυχης ελληνικής τουτρόπολης. Η πρώτη της δυναμική εμφάνιση στην παραλία θα αποτελέσει την αφορμή για να ξετυλιχτεί το κουβάρι μιας σειράς από αλληλο-διασταυρούμενες ιστορίες, οι οποίες αλλιτε κάνουν τον κύκλο τους με πειστικό τρόπο και άλλες αφήνουν την αίσθηση του ανοηολοκλήρωτου. Σε πρώτο φόντο πάντοτε, τι άλλο, ο ήλιος και ο έρωτας... Ο ομογενής θίοντορ Μέγκας ήρθε στην Ελλάδα προσπαθώντας να αναβιώσει το κλίμα αδέχαστων επιτυχιών της δεκαετίας του 1970 («Ψυχή και Σάρκα», «Η Αναζητήσις», «Το Αγκίστρι» κλπ) κάτι που πετυχαίνει, έστω εν μέρει...

Διακοπές

Σενάριο- Σκηνοθεσία: θίοντορ Μέγκας, Πρωταγωνιστούν: Λίζα Πατσίντες, Τζος Χαϊκ

Navigate life™

NAUTICA

camera./14

Mortified: I Hate Drake

click to view

Mortified: Real Words Real People Real Pathetic is an anthology of people's actual childhood writings, ripped from the pages of their lives and shared with total strangers

directed by: Bill barminski
animation and visual concepts by:
bill barminski, Chris Louie, Mike Hulswit
produced by: Dave Nadelberg

narration: Will Nolan
text taken from the diary of Will Nolan,
age 11, April 10 1982
recorded before a live mortified audience

Bill Barminski

της Αφροδίτης Ψαππά

Ο Bill Barminski είναι ένας σύγχρονος αμερικάνος καλλιτέχνης και καθηγητής του UCLA που δουλεύει με παραδοσιακά και ψηφιακά μέσα. Στο www.barmisnki.com μπορείτε να πάρετε μια πλήρη ιδέα για τα project του. Την αισθητική του μπορείς να την χαρακτηρίσεις pop - punk με εικόνες βγαλμένες από την καθημερινότητα.

Πες μας κάποια πράγματα για τη δουλειά σου, κάποια πράγματα που σε εμνούν.

Η δουλειά μου ποικίλλει. Δουλεύω χρησιμοποιώντας πολλή μέσα, αλλά νομίζω πως το κοινό στοιχείο είναι η αναδημιουργία των μέσων μαζικής ενημέρωσης. Βομβαρδιζόμαστε από εικόνες και ήχους συνέχεια, έτσι αυτό γίνεται το αντικείμενο της δουλειάς μου. Είτε αυτό είναι πίνακας, είτε multimedia project, είτε μουσική σύνθεση. Υποθέτω πως είναι μια απλή προσπάθεια να βγάλω κάποιο νόημα από τον σύγχρονο τρόπο ζωής. Κατά κάποιο τρόπο πολλοί σύγχρονοι καλλιτέχνες είναι τοπιογράφοι. Ζωγραφίζουμε αυτό που βλέπουμε. Και δεν βλέπουμε αγγελίδες και βουκολικές σκηνές. Βλέπουμε τηλεόραση, περιοδικά, ακούμε ράδιο, σερφάρουμε στο internet, όλα αυτά είναι το σύγχρονο τοπίο. Έτσι τα ζωγραφίζουμε.

Πώς άρχισες να δουλεύεις με το video και το animation;

Άρχισα στις αρχές της δεκαετίας του '90 όταν εμφανίστηκαν οι multimedia υπολογιστές. Ξαν ζωγράφος ποτέ δεν ενδιαφερόμουν ιδιαίτερα για τις ταινίες και το animation, γιατί η διαδικασία δημιουργίας τους ήταν παρατεταμένη και απαιτούσε ομάδα εργασίας. Αλλά με την εξέλιξη των υπολογιστών ένα ή δύο άτομα μπορούν να κάνουν αυτό που πριν χρειαζόταν πολλούς για να γίνει. Έτσι αυτή η τεχνολογία κατά κάποιο τρόπο έβαλε αυτά τα εργαλεία στο studio κάθε καλλιτέχνη. Από τότε το ζωγραφικό μου studio και το ψηφιακό μου studio συνδέονται. Σχεδιάζω πίνακες στον υπολογιστή και ψηφιοποιώ άλλους για τη χρήση animation.

Πιστεύεις ότι το animation και γενικά το ψηφιακό θα αντικαταστήσει την τέχνη της ζωγραφικής μια μέρα;

Νομίζω πως για πολλούς καλλιτέχνες τα ψηφιακά μέσα θα γίνουν το μέσο της δημιουργίας τους, αυτό δεν σημαίνει ότι η ζωγραφική θα εξαφανιστεί, κάποιοι άλλοι θα προτιμήσουν αυτό το μέσο. Νομίζω πως το ψηφιακό απλά προστίθεται σαν ένας καινούργιος τρόπος έκφρασης. 100 χρόνια πριν πολλοί πίστεψαν ότι η φωτογραφία θα σήμαινε το τέλος της ζωγραφικής. Αλλά αυτό που είδαμε ήταν ότι η φωτογραφία επέτρεψε στο ζωγράφο να εξερευνήσει τους κόσμους της αντίληψης και της αφαίρεσης κλπ.

Πρέπει να είσαι και λάτρης της μουσικής. Συνθέτεις μουσική ενώ έχεις σκηνοθετήσει και video clip. Πώς περιγράφεις αυτή την εμπειρία;

Λατρεύω να δουλεύω με τη μουσική. Και με ενδιαφέρει πάρα πολύ σαν εμπειρία. Ο ήχος είναι πολύ σημαντικό μέρος της ζωής και το να δημιουργήσεις artwork που χρησιμοποιεί ήχο είναι πολύ συναρπαστικό. Έχει μια ασυναγώνιστη ποιότητα. Δουλεύω συνέχεια πάνω στη μουσική μου και έχω πάρα πολλά να μάθω γι' αυτό. Πάλη ο υπολογιστής μου το επέτρεψε αυτό.

Έχεις κάνει ένα flash video για τους The Damned. Πώς προέκυψε αυτό; Πιστεύω πως έπιασες ακριβώς τον ήχο.

Σχετικά με το video των Damned, το έκανα για την πλάκα του. Πάντα μου άρεσαν και το έκανα. Έχει παιχτεί σε κάποιους τηλεοπτικούς σταθμούς. Πραγματικά είναι κάτι που έκανα σαν μεγάλος fan. Τώρα δουλεύω πάνω σε ένα καινούργιο με το ίδιο animation αλλά σε περιβάλλον 3D. Πολλά από τα projects που κάνω είναι πειράματα. Πώς δουλεύει ένα καινούργιο software; Ας επινοήσουμε ένα project και θα διδαχθούμε από μόνοι μας. Είμαι υπέρμαχος των αυτοδιδάκτων μεθόδων. Και έτσι ακριβώς λειτουργώ. Διδάσκω στο UCLA και το κυριότερο που επιδιώκω να μεταδώσω στους μαθητές μου είναι ότι πρέπει οι ίδιοι να γίνουν ο καλύτερός τους δάσκαλος.

www.barminski.com

PART TIME PUNKS

A group show curated by Lakis & Aris Ionas

Artists:

K. Dagritzikos / D. Economou / Em Kei / N. Goulis /
L. & A. Ionas / I. Karayannopoulou / T. Michael /
R. Panagiotou / L. Papadopoulos / Z. Pappa /
R. Williamson

Performances: Victory Collapse, The Callas, Legal Tender

Duration: 2/3/07 - 10/3/07

DESTE Foundation
11 Fillellinon & Em.Pappa street
N.Ionia 142 34, Athens Greece
tel:+30 210 27 58 490
fax:+30 210 27 54 862
info@deste.gr , www.deste.gr

Mon - Thu 10.00 - 18.00
Fri 10.00 - 20.00
Sat 11.00 - 16.00

lalalala 1 2 3 GO!

SOUNDS LIKE

του Μάκη Μηλάτου

ΟΥΔΕΙΣ ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΣΤΟΝ ΤΟΠΟ ΤΟΥ

Τι σημαίνει το όνομα Ψαραντώνης γιά την ελληνική εναλλακτική κοινότητα; Γι' αυτούς που κάθε χρόνο πάνε στο Glastonbury, στο Sonar ή στο All Tomorrow's Parties και αισθάνονται πολύ περήφανοι και «προχωρημένοι» γι' αυτό; Πόσοι ακροατές του Nick Cave, των Dirty Three, της Cat Power, των Spacemen 3 και της Joanna Newsom ακούνε και Ψαραντώνη; Δεν νομίζω και τόσοι πολλοί, όσοι ίσως θα έπρεπε. Κι όμως, η μουσική που ακούμε και μας αρέσει, που τη θεωρούμε πιο εμπνευσμένη, ηθική, ανοιχτόμυαλη, προχωρημένη, θα έπρεπε να μας κάνει πιο ανοιχτούς, πιο ελεύθερους, έξω από τα είδη και τις ταμπέλες.

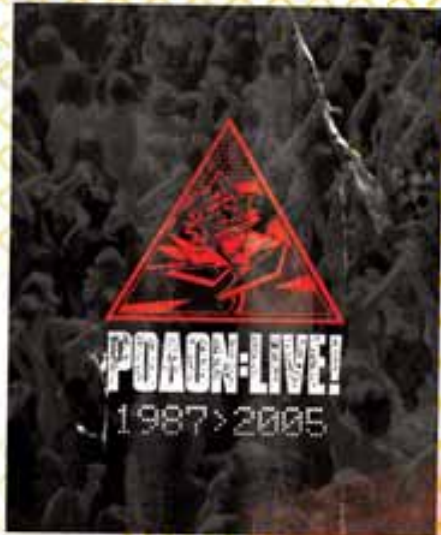
Κανείς οργανωτής συναυλιών και κανένα «εναλλακτικό» γκρουπ δεν θα καλλούσε τον Ψαραντώνη στην συναυλία του. Κάθε αξιοπρεπής αναγνώστης του Velvet, του Alternative Press, του Uncut, κάθε επισκέπτης του Pitchfork, κάθε θαμών

νας του Bios και του Μικρού Μουσικού Θεάτρου θα έβλεπε με καλό μάτι ένα live στο οποίο θα παίζει ο Ψαραντώνης, οι Magnolia Electric Company και ο Mick Harvey; Κι όμως η θεώρηση της μουσικής είναι μία και μοναδική: Να είσαι πραγματικά ανοιχτός στην αλήθεια του καλλιτέχνη, να μην βάζεις ταμπέλες, να μπορείς να βρεις επαφή με την τέχνη ακόμη κι όταν δεν έχει «κιθαριστικά ριφ» και δεν τη λένε americana. Πόσοι από μας έχουμε τα κότσια να είμαστε ανοιχτοί κι όχι ταμπουρωμένοι πίσω από το τείχος που φτιάχνει η αντίληψη: Εμείς κι αυτοί. Οι Dirty Three όμως, που είναι πραγματικοί καλλιτέχνες και δεν είναι απλώς «εναλλακτικοί», το έπιασαν στον αέρα πως ο Ψαραντώνης και ροκ είναι και εναλλακτικός είναι και σπουδαίος είναι κι αυτό που κάνει η δική του “americana”, απλώς έρχεται από την Κρήτη. Τι σημασία έχει; Ως οικοδεσπότες, λοιπόν, στο φεινό All Tomorrow's Parties (που θα γίνει τον Απρίλιο και μέρος του θα πάει και στο Primavera) κάλεσαν και τον Ψαραντώνη να εμφανιστεί με όσους προανέφερα κι ακόμη με τους: Low, Papa M, Conway Savage, Spiritualized, Devastations, Small Knives, Josh Pearson, Brokeback και πολλούς άλλους. Καιρός να καταρρεύσουν τα τείχη. Αρκετά μας βασάνισαν, μας κράτησαν πίσω και η δικιά μου γενιά το πλήρωσε με πολλούς τρόπους. Υπάρχουν πολλοί σπουδαίοι δημιουργοί από την «άλλη πλευρά» που κάνουν ωραία πράγματα, που βυθίζονται στο τριπ της μουσικής με δημιουργικότητα και αλήθεια, που η ζωή τους είναι «εναλλακτική», που τροφοδοτούνται από το ίδιο πάθος μ' αυτό του Bonnie “Prince” Billy, της Bjork ή των ...And You Will Know Us By The Trial Of Dead, απλώς χρησιμοποιούν διαφορετικό ήχο για να το εκφράσουν. Γιατί εδώ που τα λέμε, το δίλημμα δεν ήταν ποτέ: Ηλεκτρική κιθάρα ή λύρα, drum machine ή τσαμπούνα, 4/4 ή 9/8.

ΕΛΑ ΚΙ ΕΣΥ

Κι αφού ανέφερα τους ...And You Will Know Us... να που έρχονται στο Gagarin στις 16/3, Υπάρχουν όμως κι άλλες αφίξεις που αναμένουμε:

Tuxedo Moon: 27/2	Isabelle Antena: 24,25/2
The Veils + The Devastations: 23/2	Piano Magic: 22,23/2
Orishas: 17/2	Gotan Project: 13/2
Jason Molina: 23/2	

ΤΟ ΡΟΔΟΝ ΕΓΙΝΕ
COFFEE TABLE BOOK

Οι αναμνήσεις μιας εποχής σε ένα λεύκωμα 250 σελίδων, με τη φροντίδα του Χρήστου Δασκαλόπουλου, που ήταν πάντα εκεί. Μόλις έμπαινες από την πόρτα, δεξιά... Πριν ανοίξει το Ρόδον, οι συναυλίες γίνονταν στο Σπόρτινγκ, στο γήπεδο του Παναθηναϊκού, σε κάτι άσχετους χώρους και ξαφνικά...δημιουργήθηκε σημείο αναφοράς. Το καινούργιο μας παιχνίδι (οι συναυλίες ξένων καλλιτεχνών ξεκίνησαν στις αρχές της δεκαετίας του '80) αποκτούσε δικό του χώρο. Δεν νομίζω να έχω πάει πιο πολλές φορές σε άλλον χώρο στη ζωή μου, απ' ό,τι στο Ρόδον. Ειδικά στην αρχή (μέχρι πια να γίνει συνήθεια) υπήρχε διάχυτη η αίσθηση ότι κάτι σπουδαίο συνέβη στη ζωή μας. Και δεν ήταν ψέματα... Είδαμε ένα σωρό γκρουπ στην ώρα τους (ίσως και πριν απ' αυτήν), γιατί τότε υπήρχε ακόμη φαν στην υπόθεση συναυλίες, ήταν μια γλυκιά περιπέτεια κι επικρατούσε η άποψη: «να δούμε αυτά που γουστάρουμε...».

Μέσα σε 18 χρόνια συνέβησαν πολλά εκεί, που μας άνοιξαν τα μάτια. Κοιτάζοντας τη λίστα με όλη τα γκρουπ που έχουν παίξει στο Ρόδον, μένω άφωνος. Ένα κάρο συναυλίες και πολλές απ' αυτές ήταν πράγματι σπουδαίες. Στο βιβλίο: «Ροδον - Live 1987-2005» δεκάδες φωτογραφίες και memorabilia μας ξαναθυμίζουν τι ζήσαμε, τι είδαμε, τι περάσαμε... Δεν έχουμε παρά-πονο, καλά ήταν. Πάμε γι' άλλα τώρα.

Υ.Γ. Όσο υπήρχε το Ρόδον, αποτελούσε τον τόπο συνάντησης της γενιάς μου. Τώρα πάει, σκορπίσαμε στους πέντε ανέμους κι αυτό λίγο με λυπεί.

ΜΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ
ΑΚΟΜΗ CD;

Ο dj Blend βυθίζεται γιά τα καλά σε ρυθμούς που ακουμπάνε στο dub, στη soul, στη jazz, στο hip hop. Ο καινούργιος του δίσκος έχει τίτλο: “Misplaced”, έχει καλή παρέα μουσικών που αγαπάνε τους ρυθμούς του κόσμου και την μαύρη μουσική, έχει αγάπη και μεράκι και είναι κεντημένος στο χέρι.

Ο Μιχάλης Δέλτα επιστρέφει με το: “Forbidden Poetry”, για να μας αποκαλύψει ότι η ποίηση δεν χρειάζεται πάντα τα λόγια. Συχνά η μουσική από μόνη της δημιουργεί ποιητική ατμόσφαιρα.

Το spoken word δεν είχε ποτέ στη χώρα μας ευρύτερη αποδοχή κι όμως είναι ένα είδος που έγινε αναπόσπαστο κομμάτι της pop κουλτούρας. Ο Χρήστος Αλεξόπουλος όμως επιμένει στον μοναχικό του δρόμο. Συνεχίζει (με τη δική του εταιρεία πια) και το άλμπουμ «Παραπούνες και Τριαφύнтаλλα». Σύγχρονη ροκ ατμόσφαιρα και απρόσμενες ιστορίες.

Οι Vello Leaf προέρχονται από τους “deep.insight” κι έχουν έδρα τα Χανιά. Έχουν κυκλοφορήσει μερικά EP κι έχουν γράψει μουσική γιά διάφορες παραστάσεις. Το καινούργιο τους EP κυκλοφορεί τώρα με τίτλο: “Morning Star” και 6 τραγούδια με post rock ύφος, αραχνοϋφанта φωνητικά και indie πνεύμα. Είναι σε καλό δρόμο...

Μετά από 6 χρόνια αποχής οι Closer επέστρεψαν γιά να μας θυμίσουν τι ήταν αυτό που μας έκανε να τους συμπαθήσουμε.

Το «ροκ τσίρκο» δεν μπορεί παρά να έχει και Νάνους και μάλιστα από τη Σαλονίκη. Ο καινούργιος τους δίσκος έχει τίτλο: “Nanodrive” και σημείο αναφοράς τους εναλλακτικούς ροκ ήχους της δεκαετίας του '80. Καλοδεχούμενο.

Και μόνο γιά ν' ακούσεις τη φωνή της τρομερής «αρχαίας» μπλουζίστριας Mattie May Thomas αξίζει τον κόπο. Δεν είναι όμως μόνο αυτό... Οι Biomass στο άλμπουμ τους: “Market” μας αποδεικνύουν για μία ακόμη φορά ότι ξέρουν να χειρίζονται καλά τις ηλεκτρονικές ατμόσφαιρες και να δημιουργούν κατάσταση.

ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΜΑΖΙ

Οι επανασυνδέσεις δεν μου ποθυαρέσουν. Ό,τι εισπράξαμε απ' αυτό το τεράστιο κύμα επανασυνδέσεων, τα τελευταία χρόνια, δεν έχει καθόλου ζουμί. Είναι φανερό πως, τις περισσότερες φορές, τα γκρουπ ξαναβρέθηκαν μαζί μετά από 10 ή 20 ή 30 χρόνια μόνο και μόνο για οικονομικούς λόγους. Όταν προέκυψε αυτή η καινούργια μανία με το παρελθόν και ο ήχος από τις δεκαετίες του '60, του '70 και του '80 επανέκαμψε για έναν «δεύτερο γύρο», πολλά συγκροτήματα επανήλθαν στην επικαιρότητα με επανεκδόσεις δίσκων, συλλογές με «χαμένες» ηχογραφήσεις και dvd από τις «ένδοξες εποχές». Ευκαιρία λοιπόν για μια επανασύνδεση...

Υπήρξαν όμως και επανασυνδέσεις που άξιζαν τον κόπο, όπως των Go-Betweens ή των Steely Dan αλλήλα και αρνήσεις (παρά το οικονομικό δέλεαρ) που τίμησαν τη ροκ ιδεολογία (αν υποθέσουμε πως υπάρχει τέτοια) όπως αυτή των Clash ή την απόλυτη άρνηση του Captain Beefheart. Έχει γίνει talk of the town ότι επίκειται η επανασύνδεση των Last Drive και των Στέρεο Νόβα. Δεν ξέρω αν όντως ισχύει κάτι τέτοιο και ούτε πήρα τηλέφωνο για να μάθω, αμελώντας το «δημοσιογραφικό μου καθήκον». Θέλω να παραμείνω ένας απλός φαν σ' αυτή την υπόθεση, γιατί σαν τέτοιος χάρηκα όταν το άκουσα. Είχα την αίσθηση, από τότε που διαλύθηκαν, πως άφηναν πίσω τους κάποιο ανεξώφλητο υπόλοιπο. Κάτι που δεν μας είχαν πει, γιατί δεν είχαν προλάβει. Χώρισαν και κάτι έμεινε μετέωρο. Κι αν είναι αλήθεια ότι θα ξαναβρεθούν, ίσως τότε μας πουν αυτό που μας χρωστάνε από τότε και μάλιστα χρωματισμένο από τη σοφία και τη γνώση του χρόνου που μεσολάβησε. Άλλωστε κι ό,τι έκαναν μετά από μόνοι τους, όσοι από τα δύο γκρουπ συνέχισαν με τη μουσική, είναι θαυμαστά και ωραία. Όλα αυτά μαζί ίσως μας κάνουν κάτι που να αξίζει τον κόπο. Εχω πολλές ελπίδες, πως έτσι θα γίνει...

Κι απ' την άλλη, αν ισχύει κάτι τέτοιο, δεν γίνεται για οικονομικούς λόγους, γιατί όλοι ξέρουμε πια πως όσοι τραβιούνται σ' αυτή τη φάση στην Ελλάδα, είναι αδύνατον να ζήσουν από τη μουσική τους. Οπότε...

Τα μέλη των συγκροτημάτων συνδέονται με αιώνιους δεσμούς γιατί τους ενώνει η δημιουργία. Ακόμη κι αυτοί που χωρίζουν βίαια, είναι για πάντα δεμένοι με το κοινό τους έργο, που είναι πια μέρος του σύμπαντος και δεν χάνεται ποτέ, ακόμη κι όταν περάσει στη λήθη. Όταν οι άνθρωποι μεγαλώνουν, καταβαθαίνουν περισσότερα, είναι πιο ικανοί να δείξουν κατανόηση, να συγχωρέσουν, να φανούν γενναίοδωροι και φυσικά να νοσταλγήσουν τις «ωραίες ημέρες». Κι αυτά τα δύο γκρουπ είχαν πολλές καλές στιγμές. Μας πρόσφεραν καλά άλμπουμ, έπαιξαν καταλυτικό ρόλο, σημάδεψαν τη ζωή μας και ίσως... να μας χρωστάνε και κάτι. Ομοιογώ ότι θα ήθελα να το ακούσω.

Όπως έλεγαν και οι Emerson, Lake & Palmer κάποτε: “Welcome back my friends to the show that never ends”.

Momus

ΕΝΑΣ ΜΕΤΑ-ΜΕΤΑΜΟΝΤΕΡΝΟΣ,
ΙΔΙΟΦΥΗΣ ΣΑΤΥΡΟΣ

Οι ήχοι είναι κοφτοί, μαλακοί, σκονισμένοι. Τα φωνητικά είναι πάντοτε αισθαντικά (αυτή η τρυφερά διεστραμμένη φωνή...) αλλήλα σχεδόν υπόκωφα. Οι μελωδίες είναι πτήσεις χαμηλές, αλλήλα από αυτές που παίρνουν σβάρνα κλαδιά δέντρων προκαλώντας ρίγη και δέος. Το Ocky Milk είναι ταυτόχρονα ένας δίσκος φρόνιμος και φιλικός, από τους πλέον ζεστούς και προσβάσιμους του Momus, αυτού του πρώην ερωτομανή που πλησιάζει τα πενήντα και αρνείται κατηγορηματικά να πεθάνει...

του Γιάγκου Κολιπαρίου

Το «πρώην ερωτομανής» δεν το ήλω εγώ, αλλήλα ο ίδιος, δηλαδή το κομμάτι που κλείνει το δίσκο, «ένα ρέκβιεμ για τη λίμπιντό» του αλλήλα ταυτόχρονα «εορτασμός μίας νέας κατάστασης». Το Ocky Milk είναι το τρίτο μέρος της τριλογίας «Ιστορίες ενός Ο» (μετά το εξαιρετικό Oskar Tennis Champion του 2003 και το σχετικό άνισο Otto Spooky του 2004) και δημιουργήθηκε στο Βερολίνο, την πόλη όπου ο Momus έχει εγκατασταθεί τα τελευταία χρόνια, όπως και τόσοι άλλοι μουσικοί και καλλιτέχνες. Και οι τρεις αυτοί δίσκοι τον βρίσκουν μόνο του, να κάνει αυτό που ξέρει καλύτερα να κάνει, δηλαδή να φιλτράρει διάφορα είδη παραδοσιακής και κλασικής μουσικής μέσα από το φορητό mac και τα παλιά μικρά synthesizer του, δημιουργώντας κάτι καινούριο και ολόκληρο δικό του. Το 1998 βάντισε τη

μουσική που έκανε εκείνη την εποχή (όπως και το προσωπικό του label) Analog Baroque. Το 2001 δημιούργησε στη Νέα Υόρκη ένα δίσκο-concept ονόματι Folktronic, όπου ανεμειγνύει αλλήλα ηλεκτρονικά μοτίβα της δεκαετίας του '80 με παραδοσιακή Αμερικανική μουσική. Όλη η ιδέα της pop μουσικής και κουιτούρας γενικότερα είναι για τον ίδιο να υιοθετεί κανείς στοιχεία άλλων πολιτισμών χωρίς να προσπαθεί να τα ξεπατικώσει, αλλήλα φέρνοντας τα στα μέτρα του, ουσιαστικά παρωδώντας τα. Αυτό είναι που έχει κάνει κατά κόρον εδώ και δύο δεκαετίες, αλλήλα με λιγότερη και αλλήλα με περισσότερη επιτυχία. Δεν ξέρω όμως αν ο Momus, παρόλη την πρωτοτυπία του και το νεωτεριστικό του πνεύμα, αποτελεί μία μουσική ιδιοφυΐα. Αυτό για το οποίο είμαι σίγουρος είναι ότι στιχουργικά και ποιητικά είναι καταπληκτικός, ένας από τους κορυφαίους -προικισμέ-

νος με αστείρευτη φαντασία και εξαιρετική έκφραση. Γεννημένος Κέλτης και γιος γλωσσολόγου, είχε ανέκαθεν ευχέρεια με τις λέξεις. Σε ηλικία οκτώ χρονών έγραψε το πρώτο του «τραγούδι» με τον προφητικό, δεδομένης της μετέπειτα λαγωνοφιλίας του, τίτλο I Can See Japan. Από μικρός είχε την ευκαιρία να γνωρίσει από κοντά διαφορετικούς πολιτισμούς – όταν ήταν εννέα χρονών οι γονείς του μετακόμισαν από το Εδιμβούργο στην Αθήνα (επί δικτατορίας!) και μερικά χρόνια αργότερα στο Μόντρεαλ. Σπού-

δασε φιλολογία αλλήλα σίγουρα η προσωπική του επιμόρφωση (φιλοσοφική, λογοτεχνική, κινηματογραφική, εικαστική) ήταν πολύ πιο πολύτιμη από τις σπουδές του. Η παιδεία του είναι εντυπωσιακά ευρεία και ενδιαφέρουσα – κάτι που φυσικά αποτυπώνεται στους στίχους του (πολύ συχνά γεμάτοι αναφορές), κοστίζοντάς του συχνά το χαρακτηρισμό του επιδειξιμανή. Πολλοί είναι επίσης αυτοί που απορούν πως δεν έγινε συγγραφέας, αλλήλα για τον ίδιο έχει πολύ περισσότερο ενδιαφέρον να ενσωματώνει ιστορίες

στο περιβάλλον ενός τραγουδιού. Εξάλλου εδώ και πολλά χρόνια είναι πολυγραφότατος δοκιμιογράφος μέσα από το blog του, όπου μπορεί να διανθίζει τα κείμενά του με φωτογραφίες, βίντεο και συνδέσμους προς άλλες ιστοσελίδες. Τα θέματα με τα οποία έχει καταπιαστεί είναι χιλιάδες, αλλήλα το πιο βασικό και πιο συχνά επαναλαμβανόμενο απ' όλα είναι το σεξ, η ηδονή και όλα όσα συνεπάγονται – κάποτε μάλιστα δήλωσε ότι οι τα τραγούδια του αποτελούν ακτινογραφίες της ερωτικής του ζωής.

Το 1986 η κυκλοφορία του πρώτου του LP (ονόματι Circus Maximus) ήταν κάτι σαν προσγέωση ιπτάμενου δίσκου για την ανεξάρτητη Βρετανική μουσική σκηνή που βρισκόταν στο ζενίθ αφέλειας και ψευτοεφηβικής αθωότητας. Ο 26χρονος Nick Currie με το ψευδώνυμο-γάντι Momus (αγγλιστί ο Μώμος, αρχαίος ελληνικός θεός της κοροϊδίας, εξ ου και η λέξη μομφή) πρότεινε, όντας άθεος, αιματηρά και διαστροφικά θέματα από την Παλαιά Διαθήκη τραγουδώντας τα μακροσκελώς, με συνοδεία ακουστικής κιθάρας σαν αναγεννησιακός τροβαδούρος. Ήδη βέβαια υπήρχαν υποψίες των μικρών ήχων, της κοηλώδους «ηχητικής σκόνης» που θ'ανέπτυσσε αργότερα, κυρίως από τα μέσα της δεκαετίας του '90 και έπειτα. Φυσικά η μοναδική δισκογραφική εταιρεία που θα μπορούσε να κυκλοφορήσει έναν τέτοιο δίσκο ήταν η El records, ο πολύχρωμος και ευφάνταστος καρπός του Mike Alway. Τον προηγούμενο χρόνο του είχε κυκλοφορήσει ένα EP με υποδειγματικά καλοφτιαγμένες (μουσικά και στιχουργικά) διασκευές τραγουδιών του Jacques Brel. Ο Momus είναι από την αρχή λίαν εμπνευσμένος από το Γαλλικό τραγούδι και όσο περνάνε τα χρόνια αντιγράφει (με το δικό του δημιουργικό και ενδιαφέροντα τρόπο) όλο και περισσότερο τον άλλο «τρυφερό διεστραμμένο», Serge

Gainsbourg. Το αποκορύφωμα έρχεται και πάλι στα μέσα της δεκαετίας του '90 όταν, στα χνάρια του Serge, συνθέτει ολόκληρα LP για πανέμορφες, εξωτικές γυναίκες όπως η Shazna Nessa (την οποία παντρεύτηκε στα 17 της χρόνια, αποτελώντας αντικείμενο του σκανδαλοθηρικού τύπου, μια και αναγκάστηκαν να κληφτούν και να κρυφτούν στο Παρίσι για να γλιτώσουν από την αυστηρή Μουσουλμανική της οικογένεια από το Μπανγκλαντές), η Kahimi Karie και η Laila France. Πίσω στο 1987, ο Momus, από το μικροσκοπικό του δωμάτιο στο Chelsea του Λονδίνου, αποδεικνύεται κομμάτι φιλόδοξος παίρνοντας μεταγραφή στην Creation Records, η οποία ήδη αποτελεί όνομα κυρίως χάρη στους Primal Scream. Παρόλη αυτά δεν υποκύπτει σε κανένα καλλιτεχνικό συμβιβασμό και ο πρώτος δίσκος (The Poison Boyfriend) αποτελεί φυσική συνέχεια του Circus Maximus, με το πρώτο (και μοναδικό) single να ονομάζεται «Murderers, the hope of women». Από την αρχή της καριέρας του πολεμήθηκε από στενόμυαλες φεμινίστριες κριτικούς που τον κατηγορούσαν, αυτόν τον ύπιστο λάτρη και υμννήτη του γυναικείου φύλου, για μισογυνισμό. Το δεύτερό του LP για λογαριασμό της Creation είναι το Tender Pervert (1988) και σηματοδοτεί την οριστική του στροφή προς την ηλεκτρονική μουσική. Χωρίς φυσικά αυτό να σημαίνει ότι εγκαταλείπει τα κλασικά όργανα, αλλήλα η παρουσία ηλεκτρονικών στοιχείων αποδίδει και μπρος θα διέπει σχεδόν όλα του τα τραγούδια – κάτι εξάλλου φυσικό, δεδομένου ότι συνθέτει και εκτελεί όλα τα κομμάτια μόνος του, χωρίς τη συνοδεία άλλων μουσικών. Θα παραμείνει στην Creation μέχρι το 1994, μο-

Ο Momus πρότεινε αιματηρά και διαστροφικά θέματα από την Παλαιά Διαθήκη τραγουδώντας τα μακροσκελώς, με συνοδεία ακουστικής κιθάρας σαν αναγεννησιακός τροβαδούρος.

νίμως σε μία κατάσταση cult ημί-αφάνειας ίσως με την εξαίρεση του disco single (στο στυλ του Momus βέβαια) The Hairstyle of the Devil που είχε παιχτεί αρκετά στο ραδιόφωνο. Είναι όμως απο εκεί και έπειτα, και ειδικά από τότε που γίνεται μονόφθαλμος (εξαιτίας μόλυνσης από φακό επαφής...προσοχή όσοι φοράτε!) – ίσως αυτό να δυνάμωσε τις υπόλοιπές του αισθήσεις – που παράγει τους πιο ενδιαφέροντες και ολοκληρωμένους του δίσκους. Παράλληλα ταξιδεύει πολύ και αλλήλαζει συχνά τόπο κατοικίας (Παρίσι-Λονδίνο-Νέα Υόρκη-Τόκιο-Βερολίνο), έχοντας τα μάτια του (εντάξει, το ένα) και τ'αυτιά του ανοιχτά μέσα σε όλες αυτές τις – περισσότερες ή λιγότερες – αναβράζουσες μητροπόλεις. Το 1999, για να βγάλει

τα σπασμένα από τη μήνυση που του έκανε η transsexual συνθέτης ηλεκτρονικής μουσικής (πιο γνωστό της έργο το soundtrack για το Κουρδιστό Πορτοκάλη) Wendy Carlos (για το κομμάτι-πορτραίτο του παλιού της εαυτού ονόματι Walter Carlos) έχει την ιδιοφυή ιδέα ενός εγχειρήματος άλλων κομματιών-πορτραίτων τα οποία συνθέτει επί πληρωμή (1000 δολλάρια το ένα) για οποιονδήποτε ενδιαφερόμενο (τελικά μαζεύονται καμιά σαρανταριά, ανάμεσά τους ο γνωστός Αμερικάνος καλλιτέχνης Jeff Coons). Η κυκλοφορία του δίσκου και η ταυτόχρονη ίδρυση της δικής του εταιρείας του προσφέρουν τα προς το ζην καθώς και απόλυτη καλλιτεχνική ελευθερία, την οποία φυσικά εκμεταλλεύεται και απολαμβάνει μέχρι σήμερα. Αναμένουμε με αγωνία τη συνέχεια.

imomus.com

ΚΟΟΡ

Μια πραγματικά εντυπωσιακή επιστροφή
του Δημήτρη Βόγλη

Είναι μερικοί καλλιτέχνες – συγκροτήματα που τυγχάνουν της προσοχής σου σε κάποια στιγμή και δημιουργούν τις προϋποθέσεις της προσδοκίας για την επόμενη τους δουλειά. Πολλοί από αυτούς δυστυχώς χάνονται και ξεθωριάζουν με το πέρασμα του χρόνου έως που ξεχνιούνται. Σε αυτή την περίπτωση μπορούμε να κατατάξουμε τους Gentle People με τα δύο πρώτα αριστουργήματα που βγάλανε το 1995 και το 1999 και έκτοτε αγνοείται η τύχη τους, οι Air που είχαν εντυπωσιάσει με τα singles και το Moon Safari, οι Daft Punk και πολλοί άλλοι. Ειδικά οι Air, παρόλο που οι τελευταίες τους δουλειές είναι επιεικώς απαράδεκτες, σου δίνουν κάποιες κρυφές ελπίδες ότι μπορούν να επανέλθουν. Οι Koop από την πλευρά τους aka Oscar Simonsson και Magnus Zingmark δεν είχαν κάποια άσχημη δουλειά. Αντιθέτως, είχαν δύο πολύ καλά albums “Sons of Koop” το 1997 και “Waltz for Koop” το 2002 και ένα εκκλησιαστικό remix στο Vuelvo al Sur του μεγάλου Astor Piazzola πριν μας καταπλήξουν με την καινούργια τους δουλειά, το εξαιρετικό “Koop Islands”. Ένας δίσκος-ωδή στη jazz και τη swing, φιλητραρισμένες όμως στη σωστή δόση και με άρωμα Καριβικής. Ναι, μας θυμίζει Billie Holiday, Chet Baker ακόμα και Marc Almond εποχής Marc and the Mambas και Mother Fist, αλλά αυτά δεν έχουν και πολλή σημασία. Είναι σίγουρα jazz! «Παίζουμε jazz, είναι τόσο απλό. Θα ήθελα πολύ να γράψουμε pop, electro, techno μουσικές που μας αρέσουν πολύ και τις χορεύουμε στα clubs, αλλά δεν μπορούμε να το κάνουμε –δεν το έχουμε... Η jazz είναι το είδος που μας ταιριάζει και μπορούμε να γράψουμε καλύτερα», μας λέει με περίσσεια ειλικρίνεια ο Oscar. «Η αλήθεια είναι ότι στη Σουηδία υπάρχει μουσική και κλασική παιδεία. Τα παιδιά από την ηλικία των 8-9 μαθαίνουν κάποιο όργανο, οπότε γρήγορα ανακαλύπτουν μουσικά μονοπάτια». Τι κάνουν οι δύο Σουηδοί όταν δεν γράφουν μουσική; «Ό,τι κάνουν οι απλοί άνθρωποι. Ακούμε μουσική, διαβάζουμε βιβλία, σινεμά, clubs, πολύ ποδόσφαιρο, easy going».

Οπότε μπαίνουμε στον πειρασμό να μας δώσουν τις προτιμήσεις τους:

Αγαπημένοι δίσκοι

Non-stop erotic cabaret by Soft Cell
Calypso blues by Clarke / Boland Sextett
In a silent way by Miles Davis
Waltz for Debby by Zetterlund / Evans
3 Feet high and rising by De la Soul

Αγαπημένο τραγούδι όλων των εποχών
Seedy films by Soft Cell

Αγαπημένος σας καλλιτέχνης γενικότερα
Maurizio Cattelan

Αγαπημένες ταινίες
Around midnight, Fanny & Alexander, City of god, The godfather I-II

Αγαπημένο βιβλίο
Platform by Michel Houellebecq

Προσωπικότητα που θαυμάζετε
Zlatan Ibrahimović

Αγαπημένη σας ομάδα
Inter

www.k-o-o-p.com

WHAT WOULD HAVE HAPPENED IF... CARTER USM

του Δημήτρη Βόγλη

Η ιστορία πάντα είναι αυτή που στο τέλος βγάζει τα συμπεράσματά της. Ο χρόνος είναι ο κριτής για να αποδώσει δικαιοσύνη. Εκεί που γίνεται και η μεγαλύτερη πλάνη όπου έχουμε φτάσει σε σημείο να διαστρεβλώνουμε τα πάντα. Η ανθρωπότητα έχει μετατρέψει σε άγιους και ήρωες μερικούς από τους πιο αδίστακτους δολοφόνους και απατεώνες που έχουν περάσει ποτέ. Σε πιο light εκδοχή, έχουν γιγαντωθεί καλλιτέχνες με τους οποίους γελούσαμε και μόνο στο άκουσμά τους. Οι θρυλικοί Toto, οι πατέρες Barclay James Harvest, ο Sir Elton John, ακόμα και τους Duran Duran τους παρουσιάζουν ως super group. Έλεος παιδιά! Ήμασταν εκεί όταν έγινε, χαλαρώστε. Τέλος πάντων... Το θέμα είναι ότι οι Carter USM δεν ανήκουν σε καμιά από τις παραπάνω κατηγορίες. Είναι μια μπάντα που θα περάσει στην ιστορία για την τιμιότητά της, τη συνέπεια και σίγουρα για κάποιους από τους καλύτερους και πιο έξυπνους στίχους που έχουν γραφτεί ποτέ. Αφειρτία της καριέρας τους; Η αποτυχία... Η ιστορία ξεκινάει κάπου στο 1986 όταν οι Fruitbat και Jimmy Bob σχημάτισαν τους Jamie Wednesday, μια μπάντα που για να είμαι ειλικρινής έμαθα εκ των υστέρων αλλά εντυπωσιάστηκα με αυτό που άκουγα –ένα μίγμα Band of Holy Joy και Monty Pythons– αν είμαι αρκετά σαφής... Κυκλοφόρησαν το single “We Three Kings of Orient Aren’t” και στην πορεία είχαν να κάνουν μια συναυλία όπου δεν εμφανίστηκε κανένας. Ούτε ένας άνθρωπος να ακούσει τη μουσική τους, ούτε καν οι φιλενάδες τους ή έστω ο διοργανωτής! Η απόφαση είχε παρθεί –διαλυόμαστε. Βασιζόμενοι στην έντονη эρωτική ζωή του Fruitbat, πήραν το επώνυμό του Carter και προσθέσανε το Unstoppable Sex Machine. Αποφάσισαν να σκληρύνουν τον ήχο τους με κιθάρες και να φτιάξουν μια φυσιολογική μπάντα. Σε μια άλλη συναυλία τους για φιλενθρωπικούς σκοπούς δεν εμφανίστηκε κανένας από τους μουσικούς πέραν των δύο. Η ανάγκη τέχνες σκαρφίζεται και επί τόπου πήραν κάποιες ρούπες, ένα drum machine και βγήκαν να παίξουν. Το αποτέλεσμα τους ενθουσίασε

και κατέληξαν ότι οι δυο τους τα καταφέρνουν καλύτερα. Το ηχητικό αποτέλεσμα ήταν πραγματικά συγκλονιστικό. Από τη μία κιθαριστικός καταιγισμός που σε παραπέμπει σε hardcore, από την άλλη καλή κρυμμένες μελωδίες που παρακαλās να μην τελειώσουν ποτέ και στίχοι καυστικοί, ειρωνικοί προς τα μεγάλα κεφάλια, αλλά και αγνοί μαζί. Ένα ιδανικό pop soundtrack που κάνει όμως το αίμα σου να βράζει και αυτή είναι η μαγεία των Carter. Ακόμα και στις αριστουργηματικές τους μπαλάντες –G.I. Blues, Taking of Peckham, Falling on a bruise, The impossible dream, A prince in a Pauper’s grave– περιμένεις την έκρηξη, το ξέσπασμα που θα ισοπεδώσει τα πάντα. Το πρώτο τους single “A sheltered life” το 1988 δεν είχε την επιτυχία που είχε το δεύτερό τους, το κλασσικό Sheriff Fatman από το 101 Damnations. Το 1989 κυκλοφόρησε το 30 Something, ένας δίσκος που άλλαξε τελείως τη μουσική στο μυαλό μου και για πάντα θα είναι σημείο αναφοράς. Δεν θα ξεχάσω τις δύο συγκλονιστικές συναυλίες στο Ρόδο, Δεκέμβριος 90 ή 91 και το χαμό που έγινε στα Say it with flowers και Anytime Anyplace Anywhere. Μεγάλες στιγμές. Το 1993 δέχτηκαν ισχυρό χτύπημα από τους Rolling Stones όταν κυκλοφόρησαν το 12ίντσο After the Watershed, όπου χρησιμοποιούν την φράση Come home Ruby Tuesday από το ομώνυμο των Stones. Επειδή είχαν κάποιες οικονομικές δυσκολίες οι Stones εκείνο τον καιρό, τους έκαναν μήνυση παρακρατώντας φυσικά τα κέρδη από τους “εκατομμυριούχους” Carter, μαζί φυσικά με πρόστιμα, και εννοείται πως αποσύρθηκε το εν λόγω single από την αγορά. Όσοι τυχεροί το πήρατε τότε εύγε, γιατί στη β’ πλευρά έχει μια εκπληκτική διασκευή του This is how it feels των Inspiral Carpets. Εκκλησιαστικές επίσης οι διασκευές τους στα Panic-Smiths και Rent-Pet Shop Boys. Χωρίς φαναρισμούς συνέχισαν την ταπεινή τους πορεία, έως που διαλύθηκαν το 1997 με το κεφάλι ψηλά και μια θέση για πάντα στην καρδιά μας. Το 2002 σχημάτισαν τους “Who’s The Daddy Now?” πριν ακολουθήσουν solo καριέρα.

TOKYO POLICE CLUB

Operator, get me the president of the world!

Οι Tokyo Police Club έρχονται από το Οντάριο του Καναδά (και όχι την Ιαπωνία), και η ύπαρξή τους οφείλεται σε ... τυχαίο γεγονός, αφού οι τέσσερις φίλοι που συνυπήρχαν παλαιότερα σε άλλο γκρουπ, αποφάσισαν να ξανασμίξουν αφού κατάλαβαν ότι η φάση της μπάνας τους είχε λείψει. Το 2006 κυκλοφόρησαν το πάρα, μα πάρα πολύ καλό ep «A Lesson In Crime». Επτά καταπληκτικά κομμάτια – όχι μεγαλύτερα των 2,5 λεπτών – με επιρροές κυρίως από Strokes, αλλά και Interpol, Death Cab for Cutie, ως και Buzzcocks. Αυτή την περίοδο βρίσκονται σε περιοδεία στην Ευρώπη, και επειδή η ευχή να τους δούμε και στην Αθήνα μάλλον θα πάει στράφι, ας ελπίσουμε ότι τουλάχιστον θα ακούσουμε σύντομα τη συνέχεια του «A Lesson In Crime».

www.tokyopoliceclub.net

TO MY BOY

Θυμάστε τη μαμά Raver;

Το New Rave είναι ένας αρκετά καινούριος μουσικός όρος, διαδεδομένος από πού αλλού... από το βρετανικό μουσικό περιοδικό NME, και αναφερόμενος σε electro-disco-indie-punk γκρουπ, με γνωστότερα όλων τους Klaxons, τους CSS και τους New Young Pony Club. Ένα από τα πιο ενδιαφέροντα γκρουπ αυτής της φάσης είναι και οι To My Boy. Ντουέτο

από το Liverpool και το Chesterfield, εφοδιασμένοι με ένα φθηνιάρικο drum-machine και μάλλον ένα casio synthesizer, φωνητικά που 80s και επιρροές (όπως ήνε οι ίδιοι) από Morrissey και OMD. Έχουν βγάλει δύο super σινγκλάκια μέχρι τώρα, τα “I’m xRay” και “the Grid” και... αυτά!

www.tomyboy.co.uk

FINALLY PUNK

Οι Finally Punk είναι τέσσερις κοπέλες από το Austin του Τέξας και παίζουν punk-pop που θυμίζει αρκετά Bikini Kill. Έως τώρα έχουν βγάλει ένα 7” και ένα LP.

www.myspace.com/finallypunk

ARCADE FIRE

Πύρινη λαίλαπα made in Canada

Οι Arcade Fire δημιουργήθηκαν στα μέσα του 2003 στο Μόντρεαλ του Καναδά, αν και τα δύο βασικότερα μέλη τους, ο Win Butler και η Régine Chassagne κατάγονται από το Τέξας και την Αϊτή αντίστοιχα. Το Σεπτέμβριο του 2004 κυκλοφόρησαν το άλμπουμ Funeral που τους απέφερε την καθολική αποδοχή και αναγνώριση από τα σημαντικότερα media του πλανήτη.

Μερικούς μήνες μετά, το Funeral βρίσκεται στην κορυφή των περισσότερων άρθρων που ασχολούνται με τα καλύτερα άλμπουμ της χρονιάς, και όταν απολαμβάνεις και το θαυμασμό μεγάλων καλλιτεχνών όπως ο David Bowie, τότε δεν χρειάζεσαι κάτι παραπάνω από τη ζωή σου! Οι δυνατότητες και το ταλέντο των Arcade Fire δεν περιορίζεται όμως μόνο στην κυκλοφορία ενός καλού δίσκου. Οι φήμες για εντυπωσιακές συναυλίες διαδίδονται αμέσως και έτσι στις πρώτες τους εμφανίσεις στη Μεγάλη Βρετανία, βρίσκονται μεταξύ άλλων η Bjork, ο Jarvis Cocker των Pulp και ο Bernard Butler των Suede.

Το δεύτερο άλμπουμ θα ονομάζεται Neon Bible και θα κυκλοφορήσει στις 5 Μαρτίου. Η παραγωγή έχει γίνει από τους ίδιους τους Arcade Fire, ενώ οι ηχογραφήσεις πραγματοποιήθηκαν κατά τη διάρκεια της περσινής χρονιάς στο Κεμπέκ, τη Νέα Υόρκη, τη Βουδαπέστη και το Λονδίνο.

www.arcadefire.com

PICK-UP

του Οδυσσέα Νικητιανού

MY WET CALVIN

Born in a wrong country

Πολλά τα καλά, πολλά τα στραβά, πολλά τα παράξενα της ελληνικής indie-pop-rock σκηνής. Όμως για τους My Wet Calvin μπορεί να γίνει αμέσως αντιληπτό ότι εξαιρούνται του κανόνα. Πολύ καλή σκηνική παρουσία με έξυπνα, arty και με χιούμορ κουστούμια (καμιά σχέση με το xxl t-shirt που φτάνει μέχρι τα γόνατα ή την μαύρη στολή και το μαλλί που φορούσε ο Brett Anderson πριν 15 χρόνια), ενώ στις μουσικές τους προτιμήσεις, στις τέσσερις πρώτες θέσεις βρίσκονται οι

Notwist, οι Postal Service, οι My Bloody Valentine και οι Field Mice, και όχι κάποια από τα γνωστά ονόματα που αρέσουν, πουλάνε και αντιγράφονται με το παραπάνω σ’ αυτή τη χώρα! Το στιλ της μουσικής τους ταυτίζεται απόλυτα με τα τέσσερα παραπάνω γκρουπ: pop ευαισθησία, λιγισμός, ηχητικά ξεσπάσματα. Όπως λέει και ένας καλός μου φίλος... They were born in a wrong country.

www.mywetcalvin.com

INDIE LABELS

IDON'T LET THE RECORD LABEL TAKE YOU OUT TO LUNCH!

του Νίκου Λιάσκα

SARAH RECORDS (1987-1995)

Η Sarah records, το απόλυτο indie-pop label, δημιουργήθηκε στην Αγγλική πόλη Bristol από τον Matt Haynes και την Clare Wadd, ακολουθώντας το δρόμο που είχε χαράξει παλαιότερα η Postcard records. Πριν από την Sarah ο Matt εξέδιδε το εκπληκτικό φανζίν “Are you scared to get happy?” και είχε την εταιρεία Sha la la records που κυκλοφορούσε μόνο flexi singles. Η Clare έβγαζε το φανζίν “Kvatch”. Οι δύο αυτοί τύποι ενώνουν τις δυνάμεις τους και το Νοέμβριο του 1987 κυκλοφορούν το πρώτο δισκάκι σε βινύλιο από ένα άγνωστο νέο συγκρότημα, τους The Sea Urchins με τίτλο Pristine Christine (ακόμη κάνει τούμπες ο Κος Νικητιανός επειδή του το χάρισα).

Έτσι απλά αρχίζει η λαμπή πορεία της Sarah, η οποία στα οκτώ χρόνια της ύπαρξής της, κυκλοφόρησε 77 επτάιντσα, 2 δωδεκάιντσα σινγκλς, 3 δεκάιντσα σινγκλς, 3 φανζίνς, 3 φλέξις, 7 δεκάιντσα mini albums, 31 albums και ένα επιτραπέζιο παιχνίδι (πολύ πράγμα δηλαδή) και είχε στο δυναμικό της συγκροτήματα που σήμερα θεωρούνται κλασικά στο χώρο τους, όπως οι Field Mice, οι Heavenly, οι Brighter, οι Blueboy, οι St. Christopher, οι Another Sunny Day, οι Wake και οι Orchids.

Το φοβερό με την εταιρεία αυτή είναι ότι ασχολήθηκε με συγκροτήματα άγνωστα, με μοναδικό κριτήριο να αρέσουν στον Matt και στην Clare και να παίζουν ποιοτική indie pop.

Η επιρροή της μουσικής τους ήταν τεράστια, με αποτέλεσμα να τους μιμηθούν και άλλοι πολλοί στον κόσμο. Άπειρα μικρά labels ξεφύτρωσαν, δίνοντας την ευκαιρία σε νέα μικρά γκρουπ να κυκλοφορή-

σουν την δουλειά τους και να δημιουργηθεί μια μουσική σκηνή που ονομάστηκε twee-pop.

Τίποτε όμως δεν είναι παντοτινό. Τα παλαιά συγκροτήματα της Sarah διαλύθηκαν, τα νέα άρχισαν να διαλύονται μετά την κυκλοφορία ενός single, τα φανζίνς μετά από ένα ή δύο τεύχη έκλειναν. Με λίγα λόγια, το κίνημα της ανεξάρτητης pop άρχισε να ξεφουσκώνει. Οπότε φτάνει και η στιγμή που η Sarah πρέπει να κλείσει.

Τον Αύγουστο του 1995, κυκλοφορεί μια συλλογή σε cd με τίτλο “there and back again Lane” και κωδικό Sarah 100, που είναι και το κύκνειο άσμα της εταιρείας. Μιας εταιρείας ανεξάρτητης από την πρώτη έως την τελευταία ημέρα της ύπαρξής της, η οποία δεν ξεπουλήθηκε σε κάποια πολυεθνική την περίοδο της ακμής της, για να τα τσεπώσουν οι συντελεστές της.

Η Sarah records έδωσε ζωή στον δίσκο βινυλίου 7 ιντσών, που ήταν στα πρόθυρα της αφάνειας, γιατί και ο σκοπός της δημιουργίας της ήταν η κυκλοφορία singles.

Τέλος, αξίζει να αναφερθεί ότι η προσφορά της Sarah στο μουσικό στερέωμα ήταν και παραμένει τεράστια και δύσκολα θα ξαναυπάρξει εταιρεία με τόσες πολλές και ποιοτικές κυκλοφορίες στο χώρο της indie pop σκηνής και γενικότερα.

Για πλήρη δισκογραφία απευθυνθείτε στην διεύθυνση:
<http://www.twee.net/labels/sarah.html>

the
wake

PIANO MAGIC

του Μάριου Μπουμπή

Χάρis σε μία μεγάλη γκάμα από επιρροές και στις ακόρεστες δημιουργικές προσπάθειές τους, οποιαδήποτε τυχαία επιλογή στον μακροσκελή κατάλογο των Piano Magic σπανίως θα έβγαζε – ακόμη και – τον ανυποψίαστο ακροατή στον ίδιο δρόμο πάνω από μία φορά. Από αυτό το δημιουργικό όχημα του Glen Johnson κατά καιρούς έχουν περάσει διάφοροι εκλεκτοί καθεσμένοι για να τον βοηθήσουν να δώσει μορφή στα οράματά του. Οι Johnson, Chennell και Rance στα μέσα των 90s σκόπευαν να βασίσουν τις συνθέσεις τους σε αυτό τον μικρό πυρήνα και από εκεί και πέρα... όσοι πιστοί προσέλθουν. Ο νεο-ρομαντικός σχηματισμός τους κατάφερε να κυκλοφορήσει από αρτίστικα μπαρόκ pop κομψοτεχνήματα μέχρι εθαφρώς ηλεκτρονικότροπους πειραματισμούς, αλλήλα και ό,τι μπορεί – ή δεν μπορεί – να φανταστεί κανείς ότι υπάρχει στο ενδιάμεσο. Τουλάχιστον, η επιθυμία του Johnson να δημιουργεί το soundtrack διαφόρων αναμνήσεων εκπληρώθηκε με τους Piano Magic.

Αρχικά οι Piano Magic απέφευγαν διακριτικά τις live εμφανίσεις μέχρι που το τραγούδι τους “Wrong French” ανακλύχθηκε single of the week στο Melody Maker. Αυτό φαίνεται να έπαιξε ενεργό ρόλο στην πορεία της μπάντας αφού ο John Peel ανακάλυψε μέσω αγγελίας τον Alexander Perls. Το 1997 έρχεται το ανεπίσημο ντεμπούτο τους, Popular mechanics, το οποίο συγκεντρώνει το μέχρι τότε ακυκλοφόρητο υλικό τους μαζί με κάποια νέα κομμάτια, ενώ το 1999 κυκλοφορούν το υπεράνω

κριτικής Low birth weight, που χαρακτηρίζεται από ένα υψηλότερο επίπεδο ποιότητας από το πρώτο ως το τελευταίο του λεπτό. Πρόκειται για τον αγαπημένο δίσκο των fans και ένα από τα παραγνωρισμένα αριστουργήματα των 90s. Cult στοιχείο η διασκευή στους Disco Inferno. Μετά έρχεται η σειρά του – μάλλον concept – Artist rifles που βασίζεται θεματικά στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο και φαντάζει σαν ύστατο μνημείο ρομαντισμού πάνω στη μινιμαλιστική φόρμα της «ψυχής» pop αισθητικής. Αυτή τυχαίνει να είναι και η πιο συνεπής δουλειά των Piano Magic όσον αφορά στον ήχο τους αυτόν καθ’ εαυτόν. Λίγο αργότερα, ένας Ισπανός σκηνοθέτης ακούει σε δισκοπωλείο το Low birth weight και ενθουσιάζεται τόσο ώστε να τους ζητήσει να δημιουργήσουν το soundtrack για την επόμενη ταινία του. Κάπως έτσι, οι Piano Magic υπογράφουν το 2001 το score για το Son de mar του Bigas Luna. Ειρηνικό, αναζωογονητικό και instrumental όσο δεν πάει, αντικατοπτρίζει γλαφυρά την εκθαμβωτική κλήση και ποικιλία των Piano Magic. Αυτή ήταν και η πρώτη τους κυκλοφορία στην 4AD που τους έδωσε και την ευκαιρία να κυκλοφορήσουν το follow-up του Artist rifles. Την καλλιτεχνική τους διαδρομή την συνέχισαν με το Writers without homes. Έναν ενδιαφέροντα δίσκο που διαθέτει ειρμό, συνοχή και που παράγει ένα σχεδόν απολαυστικό αποτέλεσμα. Εν τω μεταξύ, ως εκεί κράτησαν τα πάρε-δώσε με την 4AD αφού το 2003 μεταπήδησαν στην Green UFOs για το The

troubled sleep of piano magic και το 2005 κυκλοφόρησαν το Disaffected στην Darla. Το ρητό πάντως λέει: “once a 4Ader, always a 4Ader”... Στις 6 Δεκεμβρίου γιόρτασαν τη δεκάχρονη επέτειό τους με συναυλία στο Luminaire του Λονδίνου, όπου ο Dick Rance βρέθηκε για πρώτη φορά στα χρονικά επί σκηνής με την υπόλοιπη παρέα του Glen Johnson. Μιλάμε για 10 χρόνια όπου οι Piano Magic – κατά κάποιον τρόπο – διέπρυναν τα όρια της σύγχρονης μουσικής και τελειοποιούσαν συνεχώς την αισθητική τους, ενώ έφεραν στο μυαλό πολλών μνήμες από shoegaze καταστάσεις και από τις κιθαρωδίες των Field Mice. Η μουσική τους – είτε κυλάει σαν ταινία είτε μοιάζει με ποιντική ή εικονοπλαστική σύλληψη – παραμένει ιδιοφυής, πειραμα-

τική, προσιτή και σχεδόν πάντα συγκινησιακά φορτισμένη. Ανεξάρτητα από όλα αυτά τα ωραία, οι Piano Magic μένουν κολλημένοι στο μυαλό για έναν σχετικό και έναν ψιλοάσχετο λόγο. Ο σχετικός είναι η μεγαλειώδης διασκευή που εκπόνησαν στο Waking up των Disco Inferno και ο ψιλοάσχετος η φιλοσοφική κατάθεση του “(Music won’t save you from anything but) Silence”. Σαν τίτλος τραγουδιού και μόνο, συνοψίζει την κεντρική ιδέα των νεοφιλόσοφων Βέλτσου – Καββαθά. «Η μουσική στα club, τα bar και τις καφετέριες υπάρχει για να καλύπτει το κενό. Την σιωπή που κάνει γκελ και τρομάζει αυτούς που βρίσκονται γύρω της». Έτσι κι αλλιώς, όταν δεν έχεις τίποτα να πεις η σιωπή είναι χρυσός. Και φαντάσου ότι η μαγεία των Piano Magic δεν έχει συνήθως πιάνο...

UNDERGROUND

Σκουφά 35, Κοθωνάκι

Το underground έχει έρθει εδώ και 10 χρόνια στην αγορά της Αθήνας κάνοντας τη διαφορά! Εκτός από τα ρούχα εισαγωγής, τα ιδιαίτερα κομμάτια σχεδιαστών, όπως του Απόστολου Μητρόπουλου, η δημιουργική ομάδα του underground έχει ξεκινήσει την παραγωγή ρούχων με στυλ, έμφαση στην ποιότητα με μοναδικές τεχνικές για την τέλεια εφαρμογή. Εδώ κάθε γυναίκα μπορεί να βρει αυτό που θέλει και με τη στυλιστική άποψη των κοριτσιών, να κάνει υπέρβαση αυτού που ήδη ξέρει... Οι πιο κανούργιες τάσεις της μόδας και απίστευτα accessories σ’ ένα χώρο που εκπλησσει...

Μπείτε σ’ ένα σπιτικό περιβάλλον που θυμίζει κάτι από τα παλιά. Απολαύστε τις μουσικές, τα κοκτέιλ και τον ωραίο κόσμο γύρω σας και ζήστε ασυνήθιστες βραδιές του σήμερα.

Thursday: Basilis Stamatou (latin, funk, soul) | Friday: Panos K (disco house, funk, soul) | Saturday: Leonidas Adoniou (music around the world) | Sunday: Swing Nights, Lo - Fi, Gypsy Swing Live

15 February, Harlem Night, 60s

18 February, End Carnival. Come swing with

Θεμιστοκλέους 74, Πλ. Εξαρχείων | Τ: 210 3301 246

ART IN THE NEW FIELD OF VISIBILITY

Αυτό το διάστημα στο Amsterdam (18 Ιανουαρίου – 17 Μαρτίου) διοργανώνεται ένα από τα πιο ενδιαφέροντα αφιερώματα στο χώρο της τέχνης, των νέων μέσων και της πολιτικής. Το Art in the New Field of Visibility (Η τέχνη στο νέο πεδίο εμβέλειας της αντίληψης) σαν στόχο έχει να διερευνήσει τις πολύπλοκες συσχετίσεις και αλληλεπιδράσεις μεταξύ τέχνης και ηλεκτρονικών μέσων, δηλαδή τον τρόπο που λειτουργεί η εικόνα στο σημερινό κόσμο. Το πρόγραμμα περιλαμβάνει μία σειρά από εκθέσεις, ομιλίες, εργαστήρια και προβολές που φιλοξενούνται σε διάφορους χώρους και διοργανώνονται με τη συνεργασία ευρωπαϊκών ινστιτούτων και κέντρων.

της Δάφνης Δραγώνα

Στο πρόγραμμα των ομιλιών συμμετέχουν πολλοί γνωστοί θεωρητικοί και επιμελητές. Μεταξύ αυτών βρίσκονται ο Eric Kluitenberg, θεωρητικός και συγγραφέας, διοργανωτής πολλών events στα νέα μέσα, ο Boris Groys, από τους κορυφαίους θεωρητικούς στο χώρο των μέσων και της πολιτικής σήμερα, ο David Garcia, θεωρητικός των media, αλλά και η Κατερίνα Γρέγου, που από πέρυσι είναι καλλιτεχνική διευθύντρια στο centre for art and media Argos στις Βρυξέλλες. Επιδιώκοντας τον ορισμό του πλαισίου της κατανόησης των νέων μορφών επικοινωνίας και την επιρροή που έχουν στις διαδικασίες παραγωγής και διακίνησης της τέχνης, οι ομιλητές καλούνται να αποκωδικοποιήσουν τα χαρακτηριστικά και τα στερεότυπα των μέσων και να απαντήσουν σε ερωτήματα σχετικά με την ταυτότητα της εικόνας, την κρίση της αναπαράστασης και την οπτική ομοιογένεια.

Την επιμέλεια των εκδηλώσεων έχουν αναλάβει ιστορικοί τέχνης και θεωρητικοί από τη διεθνή σκηνή, παρουσιάζοντας διαφορετικές πτυχές του ρόλου που παίζουν τα media (παλαιά και νέα) σήμερα. Η επιμελήτρια Maria Rus Bojan εστιάζει στην έκθεση Ready Media -που σαν όρος χρησιμοποιήθηκε πρώτη φορά από το group KInema Ikon- στη νέα γλώσσα που διαμορφώνεται για τους καλλιτέχνες σήμερα και διερευνά τις χαμαιλεοντικές οπτικές συνθέσεις τις εποχής μας. Τα έργα που έχουν επιλεγεί αποτυπώνουν τους διαφορετικούς τρόπους έκφρασης, εμπειρίας, δυνατότητας διάδρασης και αντίδρασης στα media και τις στρατηγικές υπερπληροφόρησης/παραπληροφόρησης.

Ο David Garcia επιμελείται το Faith in Exposure, μία έκθεση με εγκαταστάσεις που απαντούν στις ειδήσεις και στα μέσα. «Στην εποχή μας όλα είναι συνδεδεμένα αλλά την ίδια στιγμή τα πράγματα δεν είναι αυτά που δείχνουν». Αυτή την αντίφαση εξεργάζεται το θέμα της έκθεσης και αμφισβητεί τους μύθους για την υποτιθέμενη διαφάνεια και την εξουσία των ειδήσεων που μεταδίδονται «επί 24ωρου βάσης». Το Investigations, αντιστοίχως, είναι μία έκθεση για το πώς οι καλλιτέχνες εναντιώνονται στις εικόνες που προσφέρονται από τους επαγγελματίες της πληροφόρησης. Με τα έργα που προτείνει ο Pascal Beausse αναζητά το «πραγματικό» και νέους πιθανούς τρόπους παραγωγής και διανομής της πληροφορίας. Οι πληροφορίες καταγράφονται και αποκαλύπτονται πέρα από τις δημοσιογραφικές πατέντες, με σκοπό την

αναζήτηση της «αλήθειας».

Το πιο «σκληροπυρηνικό» και ενδιαφέρον τμήμα των εκδηλώσεων φαίνεται να αποτελεί η έκθεση και το εργαστήριο που επιμελείται ο Σέρβος Ιστορικός Τέχνης Zoran Eric με τίτλο CORCORAN, Strategies of Confinement in the Age of Biopolitics * [Στρατηγικές εγκλεισμού στην εποχή της Βιοπολιτικής]. Τα έργα που επιλέγει ο Zoran Eric ασχολούνται με το θέμα του εγκλεισμού και τα συναισθήματα που προκαλούνται σε ζώνες περιορισμού και εξαίρεσης, καθώς και με την υποτιθέμενη ασφάλεια που καλλιεργούν οι κοινωνίες σήμερα με τον έλεγχο και την παρακολούθηση. Η Alexandra Croitoru από τη Ρουμανία φωτογραφίζει εγκαταλειμμένους χώρους, άδειους διαδρόμους και γραφεία, υπονοώντας ότι μπορεί να φιλοξενούν κάποια μυστική δράση της CIA, συνεπώς ότι τα όσα γράφτηκαν κατά καιρούς για local Guantanamo στη Ρουμανία είναι αλήθεια. Ο Mladen Miljanović από τη Βοσνία, δουλεύοντας πάνω στο ίδιο θέμα, απομόνωσε και κατέγραψε τον εαυτό του για εννιά μήνες σε μία πρώην στρατιωτική βάση και πρόβαλε την performance αυτή μέσω όσων περισσότερων media μπορούσε, ενώ ο Artur Żmijewski έστησε μία αναπαράσταση ενός εγκλεισμού που είχε γίνει το 71 στο Stanford της Καλιφόρνιας, δίνοντας το ρόλο των κρατουμένων και των φυλάκων σε άνεργους αστυνομικούς. Οι καλλιτέχνες αυτοί, όπως και όλοι όσοι συμμετέχουν, παίρνουν θέση απέναντι στη σημερινή πραγματικότητα και τον τρόπο που παρουσιάζεται από τα media. Και το Art in the New Field of Visibility έχει ιδιαίτερη σημασία ακριβώς γιατί νέες τακτικές και τρόποι αντίδρασης προτείνονται απέναντι στα μέσα, νέες μέθοδοι ανατροπής των δεδομένων που «βλέπουμε». Αν μη τι άλλο, σου φωνάζουν «Don't just stand there. Do something!».

* Σύμφωνα με το M. Foucault όταν οι δομές ελέγχου εισχωρούν στις ζωές των ατόμων, μιλάμε για την βιοπολιτική εφαρμογή της εξουσίας. Ο G.Agamben χαρακτηρίζει τα νοσοκομεία, τις φυλακές και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης -μεταξύ άλλων- σαν μεταφορές και παραδείγματα εφαρμογής της βιοπολιτικής. Η έννοια του CORCORAN -όπως τη θέτει ο R. Lutz- υποστηρίζει ότι οι κοινωνίες που βρίσκονται υπό καθεστώς τρομοκρατίας δημιουργούν περιβάλλοντα ασφαλείας αυτοφυλακίζόμενες μέσω του ελέγχου και της παρακολούθησης.

Oh! My Ark@ Bread & Butter January 2007

What is Bread & Butter:

- Το σημαντικότερο fashion trade show στην Ευρώπη.
- Συμμετέχουν και εκθέτουν επιλεγμένες εταιρείες με ρούχα από όλο τον κόσμο, ενώ για να παρευρεθείς πρέπει να είσαι εγγεγραμμένος επισκέπτης.
- Πραγματοποιείται κάθε χρόνο και έχει διπλή βάση σε Βαρκελώνη και Βερολίνο (Kraftwerk).
- Άρχισε το 2001 στην Κολώνια με 50 εκθέτες και 5.000 επισκέπτες.
- Το 2006 έφτασε τους 1.150 εκθέτες και τους 73.700 επισκέπτες από όλο τον κόσμο.
- Η πρώτη Bread & Butter για το 2007 πραγματοποιήθηκε στις 17 – 19 Ιανουαρίου στη Βαρκελώνη και υπολογίζεται ότι έφτασε τους 82.800 επισκέπτες!

www.breadandbutter.com

Oh! My Ark

- Μια ελληνική εταιρεία που δημιουργήθηκε το 2003, με σκοπό να ανατρέψει την κατάσταση στο street culture clothing.
- Τα συστατικά είναι: πρωτοποριακά σχέδια σε εξαιρετικής ποιότητας υφάσματα, με πολύ προσιτές τιμές.
- Θα τα βρείτε σε 150 επιλεγμένους χώρους λιανικής πώλησης και σε 30 πολυκαταστήματα σε όλη την Ελλάδα.
- Από το 2006 τα Oh! My Ark, «ταξιδεύουν» και εκτός Ελλάδας με διάθεση σε Ισπανία, Μεγάλη Βρετανία, Αυστρία, Γερμανία και Βέλγιο.

www.ohmyark.com

Fact

Τα Oh! My Ark είναι η δεύτερη ελληνική εταιρεία που συμμετέχει και εκθέτει στην Bread & Butter από τον Ιούλιο του 2006. Οι φωτογραφίες μας έχουν παραχωρηθεί από το επιτελείο του Oh! My Ark και αποθανατίζουν την τελευταία τους επίσκεψη στην Bread & Butter της Βαρκελώνης.

size./28

size./29

Viva la Biba

της Κορίνας Τριανταφυλλίδου

Γίνεται να ξαναζήσουμε τη δεκαετία του 60; Είναι δυνατόν να ξανακούσουμε τους Beatles στα charts; Ο David Bailey να ανακαλύψει μια νέα μούσα σαν την Jean Shrimpton; Μάλλον όχι, μπορούμε μόνο να ονειρευόμαστε μια στιλιστική επανάσταση σαν αυτή της δεκαετίας του 60.

Το θρυλικό label BIBA όμως ξαναγεννήθηκε το 2006 για τους δικούς μας μοντέρνους καιρούς. 32 χρόνια μετά το απότομο τέλος του. Εύρημα της Πολωνέζας fashion illustrator Barbara Hulanicki και του συζύγου της Stephen Fitz-Simon. Αυτό που είναι τώρα μια cult brand είχε πολύ ταπεινές αρχές. Τα πράγματα δεν ήταν όλα ρόδινα όταν άρχισε σαν mail order company. Όλα άλλαξαν όταν ένα καρό ροζ φορεματάκι έγινε ανάρπαστο. Η ζήτηση ήταν τόσο μεγάλη που σαν αποτέλεσμα άνοιξε η πρώτη μπουτίκ Biba στο Abington Road του Λονδίνου. Η φιλοσοφία της Hulanicki ήταν αβίαστη και πρωτοπόρα. Δεν χρειαζόταν να διαθέσεις χρήμα για να αγοράσεις τις εμμηριμέ δημιουργίες της που πουλιόντουσαν σ' ένα πολύ απλό περιβάλλον χωρίς ψεύτικα

προσχήματα. Σήμερα η Hulanicki είναι μια επιτυχημένη διακοσμήτρια εσωτερικού χώρου, ζει και εργάζεται στο Μαϊάμι και δεν έχει καμία σχέση με το νέο πρόσωπο της Biba. Η επανέκδοση όμως δεν παύει να είναι γεγονός. Η πρώτη κολλεξιόν έγινε το Σεπτέμβριο του 2006 στο London Fashion Week του Λονδίνου. Η διάθεση της κολλεξιόν ήταν vintage, ακριβώς όπως θα περίμενε κανείς. Ανάλλαφρα κρεπ φορέματα, εργατικές φόρμες και κοτλέ κουστούμια. Χαριτωμένα t-shirts με το επίσημο σύμβολο της Biba, φυσικά σε χρυσό χρώμα. Η σχεδιάστρια, υπεύθυνη για το ανανεωμένο look, είναι η Bella Freud. Γνωστή στο χώρο της μόδας από το 1990 που άρχισε το ομώνυμο label της. Γνωστή όμως και για τα διάσημα γονιδιά της -με προπάππου τον Sigmund Freud και πατέρα

τον ζωγράφο Lucien Freud είναι δύσκολο να σε ξεχάσει κανείς. Οπλισμένη με διανοούμενο πνεύμα, αλλή ειρωνική και χιουμοριστική εκτέλεση, η Bella Freud έχει κερδίσει πολλούς επώνυμους θαυμαστές, όπως η Kate Moss. Χαρακτηριστικά της προσωπικής της δουλειάς είναι τα βίντεο που χρησιμοποιεί σαν μέθοδο παρουσίασης των ρούχων αντί για την κοινή πασαρέλα. Στο παρελθόν έχει συνεργαστεί με τον John Malkovich, αυτή τη φορά στο ρόλο του σκηνοθέτη για τα βίντεό της. Μαζί έχουν γράψει σενάρια, όπως τα Strap Hanging, Lady Behave και Hideous Man. Πρωταγωνιστές κοινόί θνητοί, αλλή φυσικά και πανέμορφες γυναίκες σε διάφορες περιέργες καταστάσεις. Σ' ένα απόσπασμα από το Hideous Man μια όμορφη γυναίκα κάνει κούνια και απαγγέλει: «I live in cesspool. It's not as bad as you think. All I do all day is sit on my ass all day and say, My how I love the way I stink. Όλα αυτά καθώς φοράει ένα φόρεμα της Bella Freud. Η εμπλοκή του John Malkovich στο χώρο της μόδας έχει ιστορία. Από τότε που έκανε εμφανίσεις

στις πασαρέλες Comme des Garçons και φυσικά η δική του μάρκα ρούχων Uncle Kimono για την οποία σχεδιάζει. Στο επίσημο site μπορείτε να αγοράσετε κουστούμια κατά παραγγελία, αξεσουάρ, αλλή και ιδιαίτερα κομμάτια, όπως το Nervous Breakdown δερμάτινο μπουφάν και το East of Eden πουλόβερ. Καθώς αναμένουμε τη δεύτερη κολλεξιόν Biba του Αγίου Βαλεντίνου στο Λονδίνο, αναρωτιόμαστε αν όλη αυτή η φορτωμένη νοσταλγία από το 1960 και το 1970 θα ξεπεραστεί ή θα επανέλθει. Η ανανεωμένη Biba έχει απομακρυνθεί εντελώς από την αρχική, αγαθή με τα σημερινά δεδομένα, ιδέα. Αυτή τη στιγμή λανσάρεται σαν πολυτελής παρουσία με φιλοδοξίες για νέα ύψη και όχι προσιτή ποιότητα για όλους. Έχει πολύ ενδιαφέρον το μέλλον της Biba, αν θα μπορέσει να λάβει έμπνευση από το παρελθόν και να προχωρήσει μπροστά με νέα ενέργεια, χωρίς να αναπαυτεί σε κλισέ. Μπορεί η Biba να είναι αυτό που θυμόμαστε και ξέρουμε χωρίς τη glitter σκιά ματιών, πολύχρωμες μπαντάνες και το αθώο look της Twiggy;

size./30

κράνος - Red Light District

FAVORITE

I'm driving my favorite bike,
to my favorite place,
to see my favorite darling.

words/illustration: Asako Masunouchi
(www.asako-masunouchi.com)

πόδια Miss Sixty Shoes - Shop and Trade

παλτό Nolita - Shop and Trade

Όταν γύρισε από το ταξίδι του στη Λάρισα (για να δει τον Τότσικα και να πάρει τη συνέντευξη που συνόδευσε την πρόσφατη έκθεσή του στη gazon rouge), ο Χριστόφορος μου περιέγραψε μια αλλόκοτη βραδιά με οδονύχτιο karaoke και ρεπερτόριο από ντόπια λαϊκά έως Αμάντα Ληρ και Μπντλς. Αυτά εκεί, στο lobby του Hotel Paradies, κάπου στον θεσσαλικό κάμπο, όπου φαίνεται ότι δεν

χρειάζονται λεπτομερή δελτία τύπου και φιλόδοξα curatorials για να στηθεί μια καλή performance. Ένας τρόπος «να αποφύγεις το πομπώδες», όπως είπε κι ο Τότσικας, με μια αυθεντικώς «underground» αίσθηση του χιούμορ, μιλώντας για τέχνη στον Χριστόφορο. Το Hotel Paradies, εκτός από την θαυμάσια ορθογραφία του, προέβαλλε έτσι κι άλλους λόγους για να γί-

νει η φωτεινή επιγραφή στην είσοδο αυτού του διασέλιδου. Με συνεχείς αφίσες και αναχωρήσεις κάθε χαρακτήρα (mainstream, understream και over the stream) και είδους (εικαστικές, μουσικές, χορευτικές, γευσιγνωστικές ενδυματολογικές, κ.ο.κ) οι σελίδες αυτές δεν είναι βέβαιο ότι θα κάνουν εντύπωση ή διαφορά. Είναι όμως παραπάνω από πιθανό ότι θα κάνουν οικονομία στο ύφος.

check in / check out

της Νάντιας Αργυροπούλου

Παρότι οι εικαστικοί απολογισμοί έγιναν στην αρχή του νέου έτους, αν τοιμήσουμε, μεσούντος του Φεβρουαρίου, «ένα κοίταγμα στον καθρέφτη προς τα πίσω» θα δούμε, όχι το τρίπτυχο «δύναμη, επαγγελματισμός και διαστροφή» που απέδωσε ο Jerry Salz στη νεοϋορκέζικη καλλιτεχνική σκηνή του 2006 («power, professionalism and perversity», Village Voice, 4.1.07), αλλά ίσως ένα τρίπτυχο πιο κοντά στο «κινητικότητα, τακτικές και διαστροφή»: Κινητικότητα, γιατί πράγματι ένα σύνολο παραγόντων φαίνεται να ενεργοποιεί σταθερά το τοπικό αλλά και το διεθνές ίσως ενδιαφέρον για την ελληνική τέχνη. Τακτικές, γιατί φορείς, ιδιωτικοί και δημόσιοι, το ΥΠΠΟ, οι γκαλερί, μουσεία και θεσμοί, καλλιτέχνες και ομάδες

της τέχνης, λιγότερο ή περισσότερο, κινήθηκαν, οργανώθηκαν, έφτιαξαν συμμαχίες και κατέστρωσαν σχέδια. Διαστροφή γιατί οι τακτικές εκφυλίστηκαν συχνά και παράλογα σε τακτικισμούς και η κριτική αλληιοθώρησε υπέρ δικών και φίλων απαξιώνοντας όλους τους άλλους. Για λόγους διαφορετικούς (αν και όχι τόσο άσχετους μεταξύ τους, όσο εκ πρώτης όψεως φαίνονται) συγκρατήσαμε τα εξής:

- Το 2006 θα μπορούσε να καταχωρηθεί ως η χρονιά νέων και αποφασιστικών κινήσεων γνωστών Ελλήνων συλλεκτών υπέρ της σύγχρονης ελληνικής καλλιτεχνικής παραγωγής. Ο θαρραλέος εμπλουτισμός της συλλογής του Λεωνίδα Μπέττσιου με έργα νέων Ελλήνων καλλιτεχνών και η συγκροτη-

μένη παρουσίασή της από τον επιμελητή Σωτήρη Μπαχτασετζή, με την έκθεση «στην εξοχή», συζητήθηκε και αποτιμήθηκε θετικά ως σφειλιδόταν. Είναι ωστόσο γνώμη μου ότι μια ουσιαστική θετική διαφορά, με προεκτάσεις που δεν έχουμε δει ακόμη στο σύνολό τους, σημειώθηκε με τις επιλογές και την δραστηριοποίηση του Ιδρύματος ΔΕΣΤΕ, μετά και την πλήρη μεταφορά του στο κτίριο της Νέας Ιωνίας. As σημειωθεί παρενθετικά το αναμφισβήτητο κοινωνιολογικό ενδιαφέρον που παρουσιάζει το γεγονός ότι το ΔΕΣΤΕ ήταν από την ίδρυσή του, για το ελληνικό κοινό (κοινό ευρύτερο μάλιστα από αυτό της τέχνης), κάτι σαν το εικαστικό πάρισσο του «αμερικανικού παράγοντα»: αυτό που οι Έλληνες

«αγαπάμε να μισούμε». Τι κι αν ο Δάκης Ιωάννου, ιδρυτής και πρόεδρος του, δεν διεκδίκησε ποτέ κρατική επιδότηση και οικονομική ή άλλη στήριξη από το ελληνικό δημόσιο; Τι κι αν οργάνωσε μεγάλες εκθέσεις με ίδια μέσα και κόπο προσωπικό; Τι κι αν στήριξε Έλληνες επιμελητές, καλλιτέχνες και γκαλερί με τις επιλογές του; Εφόσον επέδειξε προσωπικό γούστο (καλό ή κακό, το αυτονόητο πάντως δικαίωμα κάθε αλλοιού Έλληνα) και δεν υποκατέστησε υπουργεία, σχολές και μουσεία, κατηγορήθηκε εμμέσως αλλά και ευθέως, ούτε λίγο, ούτε πολύ, για τον «εξαμερικανισμό», την άλωση των εικαστικών θών της χώρας. Ίσως αν έπαιζε με τους όρους ενός, επεικώς αδιάφορου,

τοπικού παιχνιδιού να μην συνέβαινε αυτό. Προς τιμήν του δεν το έκανε. Μέσα στο 2006 μάλιστα, το ΔΕΣΤΕ παρουσίασε δύο εκθέσεις που απέκτησαν, για διαφορετικούς λόγους, σημαντικό ρόλο στα καθ' ημάς, λειτουργώντας συμπληρωματικά και αντίρροπα. Στην έκθεση Panic room – έργα από τη συλλογή Δάκη Ιωάννου (επιμέλεια: Ali Subotnick, Jeffrey Deitch και Kathy Grayson), η οποία πρότεινε το σχέδιο ως κοινή πλατφόρμα ανάπτυξης της ενέργειας μιας νέας (υπερατλαντικής κυρίως) εναλλακτικής εικαστικής σκηνής, συμμετείχαν ισότιμα νέοι Έλληνες καλλιτέχνες (Βαρελάς, Σούλου, Σαγρή). Η έκθεση Anathema (επιμέλεια: Μαρίνα Γιώτη & Μαρίνα Φωκίδη), επηλέγη για μια παράλληλη σχεδόν παρουσίαση, ως εναρκτήρια δράση του yellow project room του ΔΕΣΤΕ, με στόχο να αποτελέσει μια πρόταση επανεκτίμησης των περιθωριακών (underground) τρόπων της τέχνης που δεν δοκίμασε τον (θανατηφόρο) θεσμικό εναγκαλισμό. Και οι δύο εκθέσεις είχαν ίσως επί μέρους αδυναμίες: ένα κάπως ασαφές πλαίσιο αναφοράς αλλά ένα αναμφισβήτητο ερευνητικό αποτέλεσμα η πρώτη. Μια πιο φιλόδοξη έρευνα και πρωτότυπη στόχευση αλλά και μια τύπου «coffee table book», αν όχι ταριχευτική, επιμελητική πρακτική η δεύτερη. Αυτό που κυρίως ενδιαφέρει όμως είναι ότι οι δύο αυτές επιλογές πυροδότησαν μια μεγάλη συζήτηση που έφτασε τελικά και στην ουσία και τις διαδικασίες πρόσληψης του «underground» στη γενική και διεθνή έκφρασή του. Όποια αναγνώριση και αν οφείλει κανείς λοιπόν στους επιμελητές τους, chapeau πρέπει στον ιδιώτη που έδρασε σαν καταλύτης της δημόσιας συζήτησης τόσο στην εποχή των λαμπερών ονομάτων και των blockbuster εκθέσεων όσο και στην τωρινή συγκυρία των πιο πειραματικών προσεγγίσεων. Ο Δάκης Ιωάννου, με το αυξημένο όπως διαφαίνεται ενδιαφέρον του για την ελληνική εικαστική παραγωγή (και με χαμηλό προφίλ από το οποίο πολλά θα μπορούσαν να διδαχθούν οι περί αυτόν), φαίνεται να ωθεί τα πράγματα, μέσα από αυτές και άλλες λιγότερο εμφανείς κινήσεις (βραβείο ΔΕΣΤΕ, φιλοξενία και οργάνωση studio visits για ξένους θεωρητικούς και κριτικούς, στήριξη άλλων πρωτοβουλιών και νέων projects για την τέχνη, κλπ), προς ένα σημείο αιχμής. Προς ένα «tipping point», το, κατά Gladwell, σημείο τροπής της συλλογικής δυναμικής προς μια νέα κατεύθυνση

και τη γέννηση μιας τάσης. Φαίνεται να δρα ο ίδιος ως «connector», το είδος του ανθρώπου που από ιδιοσυγκρασία και θέση «συνδέει» τα πράγματα, τις πληροφορίες και τα συμβάντα, προκαλώντας αλληγές και επιταχύνσεις. Δεν είναι σίγουρα ο μόνος και δεν ευθύνεται φυσικά αποκλειστικά για τις επιτυχείς καραμπόλες που φαίνεται να οδηγούν σε μια πρωτόγνωρη ενεργοποίηση της τρέχουσας ελληνικής εικαστικής πραγματικότητας. Είναι όμως αυτός που είναι βέβαιο ότι έχει «ακούσει» τα περισσότερα και εκείνος που είναι πιθανό στο επόμενο διάστημα να κινήσει ορισμένα από τα καλύτερα.

- Για να κλείνουμε περυσινές συζητήσεις, ο περιρρέων «αισθησιασμός» και η «επικοινωνία με την mainstream κοινότητα» δεν αποτελούν ελαττώματα μιας έκθεσης, έργων και δημιουργών παρά αν τα κρίνει κανείς από το ύψωμα της ψευδαισθησιακής Ιβοζίμα του, από όπου και παζάρει με τη σημαία του «περιθωρίου». Έχουν νέσει πάντως στην παγίδα αυτή οι καλύτεροι του είδους. As μου επιτραπεί για το νέο έτος να κρατήσω τα λιγότερο γνωστά έργα (και την «φιλεύσηπλαχνη ευφυία») του Νάνου Βαλαωρίτη (συνδοιοπόρου του Πάνου Κουτρομπούση στην έκδοση του Πάλη) όπως παρουσιάστηκαν τον περασμένο Νοέμβριο στον Αστρολάβο αλλά και παλαιότερα στις εκθέσεις Tattoo my art και free transit (:). Σχέδια με μοιζύβι από τις «θαυμαστές συναντήσεις» με αντικείμενα στα Παρισινά παζάρια, σχέδια με στυλ στην επταετία της Χούντας, χρωματιστά μοιζύβια με αναφορές στην Αλχημεία, την Αστρολογία και τις απόκρυφες επιστήμες και σουρεαλιστικά κολλάζ. Όπως λέει ο ίδιος, «έτσι έκανα τα περισσότερα κολλάζ και σχέδιά μου. Αντιδρώντας στη λογοκρισία της χούντας. Στη μελαγχολία της καταπίεσης. Έφτιαξα μια νέα μυθολογία που υπονομεύει το κλασικό κάνοντάς το έτσι μοντέρνο. Είμαι ένας φανατικός της μυθολογίας. Πιστεύω άλλωστε ότι αυτή είναι η ποιητική λειτουργία του ανθρώπου: να δημιουργεί μύθους. Όσο πιο εξωφρενικούς τόσο καλύτερα».
- Ούτε η «σχέση με το διεθνές pop» είναι κατ' ανάγκη ελάττωμα, παρά αν όρισε κανείς να φυλάγει (κατ' αποκοπήν) τις θερμότητες των εθνικών μοτιβών έκφρασης. Και εδώ as μου επιτραπεί, για την αποτροπαϊκή τους κυρίως ιδιότητα και εις μνήμην, να κρατήσω τα λίγα του Βασίλη Φωτόπουλου, που έμαθε τέχνη στο μοναστήρι του Βουδικά-νου και στο Άγιον Όρος: «Όταν μιλάμε για

ελληνική ταυτότητα πρέπει να την ψάξουμε στην παγκόσμια εξέλιξη των τεχνών και του πολιτισμού και όχι στον τόπο μας».

Προϊούσης λοιπόν της νέας χρονιάς, εγώ ρέω να επιμείνω σε κάτι δύσκολο που διαισθάνομαι ότι έχει νόημα: «The center is the new edge», ήτοι, «Το κέντρο είναι η νέα ακμή», το νέο περιθώριο.

Στο επόμενο τεύχος το νέο site του Γιάννη Φλωρινιώτη, www.floriniotis.gr, έργο των d-sub (Δημήτρης Ιωάννου, Μιχάλης Ζαχαρίας). Μπείτε, δείτε και επιστρέψτε εδώ.

Nános Balawritis

Nános Balawritis

Βασίλης Φωτόπουλος

ART AGENDA

UNFAIR

Περισσότεροι από 80 Έλληνες και ξένοι εικαστικοί καλλιτέχνες και παράλληλα εικαστικά projects και performances θα παρουσιαστούν σε σαράντα δωμάτια και σε άλλους χώρους του Ξενοδοχείου, ενός χαρακτηριστικού μαζικού χώρου με συγκεκριμένη δομή, λειτουργία και κοινωνικό ρόλο στα πλαίσια μιας πόλης, χώρος επίσκεψης, ανάπαυσης, συνάντησης, επικοινωνίας. Στον γνώριμο τρόπο λειτουργίας του, όπου φιλοξενούνται για κάποιο διάστημα κυρίως «ξένοι» σε μια πόλη, αλλά και άνθρωποι της πόλης που περνούν κάποιες ώρες από τον ελεύθερο χρόνο τους, θα προστεθεί και μια άλλη διάσταση, αυτή της φιλοξενίας Αιθουσών Τέχνης και Καλλιτεχνικών Έργων. Έτσι ο κοινωνικός ρόλος

του Ξενοδοχείου διευρύνεται και αποκτά ένα πολιτισμικό και επικοινωνιακό χαρακτήρα και γίνεται ένα βήμα των καλλιτεχνών προς το ευρύ κοινό που θα επισκεφθεί και θα βρεθεί στον ίδιο χώρο τις ίδιες μέρες και θα «συζητήσει» με τα έργα. Αυτή η συνάντηση των Αιθουσών Τέχνης έχει σκοπό να καταδείξει τις σύγχρονες τάσεις και προτάσεις στον ελληνικό και διεθνή εικαστικό χώρο και να προβάλλει την καλλιτεχνική δημιουργία μέσα από δύο παρουσιάσεις στα δύο μεγαλύτερα αστικά κέντρα της χώρας μας.

Συμμετέχουν: α. antonopoulou.art, ΑΔ, Αίθουσα Τέχνης Αθηνών, Apartment, Bernier/Eliades, Γκαλερί 3, Γκαλερί 7, ΖΜ, Καπνάτος,

Μπαταγιάννη, Νέες Μορφές, Λόλα Νικολάου, Q box, TinT, Ιλεάνα Τούντα, Χίρπας.

Η Έκθεση θα παρουσιασθεί στην συνέχεια από 25 ως 30 Απριλίου στο Ξενοδοχείο «Makedonia Palace» στην Θεσσαλονίκη.

16 Μαρτίου - 25 Μαρτίου 2007
Εγκαίνια: Παρασκευή 16 Μαρτίου 2007, 19:00 - 23:00
Ξενοδοχείου «Athens Imperial», πλ. Καραϊσκάκη
Ώρες Λειτουργίας:
Σάββατο & Κυριακή 13:00 - 22:00,
Δευτέρα - Παρασκευή 16:00 - 22:00

VIEWMASTER / QBOX

Sebastian Diaz Morales, Εύα Στεφανή, Κωνσταντίνος Χατζηνικολάου. Επιμέλεια: Χριστιάνα Γαλανοπούλου

Η γκαλερί Qbox, ανοίγοντας τον προγραμματισμό του 2007, προσκαλεί την ιστορική τέχνης Χριστιάνα Γαλανοπούλου να επιμεληθεί μία έκθεση με έργα βασισμένα στη χρήση της κινούμενης εικόνας. Στην ομαδική έκθεση με τίτλο ViewMaster η Χριστιάνα Γαλανοπούλου προτείνει έργα τριών νέων καλλιτεχνών που προέρχονται από το χώρο του κινηματογράφου.

27 Ιανουαρίου - 24 Φεβρουαρίου 2007
Εγκαίνια (με την παρουσία των τριών καλλιτεχνών): Σάββατο 27 Ιανουαρίου 2007, 18:00 - 23:00
QBox, Αρμοδίου 10, 1ος όροφος, Βαρβάκειος Αγορά, Τ: 211 1199 991, Ε: info@qbox.gr, Σ: www.qbox.gr
Ώρες Λειτουργίας: Τρίτη - Παρασκευή 15:00 με 21:00, Σάββατο 12:00 με 16:00 ή με ραντεβού

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΛΑΔΙΑΝΟΣ/ GAZON ROUGE

«feed me»

Η πρόσφατη δουλειά του Κ. Λαδιανού θα μπορούσε ως συνοδική εντύπωση να ιδωθεί στα πλαίσια ενός ιδιότυπου «μαγικού ρεαλισμού» (με τις λογοτεχνικές αναφορές του όρου) ενώ, η κάπως απόκοσμη πληρότητα της κάθε εικόνας της, παραπέμπει περισσότερο σε μια γενεαλογία που περνάει από τους Ιταλούς primitives, στην Φλαμανδική ζωγραφική, τους Άγγλους Προραφανίτες, τη νέο-ψυχεδέλεια και το σύγχρονο χοροθέατρο.

25 Ιανουαρίου - 24 Φεβρουαρίου 2007
Gazon Rouge, Βίκτωρος Ουγκώ 15, Αθήνα, Τ: 210 5248 077, Ε: info@gazonrouge.com
Ώρες Λειτουργίας: Τρίτη - Παρασκευή 12.00 - 20.00, Σάββατο 12.00 - 16.00

ΒΑΣΙΛΗΣ ΒΑΣΙΛΑΚΑΚΗΣ / ΒΑΤΑΓΙΑΝΝΙ GALLERY

Ο Βασίλης Βασιλακάκης στη δεύτερη ατομική του έκθεση στη Batagianni Gallery παρουσιάζει μια ενότητα ζωγραφικών έργων μεγάλων διαστάσεων αποτελούμενη από νυχτερινά τοπία. Με αποστασιοποιημένη χειρονομία ο καλλιτέχνης υιοθετεί την τεχνολογία, αλλά σταδιακά την ακυρώνει και δημιουργεί έργα πλήρη σε ένταση. Τα έργα του Βασίλη Βασιλακάκη φιλοδοξούν να υπερβούν τα όρια της αισθητικής, να αποδείξουν την επάρκεια των δύο διαστάσεων στη δημιουργία της πραγματικότητας.

1 Φεβρουαρίου - 3 Μαρτίου 2007
Batagianni Gallery, Αγ.Αναργύρων 20-22, Ψυρρή, Τ/Φ: 210 3221 675, Σ: www.batagiannigallery.gr
Ώρες λειτουργίας: Τρίτη - Παρασκευή 16.00 - 21.00, Σάββατο 12.00 - 16.00

ΝΙΚΟΣ ΜΑΡΚΟΥ / ΑΔ

Στους 2 ορόφους της γκαλερί παρουσιάζονται 14 έγχρωμες εικόνες της πόλης. Ο Μάρκου δεν ενδιαφέρεται για την τοπιογραφία, αλλά για την αμφίδρομη σχέση της πόλης με τους ανθρώπους που ζουν και εργάζονται σ' αυτήν. Παρ' όλα αυτά, στις περισσότερες εικόνες δεν υπάρχουν άνθρωποι και όπου αυτοί εμφανίζονται είναι σε μικρή κλίμακα σε σχέση με τον περιβάλλοντα χώρο. Ο Μάρκου αναζητά την αισθητική της πόλης στην ποιότητα της ζωής και την οργάνωση της εργασίας. Έτσι ένα μέρος των εικόνων αποτελείται από χώρους μαζικής απασχόλησης (αεροδρόμιο, λιμάνι, τελωνείο).

27 Φεβρουαρίου - 21 Απριλίου 2007
alphadelta gallery, Παληάδος 3, Ψυρρή, Τ: 210 3228 785, Ε: info@adgallery.gr, Σ: www.adgallery.gr
Ώρες Λειτουργίας: Τρίτη - Παρασκευή 12.00 - 21.00, Σάββατο 12.00 - 16.00

I'M ONLY HUMAN

Το Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Θεσσαλονίκης του Κρατικού Μουσείου Σύγχρονης Τέχνης παρουσιάζει την έκθεση «I'm Only Human - Σύγχρονη Βίντεο Τέχνη», με έργα τεσσάρων νέων καλλιτεχνών της video art. Η επιμέλεια είναι της Caroline Corbetta και της Εύης Μπανιωτοπούλου. Η έκθεση θα πραγματοποιηθεί σε δύο φάσεις:

Nathalie Djurberg + Jesper Just
19 Ιανουαρίου - 18 Φεβρουαρίου 2007 (Εγκαίνια 19/01/07)
Annika Larsson + Markus Schinwald
2 Μαρτίου - 1 Απριλίου 2007 (Εγκαίνια 02/03/07)

Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Θεσσαλονίκης, Αποθήκη Β1, Λιμάνι Θεσσαλονίκης
Τ: 2310 546 683, 2310 593 271, Ε: info@cact.gr.
Ώρες λειτουργίας: Τρίτη - Κυριακή 11:00 - 19:00

Τι δουλειά έχει η Αρχιτεκτονική μέσα σε ένα περιοδικό σαν το Velvet; Αλλά και τι δουλειά έχει η αρχιτεκτονική μέσα σε μια πόλη σαν την Αθήνα; Αρχιτεκτονική είναι μόνο τα κτίρια που βλέπουμε τριγύρω μας; Είναι τόσο λίγα τα κτίρια που μπορούν να χαρακτηριστούν ως αρχιτεκτονική στην Αθήνα, και τα πιο πολλά είναι «μεγαλωμένα με τη μαμά και τον μπαμπά», δηλαδή αποτελούν μια φυσική συνέχεια του

Μοντέρνου Κινήματος και ποτέ δεν ενοχλούν κανέναν οπότε είναι φυσικό να μην τα προσέχει κανείς. Αρχιτεκτονική δεν είναι, λοιπόν, μόνο τα κυριλέ νέο-μοντέρνα κτίρια που όταν μεγαλώσουν γίνονται μουσεία και τράπεζες και γραφεία ασφαλιστικών εταιριών. Αρχιτεκτονική μπορεί να είναι ένα κτίριο προκλητικό, ένα κτίριο βίαιο, έξυπνο, ευρηματικό, φλύαρο, παλιό, μισοτελειωμένο, καινούριο, εμπορικό, χαζό, και πά-

ντα, ένα κτίριο λάθος. Αρχιτεκτονική μπορεί να είναι ένα κτίριο, ένα κείμενο, μια φωτογραφία, μια φράση αλλά και μια σκέψη, ένα blog, μια σελίδα στο ιντερνέτ, ένα σύννεφο, ένα βουνό αλλά και μια ηχογράφιση, μια προκήρυξη, ένα βίντεο αλλά και μια τρικλοποδιά.

Αυτή την αρχιτεκτονική θα προσπαθήσω να σας δείξω μέσα από αυτή τη σελίδα.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ

του Αντρέα Αγγελιδάκη

Ένα κτίριο που προκάλεσε αρκετά στην εποχή του, και που συχνά έχω ακούσει να αναφέρεται ως ένα από τα πιο άσχημα της Αθήνας, είναι το κτίριο γραφείων απέναντι από το Μέγαρο Μουσικής, σχεδιασμένο από τον Ηλία Μπαρμπαλιά. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι ένα κάπως καθυστερημένο κτίριο μιας και κτίστηκε γύρω στο 1990, όταν ο 80's μεταμοντερνισμός είχε φύγει εντελώς από τη μόδα και φυσικά τα 80s δεν ενδιέφεραν κανέναν καθόλου. Παρόλα αυτά, το άτυχο αυτό κτίριο ήταν εντελώς πιστό στις αρχές του, καθόλου καθωσπρέπει γιατί τράβηξε πάνω του παίμαργα όλη την προσοχή και ακόμα και σήμερα έχει μια παράξενη γοητεία, είναι σχεδόν cool. Αν και λέει ότι είναι κτίριο γραφείων, μοιάζει πιο πολύ για τον ιδιωτικό ναό μιας disco σταχτοπούτας που ακόμα δεν γύρισε από το πανηγύρι, δεν είναι ούτε πολυκατοικία αλλά ούτε και μονοκατοικία, φυσικά ούτε και κτίριο γραφείων γιατί ποιος θέλει να δουλεύει μέσα σε ένα κτίριο που διασκεδάζει, έχει μια μόνο τεράστια πόρτα και μοιάζει λίγο σαν να φοράει πλαστική περούκα. Είναι ένα από τα λίγα κτίρια στην Αθήνα που έχει σχεδιασμένη οροφή, καινούργια αστική κλίμακα και που προσπαθεί να πει κάτι άλλο. Τώρα που επιστρέφει η αρχιτεκτονική των 80s, ίσως του χαμογελάσουμε λιγάκι.

Διατηρητέο Κάργα: Παπουτσόσπιτο Μούγερ

Κάποτε μου ζήτησαν από ένα πολύ καθωσπρέπει περιοδικό να τους πω το αγαπημένο μου κτίριο στην Αθήνα, και ενώ αυτό που διάλεξα ήταν κάπως εκτός από τα συνηθισμένα αρχιτεκτονικά κλισέ του τύπου «αριστούργημα του μοντέρνου κινήματος που πρέπει να σώσουμε κλη» και πάλη η επιλογή μου δεν με ικανοποίησε γιατί ήξερα κατά βάθος ότι το αγαπημένο μου κτίριο στην Αθήνα ήταν το Παπουτσόσπιτο του Μούγερ στην οδό Ερμού. Το Παπουτσόσπιτο δεν είναι ακριβώς κτίριο, αλλά αναπαράσταση κτιρίου, ένα αρχιτεκτονικό πρότζεκτ μέσα στο οποίο έχω φανταστεί τον εαυτό μου να ζει, και που πολλές φορές ως πιτσιρίκι, ήθελα να λέω ότι είναι το σπίτι που μεγάλωσα, ένα σπίτι που περιέχει και τον δικό του κόσμο, ολόκληρο μέσα σε μια ταμπελά. Πώς είναι, άραγε, τα άλλα σπίτια του παπουτσόκοσμου; Άραγε υπάρχουν πολυκατοικίες φτιαγμένες σαν παπουτσοθήκες και τι είδους κτίριο είναι ένα ζευγάρι γόβες; Θα πήγαινα διακοπές σε μια γαλότσα και πώς είναι τα βουνά στην παπουτσοπούλη; Τελικά, με τον συντάκτη του άρθρου στο καθωσπρέπει περιοδικό (που δεν θα σας πω ότι είναι το Vimagazino, ίσως το έντυπο με τα περισσότερα και καλύτερα άρθρα για αρχιτεκτονική) συνειδητοποιήσαμε ότι το Παπουτσόσπιτο δεν θα πληρούσε τα κριτήρια του τι είναι αρχιτεκτονική και έτσι αποφάσισα να αυτολογοκριθώ, φοβούμενος ότι θα χάσω κανένα πόντο δημοσιότητας, και επέστρεψα δειλά-δειλά στην πιο καθωσπρέπει επιλογή κτιρίου.

R&sie

Μπορεί άραγε ένα κτίριο αφιερωμένο στην Πειραματική Αρχιτεκτονική, να παρειναι πειραματικό; Ας εξετάσουμε την ενδιαφέρουσα περίπτωση του γραφείου R&Sie, που συμμετείχε και στην πρόσφατη έκθεση με θέμα τις νέες τάσεις στην Αρχιτεκτονική που έγινε στο Πανεπιστήμιο Πατρών. Οι R&Sie σχεδόν κέρδισαν το βραβείο για το FRAC, το Μουσείο Πειραματικής Αρχιτεκτονικής στην Γαλλία με την πρόταση/ κτίριο OZWEG, αλλά την τελευταία στιγμή το βραβείο πήγε στους Jacob/MacFarlane με ένα κτίριο που οι

κακές γλώσσες λένε ότι θυμίζει ένα άλλο διάσημο άχτιστο κτίριο των R&Sie (το οποίο θα δούμε σε λίγο) αλλά και το κτίριο που έχει ενθουσιάσει τα πηλητη την τελευταία δεκαετία το Guggenheim Bilbao του Frank Gehry. Το κτίριο των R&Sie, εκτός από πειραματική μορφή, θέτει και σε αμφισβήτηση και σε πειραματισμό με τον ίδιο τον τρόπο κατασκευής και υλοποίησης του κτιρίου, προτείνοντας ένα κτίριο που, αν κατάλαβα καλά, κτίζεται σιγά-σιγά από ένα προγραμματισμένο robot-εργολάβο, το οποίο μασουλάει ανακυκλωμένα γυάλινα μπουκάλια και τα βγάζει κτίριο. Οι αρχιτέκτονες προγραμματίζουν τον εργολάβο-ρομπότ και μετά, αν ασ πούμε το κτίριο δεν έχει έξοδο κινδύνου λένε ότι «το ρομπότ φταίει κύριε δικαστά» κλη. Καλά, είναι σχεδόν σίγουρο ότι έχω παρανοήσει κάπως το σενάριο αυτού του καταπληκτικού κτιρίου Οικολογικής Φαντασίας που δυστυχώς ούτε οι Γάλλοι αλλά ούτε και εμείς θα δούμε ποτέ.

Δεν είναι η πρώτη φορά που ο Francois Roche με τους R&Sie θέτουν τον τρόπο κατασκευής κτιρίων υπό αμφισβήτηση. Η καταπληκτική πρόταση για Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης στην Μπανγκόκ, το B-mu, στο οποίο καλύπτουν τους βασικούς και συμβατικούς όγκους του κτιρίου με ένα πλέγμα από αλουμίνιο, με την βοήθεια του στατικού ηλεκτρισμού μαζεύει πάνω του τα σωματίδια νέφους από τον μολυσμένο αέρα της πόλης. Έτσι το κτίριο αποκτάει την αλληγορική φαντασματειδή και τελείως σουρεαλιστική μορφή του, καθαρίζοντας τον αέρα της πόλης.

<http://www.new-territories.com>

Μια που μιλάμε για επιστημονική φαντασία, θυμήθηκα ένα καταπληκτικό βιβλίο που είχα αγοράσει κάποτε, μόνο και μόνο για τον τίτλο: «Μια Αθηναϊκή Ιστορία: Το Ταξίδι στη Σελήνη και ο Πόλεμος με τους Κατοίκους του Ήλιου» του Λουκιανού (yes, είναι βιβλίο Αρχαίας Επιστημονικής Φαντασίας!). Και επειδή κουράστηκα λιγάκι να γράφω, ας διαβάσουμε ένα απόσπασμα από αυτό το βιβλίο, όπου οι εξερευνητές και ήρωες της ιστορίας μας φτάνουν στη Σελήνη:

13. Τότε λυγόν διαπνήσαμε και μείναμε στο παλάτι των τῶν χαράματι σφαιδρώματι καὶ ἀρχίσματε νὰ παίνοματε τῆς θέσεως μας, γιὰτὶ οἱ σκοποὶ μᾶς εἰδοποιούσαν πὺς οἱ ἐχθροὶ πληρίαζαν. Ὅλος ὁ στρατὸς μᾶς ἔβδανε τῆς ἐκκετῶν χυλῶδες, χωρὶς νὰ υπολογίζοματε αὐτοὺς ποὺ κοιδολοῦσαν τῆς ἀποσκευῆς, τοὺς μηχανικοὺς, τοὺς πελῶς καὶ τοὺς ἑ- νους συμμάχους. Ἀπὸ τῆς ἐκκετῶν χυλῶδες ὁ ἀγρόντης ἦσαν οἱ ἱπποπόταμοι καὶ εἴκοσι αὐτοὶ ποὺ καθάλιζονταν τὰ Λαχανόφτερα. Τὰ Λαχανόφτερα εἶναι καὶ αὐτὰ τεράστια ἔρποντα ποὺ ἀντὶ γὰρ φτέρημα ἔχουν σ' ὅλο τοὺς τὸ σῶμα πολὺ πικρὰ λῆγαν, ἐνῶ οἱ μακρὰς φτερύγες τῶν μαζάζουν πᾶς πᾶς μὲ μαρολιόφυλλα.

Οἱ Ἀνεμοδρόμοι πάλι εἶναι πελῶς ποὺ ὡς τόσο πετοῦν στὴν ἀέρα χωρὶς φτέρη, μὲ τὴν ἀκολουθοῦν τῶν ποὺ Φερούν χετῶνες μακροὺς ὡς τὰ πόδια ποὺ τοὺς φου- σκάνει ὁ ἀέρας ὅταν καραδοκῶνται καὶ τοὺς σπρώχνει ὥπως τὰ πλοῖα. Αὐτοὺς συνήθως τοὺς χρησιμοποιοῦν στὶς μάχες γὰρ πελταστῆς. Διαδιδόταν πὺς δὲ ἔρχονταν καὶ ἀπὸ τὰ ἀστέρμα, ποὺ εἶναι πάνω ἀπ' τὴν Καππαδοκία, πάντα χι- λῶδες ἱπποπόταμοι. Αὐτοὺς ἐγὼ δὲν τοὺς εἶδα, γιὰτὶ τελευ- τὰ δὲν ἦλθαν. Ἐποὶ δὲν τόλμησα νὰ περπατήσω πὺς ἦσαν, μὴ καὶ ὤλαγαν γὰρ ἐκεῖνους πράγματα τερατώδη καὶ ἀπί- στεστα.

Αν ποτέ έρχονταν οι Ανεμοδρόμοι και τα Λαχανόφτερα στην σημερινή Αθήνα, θα τους φιλοξενούσαμε άραγε στο Παπουτσόσπιτο?

3 φίλοι ανοίγουν τον «παράδεισό τους» (Pairidaeza) και σας προσκαλούν για όμορφα πρωινά και βραδιές με χαρακτήρα... Κρύα πιότα με τις brochettes να μένουν αξέχαστες, εκληπτισμένη κάβα και μαύρα ακούσματα. Σάββατο μεσημέρι παρτάκι. Παρασκευές ο Γιώργος Μπίτσικας να δίνει ρέστα και μια απολαυστική μπάρα (με μαξιλαράκι) για να σου κάνει ακόμα πιο ευχάριστη την παραμονή σου...

Εδώ όλα είναι παιχνίδι. Το Τογ, το 1ο μαγαζί που άνοιξε στην περιοχή, έχει πολλούς λόγους για να είναι 1ο και στις καρδιές πολλών Αθηναίων. Ποικιλία σε ροφήματα και κοκτέιλ, διάσημα brios και χαρούμενη διάθεση ανά πάσα ώρα και στιγμή. Jazzofunksoulelectronic μουσική, το Σάββατο από νωρίς (17.00) και μια έκθεση στο χώρο απέναντι, πάντα με παιχνιδιάρικο θέμα!

Minimal χώρος, μεγάλη μπάρα, freestyle μουσικές και art video προβολές για βραδιές που «είσαι στην πρίζα». Ανοικτά από το πρωί έως αργά το βράδυ. Δευτέρα βράδυ κλειστά.
Υ.Γ.: Φέρτε και τους φορτιστές σας...

Το πιο μικρό στέκι για ποτό και καφέ στο κέντρο της Αθήνας. Το Hobit έρχεται να κάνει τις ήρεμες νύχτες πιο όμορφες...

5

6

Pop όνομα και πράγμα. Όχι μόνο κάποιες από τις καλύτερες μουσικές της πόλης, αλλά και...καταπιπτικικά κοκτέιλ και διάφορες πικουδιές για ένα μεσημεριανό σνακ. Το Pop είναι κάθε μέρα αναγνώσιμό από τις 12:00 το μεσημέρι μέχρι αρχά το βράδυ.

Το πρωί περνάει στη διάσταση του καφέ με συνοδεία από σαλιάνες, χειροποιήτες πίτες, τάρτες κ.α. ποηλιά... Μόλις πλησιάζει το απόγευμα το μπαρ ζωντανεύει με κύριο γνώμονα να περνάμε όλοι καλά. Ιδιαίτερη έμφαση στα premium ποτά, πειραγμένα κοκτέιλ (π.χ. mojito μαστίχα), διαφορετική μουσική κάθε βράδυ και fun μέχρι τις πρώτες πρωινές ώρες...

All day long από 07.30 -
Χαρακτηριστική και αξιοσημείωτη η διακόσμηση του χώρου. Χαλαρά ηρωινά και κάθε βράδυ ξεχωριστό. Ελαφρύ φαγητό, μεγάλη κάβα κρασιών, ψαγμένα κοκτέιλ και ωραίος κόσμος. Τι άλλο να θέλει κανείς;

Ένα εκλεκτικό all around σύνολο.
Indie pop, 60's Ye - Ye, επιλεγμένη
electronica, soundtracks. Σύντομα δίπλα
στο Kinky χώρος με θεατρικές παραστά-
σεις, live, σεμινάρια θεάτρου, χορού,
performances από το εξωτερικό και
εκθέσεις.

JAMES ELLROY

DESTINATION: MORGUE

του Ηλία Παπαζαχαρία

Pueblo del Reina de Los Angeles... το Los Angeles της Δυτικής Ακτής, του Hollywood, της πανίσχυρης βιομηχανίας πορνογραφικών ταινιών, του Chavez Ravine, της ψυχιατρικής κλινικής Camarillo, του El Monte, του James Ellroy. Εδώ γεννήθηκε, το 1948. Δέκα χρόνια αργότερα, επιστρέφοντας από το Σαββατοκύριακο που είχε περάσει με τον πατέρα του, βρήκε αστυνομία και κόσμο έξω από το σπίτι που ζούσε με τη μητέρα του. Του ανακοίνωσαν ότι είχε δολοφονηθεί, είχε στραγγαλιστεί. Ο φόνος παραμένει ανεξιχνίαστος μέχρι και σήμερα. Ο Ellroy στιγματίζεται ανεξίτηλα. Ο φόνος αυτός θα τον ακολουθεί για πολλά χρόνια και μαζί με την εμμονή του για τα αστυνομικά μυθιστορήματα, την περιέργεια και την έρευνα, θα δίνει τροφή στις αφηγήσεις του.

Δεξιότηχνης του σύγχρονου noir, έτσι έχει χαρακτηριστεί από τους περισσότερους. Το noir προσέφερε μία μεγάλη υπηρεσία στη λογοτεχνία (Τα «αστυνομικά» έπαψαν να θεωρούνται ευτελές ανάγνωσμα β' κατηγορίας), αλλά κυρίως στον κινηματογράφο. Τα αντίθετα αρνητικό-θετικό, καλός-κακός, έξυπνος-ηλίθιος, γενναίος-δειλός, ηθικός-ανήθικος άρχισαν να καταργούνται. Η χριστιανική-Hollywoodian ηθική έχασε την εξουσία της. Ο ρομαντισμός του Sherlock Holmes φτάνει στο τέλος του. Η μοιραία γυναίκα και τα γρήγορα όνειρά της έχουν θέση και υπόσταση. Μπορεί να συγκρουστεί με τον οποιονδήποτε, δείχνει εύθραυστη, αλλά δεν είναι. Ωστόσο, οι γραμμές του προσώπου και τα δηλητηριώδη μάτια μπορεί να κρύβουν κάτι απροσδόκητο, ανέλπιστο καλό. Ο ιδιωτικός ερευνητής δρα μόνος και αν ζητήσει βοήθεια, πρόκειται για απλή δοσοληψία, παρά για σχέση φιλίας ή εμπιστοσύνης. Έχει δικούς του κώδικες. Πολλές φορές δουλεύει ενάντια σε ολόκληρο τον αστυνομικό μηχανισμό, παρέα με την προσωπική του ηθική. Χωρίς αυτήν δεν έχει ύπαρξη. Στο ύφος και στη γραφή ισχύουν κανόνες, η δομή και τα πρόσωπα σε οδηγούν κάπου, μέσα σε πλίσια αποδεκτά, χωρίς ακρότητες. Στον κινηματογράφο, από

το 1945 και μετά, όταν ξεκίνησε η παραγωγή ταινιών noir, ίσχυσε το ίδιο. Κάπου όμως το noir έγινε κλισέ. Η αφηγηματική δύναμη του Ellroy συνθλίβει τα πάντα. Φτάνει πολύ πέρα από τα συμβατικά όρια της noir μυθιστοριογραφίας. Το Los Angeles του 1950, νοσηρό, εγκληματικό, δίχως περιθώρια. Ναρκωτικά και αλκοόλ (εθισμένος και ο ίδιος για πολλά χρόνια και στα δύο), show-business, πολιτική διαφθορά, ανελέητο κυνήγι αριστερών, μακαρθισμός, ψυχοπαθείς δολοφόνοι, ο νόμος που ποτέ δεν διαφέρει από αυτούς που κυνηγάει. Όλοι μπορούν να περάσουν απέναντι και ίσως να ξαναγυρίσουν. Είναι αδύνατη η ταύτιση με κάποιο πρόσωπο, δεν υπάρχουν «ήρωες», ούτε αρνητικοί, ούτε θετικοί. Ο λόγος είναι πυκνός, εμμονικός, ταυτόχρονα όμως λιτός και καθαρός, σαν ενεργειακό πεδίο. Το κείμενο έχει ήχο, είναι σαν κοφτές φράσεις σαξοφώνου. Το τμήμα ανθρωποκτονιών συνήθως δρα συλλογικά, ανά τρεις, ανά τέσσερις. Δεν είναι τυχαίο ότι τους συνδέει μία γυναίκα, ο φόνος είναι δεδομένος, τουλάχιστον ως γεγονός. Στη Λευκή Τζαζ, το κεντρικό πρόσωπο έχει το παρατσούκλι «Εκτελεστής», τυγχάνει και εκπρόσωπος του νόμου. Ο φόνος δεν είναι ξεπάστρεμα, ούτε γίνεται με ένα κλασικό 38άρι Colt. Είναι αποτρόπαιος, φρικιαστικός, είναι τελετή (ίσως γι' αυτό ο Ellroy είναι απεχθής σε πολλούς), προσφέρει ενέργεια, απόλυτη εξουσία και σεξουαλική ορμή στο δολοφόνο, φήμη ανώνυμη, το εγώ δείχνει τα δόντια του. Τέλος, το Αμερικανικό Όνειρο πυροβολείται στο στομάχι και στις αρθρώσεις, αιμορραγεί ακατάσχετα, μαζί του και η φράση-σύμβολο «Home of the brave-Land of the Free». Ο Ellroy ζει στο Kansas, δεν προτίθεται να ασχοληθεί ξανά με το Los Angeles, ούτε ως τόπο διαμονής, ούτε ως σκηνικό ιστοριών. Βλέπει αγώνες μποξ και ακούει κλασική μουσική μαζί με τη δεύτερη σύζυγό του. Μπορούν και οι δύο να γελάνε και να ουρλιάζουν. Είναι απόλυτα συμφιλιωμένος με το παρελθόν.

του Τάσου Παπαϊωάννου

COMICDOM CON ATHENS 2007 PREVIEW

Το δεύτερο μεγαλύτερο φεστιβάλ comics στην Ελλάδα (μετά από αυτό της Βαβέλ) επιστρέφει δριμύτερο και πλήρως ανανεωμένο! Το Σαββατοκύριακο 3 και 4 Μαρτίου 2007, από τις 11:00 έως τις 22:00 (είσοδος ΕΛΕΥΘΕΡΗ), η Ελληνοαμερικανική Ένωση (Μασσαλίας 22, Αθήνα) για δεύτερη συνεχή χρονιά θα γεμίσει με comics και πλούσια events γύρω από αυτά.

Επίσημοι καλεσμένοι του φεστιβάλ είναι οι: Gary Groth (ιδρυτής και εκδότης της Fantagraphics Books, μιας από τις πιο σημαντικές εκδοτικές εταιρείες στο χώρο της 9ης Τέχνης), η Jeannie Schulz (χήρα του δημιουργού του comic strip PEANUTS, Charles M. Schulz. Τις ημέρες του φεστιβάλ θα εκτεθούν πρωτότυπα από την 50χρονη καριέρα του. Όλοι ξέρετε τους ήρωές του: Charlie Brown και Snoopy!), ο Andrew Wildman (ιδρυτής του φιλανθρωπικού οργανισμού Draw The World Together. Είμαι σίγουρος πως και φέτος θα επαναληφθεί η επιτυχία του περσινού, φιλανθρωπικού signing), ο Scott Lobdell (σεναριογράφος, γνωστός από το run του στους «Uncanny X-men»), ο Bill Tucci (σκισσογράφος, γνωστός από την σειρά του «Shi») και ο Craig Thompson (τα λόγια είναι περιττά για τον δημιουργό των «good-bye, chunky rice», «blankets» και «carne de voyage»). Το φεστιβάλ ολοκληρώνουν διαλέξεις, workshops από γνωστούς καλλιτέχνες, προβολές (μέσα σε άλλα και το ντοκιμαντέρ «A boy named Charlie Brown» για την ζωή του Charles M. Schulz), παρουσιάσεις νέων comics από ελληνικές εκδοτικές, bazaar με comics από εξειδικευμένα βιβλιοπωλεία και εκδοτικές (έκπληξη ο πάγκος της fantagraphics), εκδόσεις fanzines, ανοιχτές διαγωνισμών αλλά και των βραβείων Comicdom (πέρσι είχαν cult χαρακτήρα), και άλλα πολλά...

Το φεστιβάλ είναι μία διοργάνωση της Comicdom Press και της Ελληνοαμερικανικής Ένωσης.

Περισσότερες πληροφορίες σχετικά με το αναλυτικό πρόγραμμα του φεστιβάλ, στο επίσημο site: www.comicdom.gr/convention2007

LIZ PRINCE WILL YOU STILL LOVE ME IF I WET THE BED?

Το «θα με αγαπάς ακόμα και αν κατουρήσω το κρεβάτι;» (Top Shelf) είναι το αυτοβιογραφικό comic-ντεμπούτο της 25χρονης Liz Prince από την Μασαχουσέτη των Η.Π.Α.

Το μόνο που χρειάζεται να ξέρετε για το comic είναι πως η Liz αγαπάει τον Kevin και πως ο Kevin αγαπάει την Liz, no matter what [απαντήσεις στην ερώτηση που θέτει ο τίτλος, δεν χρειάζεται να απαντηθούν (ή να παρθούν;)]. Το comic σε κερδίζει από την πρώτη στιγμή, τόσο με τη σχεδιαστική (η Liz σκισάρει σαν μικρό παιδί), όσο και με την αφηγηματική (η δομή των strips έχει ως εξής: διάλογος μεταξύ των δύο πρωταγωνιστών και στο τέλος -σχεδόν- κάθε σελίδας υπάρχει ένα comic gang) αμεσότητά του. Αφελής (με την καλή έννοια), νεανικός έρωτας, στα καλύτερά του! Ο Jeffrey Brown κάποια στιγμή θα φάει τη σκόνη της Liz Prince (και αυτό δεν το πλέω μόνο εγώ, αλλά και ο ίδιος στην εισαγωγή που σχεδιάζει για το συγκεκριμένο comic της).

Official site του Jeffrey Brown:
<http://www.theholysconsumption.com>

Official site της Liz Prince:
<http://comicrd.livejournal.com/>

These Charming Fans [PART 2]

του Αντρέα Κίκηρα

«Music is more important than football, but football is still quite important, damn it!...»

...η ατάκα ανήκει στον Pete Green από το Σέφιρντ, οπαδό της Γκρίμσμπι Τάουν (ομάδα Δ' κατηγορίας), ο οποίος ετοιμάζεται να κυκλοφορήσει το πρώτο του επτάιντσο στην Atomic Beat Records, το ακαταμάχητο καινούριο label δύο ξενιτεμένων φίλων, του Χρήστου και της Μαριάνθης. Τώρα αντί για «football», μπορείτε να βάλετε οποιοδήποτε κίλημα που καταλαμβάνει σεβαστό χώρο στον εγκέφαλο κάθε μουσικού και τον κάνει να πετάει εδώ και κει αντίστοιχες αναφορές στα κομμάτια του, σε σημείο που να κινδυνεύει να θεωρηθεί μέχρι και γραφικός... Αλλά ok, as επικεντρωθούμε τώρα στους Half-Man Half Biscuit, μια ξεχωριστή περίπτωση μουσικών-maniac football fans. Για έναν λόγο που μάλλον συνδέεται με τη γενικότερη κουητούρα της «υποπερίπτωσης», όπως και ο Pete Green δεν υποστηρίζει την ισχυρότερη ομάδα της ευρύτερης περιοχής του, έτσι και οι HMHB από το Μέρσεϊσαϊντ δεν είναι ούτε με τη Λίβερπουλ, ούτε με την Έβερτον, αλλά με την Τρανμίρ Ρόβερς (που παίζει στη Γ' κατηγορία). Είχαν μάλιστα κανονίσει να παίζουν live στο Λίβερπουλ μόνο σε μέρες που η Τρανμίρ έπαιζε εκτός έδρας, μάλιστα εξαιτίας αυτής της ιερής υποχρέωσης έχασαν την ευκαιρία

να εμφανιστούν στο πιο διάσημο «εναλλακτικό» βρετανικό tv-show των 80's, το «The Tube» του Channel 4 (σε στυλ «α, έχει ματς, δε γίνεται να ρθουμε!», αυτό θα πει αντι-επαγγελματισμός!!!). Σε post-punk ύφος, το ντεμπούτο άλμπουμ τους (1985) είχε τίτλο «Back in the D.H.S.S.» (από το «Back in the U.S.S.R» των Beatles, όπου D.H.S.S. βάλτε το ταμείο πρόνοιας επί θάτσερ), με τίτλους κομματιών που φτιάχνουν κλίμα και στίχους χιουμοριστικούς και υπαινικτικούς για αμέτρητα πραγματικά πρόσωπα της εποχής, εταιρείες, βρετανικές περιοχές, αλλά και με αναφορές σε συγγραφείς όπως η Σίλβια Πλάθ και ο Τόμας Χάρντι. Μέσα σ' όλα και το «All I Want for Christmas is a Dukla Prague Away Kit» (όπου Ντούκλα Πράγας μεγάλη τσέικικη ομάδα έως τα 80's με background που ανακαλεί ένα φιάσκο των ναζί επί Β' Παγκοσμίου), ένα κομμάτι που περιγράφει το πώς είναι να παίζεις Subbuteo (εμφανώς) μεθυσμένος: «Come to halftime / you were losing 4-0 / each and every goal a hotly disputed penalty / so you'd smashed up the floodlights / and the match was abandoned». Στο ίδιο άλμπουμ, ο σουρεαλισμός του «1966 and All That» είναι δυσερ-

μήνευτος: «If only you'd give me my Lev Yashin (σ.σ. σουπέρ Σοβιετικός τερματοφύλακας των 50s με μαύρη στολή, τραγιάσκα κίτη) poster back / six months ago I returned your brown anorak / but you keep forgetting and it's far too upsetting / so baby Ferenz Puskas to you». (σ.σ. αντί για μια κλασική βρισιά, ο μεγάλος Ούγγρος «Καληνάζων Συνταγματάρχης» -?!-). Ενώ 10 χρόνια μετά (1995), παραλήσσοντας έναν στίχο από το «Dancing Queen» των Abba (από «Friday night / And the lights are low» σε «Friday night & the gates are low») έφτιαξαν τον απόλυτο ύμνο των fans της Τρανμίρ, αλλά και κάθε τίμιου υποστηρικτή μιας παρόμοιου βεληνεκούς ομάδας, που τη βάζουν να παίζει σε άσχετες ώρες (Παρασκευές βράδυ) και στις κερκίδες υπάρχει σχετική ερηνιά (εξ ου και «Low Gates»). Μια άλλη περίπτωση αρρώστιας, ίσως με λίγο μεγαλύτερη καφρίλα, είναι οι I, Ludicrous, ένα ηλονδρέζικο punk-pop duo με πλήρη συναίσθηση του λόγου ύπαρξής του («We're the Support Bands», ένα από τα κορυφαία κομμάτια τους - υπάρχει στο Myspace profile τους - με εντελώς βαρεμένο ύφος και στίχους του στυλ «The guitar's out of tune/ we are not very good /.../ the vocals are flat / and the singer's quite fat» κίτη). Αντίστοιχες και οι ποδοσφαιρικές τους αναφορές, στο «Bring on the Substitute» (κάτι σαν «Βάλε μέσα τον μικρό»): «Bring on the substitute / and let the youngster make our day/ Bring on.../ and make the seniors earn their pay/ .../ before the minutes tick away / .../ and hear 10.000 voices bray hooray hooray!». Σε ακόμα πιο «αλλοιού γι' αλλοιού» στυλ, το «English Football 2003» ξεκινάει αραδιάζοντας μονότονα ονόματα παικτών: «Shearer / Van Nistelrooy / Gascoigne /

Gabiadini...», μια αλληγορική τετράδα από 3 πασίγνωστους και τον σουπέρ στράικερ των μικρότερων κατηγοριών Μάρκο Γκαμπιαντίνι, που κάποτε είχε κάνει και ένα (αποτυχημένο) πέρασμα από τον Πανιώνιο. Όπως λένε όμως πιο κάτω: «This is football English style / We prefer the Nationwide» (σ.σ.: τις μικρότερες κατηγορίες), κλείνοντας με μια παραίνεση που επαναλαμβάνεται αμέτρητες φορές: «Collect your own football stars / But don't forget Lua Lua» (Κογκολέζος φoor, γυρολόγος σε χαμηλών πτήσεων ομάδες της Premier League). Τι να πεις... Μέσα στις πολλές ακόμη αναφορές, ξεχωρίζουν εκείνες στην τιμή και την ποιότητα της μπύρας σε 3 διαφορετικά αγγλικά γήπεδα (της Μίλγουοιθ, της Μπόλτον και της Φούλαμ στο «Three English Football Grounds»), ενώ η αγάπη τους για την Χρίσταλ Πάλας (σήμερα στη Β' κατηγορία) φαίνεται στο θρυλικό «Preposterous Tales», όπου μία από τις «Παράδοξες Ιστορίες» που διηγείται ένας τύπος σε μια παμπ είναι και τα 4 εκτός έδρας γκολ που έβαλε η ομάδα σε κάποιο ματς. Από κει και πέρα, ο πιστός ακούθουθς της «εργατικής» Ουέστ Χαμ στα - πολύ - άγρια '70s Billy Bragg, έχει διηγηθεί το πώς σε μια συναυλία του Elton John το '75 στο Wembley έκοψε λίγο από το - πολύ προστατευμένο- χορταράκι του «Ναού» και το πήρε μαζί του, επειδή ένα μήνα πριν τα «Σφυριά» είχαν σκώσει εκεί το Κύπελλο Αγγλίας. Σταδιακά αποτραβήχτηκε από το γήπεδο, αλλά ποτέ δεν έπαψε να πετάει εδώ και κει στα κομμάτια του (ειδικά στο άλμπουμ «Don't Try This At Home» - 1991) αντι-φασιστοχουλιγκάνικες πινεθιές. Από εκείνο το LP, το «God's Footballer» είναι ένα ιδιαίτερο κομμάτι, βουτηγμένο στον (ου)τοπικό ρομαντισμό του Bragg, η μπαλάντα του Πίτερ Νόουτς,

του χαρισματικού δεξιού εξτρέμ της Γουίλς στα 60s, ο οποίος στα 25 του αποφάσισε, χωρίς κανείς να καταλάβει πώς, να αφήσει το Μουντιάλ του 70 στο Μεξικό και να στραφεί αποκλειστικά στα θεία: «He scores goals on Saturdays / and saves souls on Sundays/ .../ for he knows beyond the sport lies the spiritual»... Ποδοσφαιρικές αναφορές σε κομμάτια που δεν είναι «about football» μπορεί κανείς να βρει ακόμη και σε μάλλον λιγότερο σχετικούς με το άθλημα, όπως ο Morrissey, στον «δικανικό» ύμνο των Smiths «Sweet and Tender Hooligan»: «He was a sweet and tender hooligan / and he swore that he'll never never do it again / and of course he wont / (oh, not until the next time!)». Ακόμα, ένα από τα καλύτερα κομμάτια του ύστερου (1999) Joe Strummer (& the Mescaleros) είναι το «Tony Adams», που αποδίδει τιμή στον αξιόπιστο, αλλά λίγο κακοτράχαλο would-be-captain των Three Lions: «Ο τύπος είναι ψηλός, κάθεται στην άμυνα, ούτε μιλάει ούτε λαλάει, είναι ευγενικός, έβγαίνει με την Caprice, ήταν αλκοολικός, ξέρε πιάνο και ήθελε να τον δοξάσω γιατί για μένα είναι ένας μη τραγουδισμένος ήρωας. Είναι ένα τραγούδι για τον κάθε εξαφανισμένο», έλεγε ο Strummer, που έβλεπε δύο διαμετρικά αντίθετα αρχέτυπα στο δίλημμα Shearer (γκολτζής, αλλά άξεστος) ή Adams για αρχηγός: «If they make Tony Adams captain / we could all go screaming in Lunar Park / I say yes, oh yes». Με ψηλοαδιάφορα World Cup Themes έχουν καταπιαστεί κατά καιρούς αρκετοί, όπως οι James (To «Low Low Low» έγινε «Goal, Goal Goal» το '94), Pop Will Eat Itself («Touched by the hand of Cicciolina»), Chumbawamba («Top of the World»), Colourbox

και Saint Etienne (με αντίστοιχα «Official World Cup Themes»). Στους τελευταίους η σχέση με το άθλημα φαίνεται λίγο βαθύτερη (το όνομά τους το πήραν από τη μεγάλη ομάδα που είχαν οι «Stephanois» στα 70s, ενώ μυστήριο καλύπτει και το ορχηστρικό «My name is Vlaovic», is it...Goran Vlaovic!). Εντέλει καλύτερο αν' όθους κομμάτι για Μουντιάλ έγραψαν πέρυσι οι Γερμανοί Woog Riots («Football Round the Clock»): «Are you ready to forget / your family and your job / World Cup oh, oh / football round the clock!», με αναφορές σε μεγάλες μορφές (Ροζέ Μιλά- «dancing round the corner flag», Χρίστο Στόιτσκοφ «played it cool / centres at the swimming pool», Ντάβορ Σούκερ, Βάλτερ Τζένγκα κ.α), δείχνοντας και πάλι ότι όταν συνδυάζονται ιδανικά οι δύο αγάπες το αποτέλεσμα είναι έως και μαγικό!

MOTORIZR

Το MOTORIZR γλιστράει σε μια νέα αντίληψη design. Κύριο χαρακτηριστικό του είναι το συρόμενο ηλεκτρο-
λόγιο, ικανό να λειτουργεί σε ανοιχτή, αηλιά και σε κλειστή θέση. Ελκυστική στις αισθήσεις, η νέα ηλεπτή
συσκευή, ξεχωρίζει ακόμα για το εξαιρετικό imaging και την παγκόσμια συνδεσιμότητά του.
Προκαλώντας ένα αίσθημα ευχάριστης έκπληξης, το MOTORIZR «γλιστράει» απαλά για να αποκαλύψει τα πιο
fashionable tattoo γραφικά, εμπνευσμένα τους ίδιους fashionistas που σχεδιάζουν τις επώνυμες τσάντες.
Το MOTORIZR διαθέτει κάμερα 2 Mega Pixels και, για τους λάτρεις της μουσικής, μπορεί να μεταφέρει πάνω
από 250 μουσικά κομμάτια.
Απευθύνεται σε όσους βρίσκονται διαρκώς σε κίνηση, σε όσους αναζητούν διασκέδαση, στυλ και ουσία
στην επικοινωνία τους. Για όλους αυτούς το MOTORIZR είναι η ιδανική παρέα. Ένας συνδυασμός αθόρυ-
βου στυλ και κινητής ψυχαγωγίας!

velvet pot pourri./44

Η ΓΡΑΜΜΗ

Όλοι έχουμε περάσει χρόνο –πολύ...– περιμένοντας. Εκείνη η τόσο γνώριμη και τόσο εκνευρι-
στική αναμονή στην ουρά, στην εφορία, στο φανάρι, όρθιοι στο λεωφορείο, στον προθάλαμο
ενός ιατρείου... Εκεί, εκεί, που ο καθένας από μας προσπαθεί με αθέμιτα μέσα να περάσει
πρώτος, να κερδίσει κάτι, να αποδείξει κάτι... Εντάξει, μην προσβάλλεστε, σχεδόν ο καθένας,
ανάλογα με την ανατροφή του! Σ'αυτήν τη μαύρη κωμωδία του Israel Horovitz, 5 άνθρωποι
καθημερινοί, σε μια γραμμή, περιμένουν, ξεχνώντας στο τέλος τι είναι αυτό που περιμένουν.
Έρχονται αντιμέτωποι με τον εαυτό τους, προβάλουν την εικόνα αυτού που θα ήθελαν να
είναι, προσπαθούν να ζήσουν ό,τι δεν πρόλαβαν να ζήσουν, να σώσουν και να καταστρέψουν τις
σχέσεις τους. Αγωνίζονται για να κατακτήσουν στιγμιαία την πρώτη θέση, για να διαπιστώσουν
στο τέλος πόσο μάταιη είναι αυτή η αίσθηση... Με λόγο ελλειπτικό, κινήσεις συχνά στυλιζαρι-
σμένες.. Και έναν τζόκερ-έκπληξη!

Σκηνοθεσία: Δ. Καντιώτης.

Από την ομάδα «Μικρή Σκηνή» του Σύγχρονου Θεάτρου Αθήνας

Φούρνος, Μαυρομικάλη 168, τηλ: 210 6460748

Δευτέρα-Τρίτη 9.30 μ.μ., 17€, φοιτ.: 12€

Διάρκεια: 90', μέχρι την Κυριακή των Βαΐων

ATHENS VIDEO ART FESTIVAL 07

Το Athens Video Art Festival, είναι ένα δι-
εθνές φεστιβάλ οπτικο-ακουστικών τεχνών
αφιερωμένο στον ψηφιακό πολιτισμό και
τις νέες τεχνολογίες, που απευθύνεται σε
όλους τους λάτρεις της κινούμενης εικόνας.
Αυτή την περίοδο ετοιμάζεται για την τρίτη και
πιο δυναμική μέχρι τώρα διοργάνωσή του.
Το Athens Video Art Festival 07 θα πραγ-
ματοποιηθεί στην Τεχνόπολη του Δήμου
Αθηναίων στο Γκάζι στα τέλη Απριλίου.
Εκτός από τις τελευταίες εξελίξεις στο
χώρο της video art, στο Athens Video Art
Festival θα συμπεριληφθούν μοναδικά
video installations, live art performances
με τη συμμετοχή του κοινού και εντυπωσια-
κές κατασκευές.
Ταυτόχρονα θα πραγματοποιηθούν εκτενή
αφιερώματα σε μερικά από τα πιο καταξιω-
μένα διεθνή φεστιβάλ, με προβολές video
και επίσημους προσκεκλημένους.
Μετά το πέρας των προβολών θα ακο-
λουθήσει μουσικό event με συνοδεία
πρωτότυπου οπτικοακουστικού υλικού με
επίσημους προσκεκλημένους.

Περισσότερες πληροφορίες στο
www.athensvideoartfestival.gr

YELP

Κλίμακα 5:1 [Scale 5:1]

Από τη συλλογική μνήμη στην
ατομική ευθύνη

Το έργο της ομάδας YELP με τίτλο Κλίμακα
5:1 (Scale 5:1), παρουσιάστηκε για πρώτη
φορά τον Ιούλιο 2006 στην Πάτρα, στα
πλίσσια του φεστιβάλ DON'T STOP THE
DANCE (παραγωγή Πάτρα Πολιτιστική
Πρωτεύουσα 2006). Είναι το τρίτο μέρος
της σειράς ODD (που σημαίνει μονός αριθ-
μός αηλιά και παράξενο), μια τετραλογία
σε μονούς αύξοντες αριθμούς.
Το έργο Κλίμακα 5:1 (Scale 5:1) σε χορο-
γραφία της Μαριέλλας Νέστορα και μουσική
των ήλιος προσκαλεί το θεατή να θυμηθεί
διαφορετικές εκφάνσεις της εξουσίας. Η
κτιτικότητα, ο επεκτατισμός και η κυριαρ-
χία σε συστηματική επανάληψη αποκα-
λύπτουν την αγωνία του ανθρώπου να
επιβληθεί στον κόσμο που αντιλαμβάνεται
ή στον κόσμο που ορίζει. Ένα παιχνίδι-
αναγωγή, της ιστορίας του «πολιτισμέ-
νου» κόσμου που διαπραγματεύεται την
ιεραρχία, τη συνενοχή και τη διαχείριση
των επιλογών μας.

Πέμπτη 27 Φεβρουαρίου – Κυριακή 4 Μαρτίου, 21:30
Θεσείον, ΕΝΑ ΘΕΑΤΡΟ ΓΙΑ ΤΙΣ ΤΕΧΝΕΣ
Τουρναβίτου 7 Ψυρρή (μετρό: Θεσείο/Μοναστηράκι)
Τιμή εισιτηρίου: 10€
Κρατήσεις: 210 3255444
yelpdanceco@hotmail.com

VIDEO DANCE 2007

7ο Διεθνές Φεστιβάλ Ταινιών Χορού και άλλων Πειραμάτων

Το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλο-
νίκης, στο πλαίσιο της ετήσιας δραστηρι-
ότητάς του, διοργανώνει για 7η χρονιά
το Μάιο του 2007, το VideoDance, το
φεστιβάλ για τη συνάντηση των οπτικοα-
κουστικών μέσων και των παραστατικών
τεχνών, στην Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη.
Ταινίες, καλλιτέχνες και σχήματα από όλο
τον κόσμο θα φέρουν κοντά στο κοινό
Αθήνας και Θεσσαλονίκης καινούριες και
πρωτοποριακές ιδέες, projects, παραστά-
σεις και πειραματισμούς.
Το VideoDance ξεκίνησε το 2000 ως
διεθνές φεστιβάλ ταινιών χορού και είναι
πλέον, στην 7η διοργάνωσή του, ένα αναγνωρισμένο φεστιβάλ γύρω από το πείραμα της
κίνησης και της κινούμενης εικόνας, στο σταυροδρόμι του κινηματογράφου, των live
media και των video-εγκαταστάσεων. Καλλιτεχνική διευθύντρια του VideoDance είναι η
Χριστιάνα Γαλανοπούλου.
Οι ενδιαφερόμενοι μπορούν να υποβάλουν τις ολοκληρωμένες ταινίες τους, αν είναι Ελλη-
νικές παραγωγές, μέχρι τις 20 Μαρτίου 2007.

Αθήνα: 4-11 Μαΐου 2007
Θεσσαλονίκη: 4-9 Μαΐου 2007
www.filmfestival.gr
videodance@filmfestival.gr

velvet pot pourri./45

ΤΑ ΣΤΑΧΥΑ

Την επόμενη φορά που θα βρεθείτε κοντά
στην Πλατεία Εξαρχείων είναι ευκαιρία
να περάσετε από τα Στάχυα (Ση. Τρι-
κούπη 12) και να γευτείτε τα βιολογικά
προϊόντα και τις σπιτικές γεύσεις που
δύσκολα θα βρείτε αλλού. Η υπέροχη
χωριάτικη μελιτζανόπιτα και η πολύσο-
ρη πίτα με τέσσερα τυριά και φρέσκια
ντομάτα είναι απλά δύο παραδείγματα...

FLOWER CHILDREN

της Σώτης Τριανταφύλλου

Μπορεί κανείς να με κατηγορήσει για πολλὰ πράγματα, όχι όμως για το ότι παραμένω απaráλληκτη μέσα στον χρόνο. Για παράδειγμα, μέχρι προσφάτως, ήμουν φανατική των αυτοκινήτων: υπήρξα επί τριάντα χρόνια περίπου, ψυχαναγκαστική οδηγός· ρόδες, τιμόνια, φλάντζες· γκαράζ, πάρκινγκ· ανοιχτοί δρόμοι, πολύμνηνα οδικά ταξίδια. Στους φιλοσοφίζοντες φίλους μου έλεγα: «Εσείς σπουδάζετε οντολογία, εγώ οδολογία.» Τέτοιες εξηνάδες. Τα αυτοκίνητα ήταν η προέκταση του σώματός μου, το σύμβολο της ελευθερίας μου: ώσου, σταδιακά, χωρίς να το καταλάβω καλὰ-καλὰ, κατέληξα οικολόγος. Όχι ότι στο παρελθόν μου έλειπε η ευαισθησία ως προς το περιβάλλον· όχι ότι ήμουν τόσο ηλίθια ώστε να μην αντιλαμβάνομαι ότι τα

μποτιλιαρίσματα θα σπάσουν τα νεύρα της ανθρωπότητας κι ότι τα καυσαέρια θα μας στείλουν στον άλλο κόσμο μian ώρα αρχύτερα. Ήξερα ότι η κολλοσιαία ποσότητα της λαμαρίνας επιβαρύνει τον πλανήτη. Αλλά, με το πέρασμα του χρόνου, ηρασίνισα εντελώς: έγινα φιλανθής (σχεδόν κηπουρός), πεζοπόρος, αντικαννίστρια· ομολογώ ότι κινδυνεύω να εξελιχθώ σε σκέτο ξενέρωμα. Το περασμένο καλοκαίρι, κάθε φορά που βρισκόμουν σε παραλία – μια φορά στη Βρετάνη, μια φορά στο Ναύπλιο – τη διέτρεχα πάνω-κάτω και μάζευα τα

σκουπίδια: αποσίγαρα, πλαστικά μπουκάλια, συσκευασίες και τα λοιπά. Η τρελή με τη σακούλα των απορριμμάτων θυμαίνεται τις παραλίες. Η οικολόγρια. Αναρωτιέμαι μήπως βρίσκομαι μπροστά ή *μέσα* σε μια καινούργια νεύρωση, σ’ έναν καινούργιο ψυχαναγκασμό: μήπως αντικαστήσω οριστικά το αυτοκίνητο με πατίνι, μήπως καταντήσω οικολόγος από εκείνους που επιμένουν να καταργηθεί η βιομηχανία και να επιστρέψουμε στην Ακτή των Κουνουπιών. Τώρα που τέλειωσαν οι γιορτές, Χριστούγεννα, καρναβάλια και τα τοιαύτα, κάθομαι και σκέφτομαι, με θλίψη, την καμένη γη που άφησαν πίσω τους οι γλιετοκόποι, οι ορδές των τουριστών, τα γκρουπ των συνταξιούχων, των μεσηλικών και των εφήβων που ξεφάντωσαν ανά τον κόσμο: τα βουνά των πεταμένων μπουκαλιών, των ψεύτικων χριστουγεννιάτικων δέντρων, των κομφετί, για να μην αναφέρω τις οροσειρές των περιτυλιγμάτων

που αντιστοιχούν στον Μέλανα Δρυμό αποψιλωμένο. Εν πάση περιπτώσει, κάθε καλοκαίρι, τα πλήθη των ριουμένων παρατηρούν μια μάλλον υποσιτισμένη τύπισσα να μαζεύει, σχολαστικά και καρτερικά, πλαστικοποιημένα χαρτιά από παγωτά, φθούδες καρπουζιών, σακούλες από σούπερ-μάρκετ και κουτιά από τσιγάρα, μισοχωμένα στην άμμο. Ίσως να νομίζουν πως είμαι ρακοσυλλέκτρια, ή υπάλληλος της κοινότητας, με μαγικό. Η νευρική μου κατάσταση επιδεινώνεται όταν αρχίζει η εποχή του κυνηγιού. Δεν έχω συλλάβει το νόημα αυτής της δραστηριότητας. Πρόκειται για σπορ; Ομολογώ ότι δεν έχω πιάσει το νόημα σειράς από σπορ, όπως, π.χ. το γκολφ, το κρίκετ, το ράγκμπυ, το τραμπολίνο κ.τ.λ. Πάντως, το νόημα του κυνηγιού μου διαφεύγει πλήρως. Οι

κυνηγοί ξυπνάνε στις τέσσερις το πρωί και παίρνουν, ένοπλοι, τις ατραπούς· φαράγγια, λαγκάδια, λόγγους. Για να σκοτώσουν μπεκάτσες, ή κάποιο άλλο αθώο πουλί που πετάει ή κοιμάται μπεκάτσα. *Εποχή του κυνηγιού*. Κυνηγότοποι. Περιοδικά για το κυνήγι και για τις καραμπίνες: όλη μου διαφεύγουν. Ή εγώ δεν είμαι καλή ή ο κόσμος έχει γυρίσει ανάποδα. Τελευταία, εντυφώ στην ανακύκλωση: όχι ότι η ανακύκλωση σχετίζεται με το κυνήγι· σχετίζεται όμως με το ότι με έχει πιάσει μανία να σώσω τον πλανήτη. Πράγμα υπερ-αητρουιστικό γιατί είμαι μεγαλούτσικη και σε λίγα χρόνια θα ψοφήσω, άρα, τι με νοιάζει. Παρ’όλ’αυτά, ανακυκλώνω, με πάθος, το χαρτί: έχω ανακαλύψει έναν πράσινο κάδο σε απόσταση ενός χιλιομέτρου από

το σπίτι μου και κουβαλώ τα χαρτιά μέχρις εκεί· τα ζαλώνομαι και τα κουβαλώ. Το τι χαρτιά καταναλώνω είναι απερίγραπτο και ασήκωτο: εν κατακλείδι, παρά τις προσπάθειες, είμαι αντιοικολογικός πολίτης. Δημιουργώ τεράστιο όγκο σκουπιδιών. Στο μεταξύ, αναρωτιέμαι αν αδειάζονται οι κάδοι με το χαρτί προς ανακύκλωση, κι αν το χαρτί αξιοποιείται με κάποιο τρόπο. Ο Μάικλ Μουρ, στο βιβλίο του «Ηλίθιοι λευκοί», ισχυρίζεται ότι απ’ αυτούς τους κάδους περνάει κάθε τόσο ένα φορτηγό, βουτάει το χαρτί των ευσυνείδητων οικολογριών και το πετάει μπλουμ στη θάλασσα. Δηλαδή, κάνουμε μια τρύπα στο νερό. Δεν έχω λόγο να μην πιστεύω τον Μάικλ Μουρ, αλλά το γεγονός με πηλώνει. Υπάρχει περίπτωση να κουβαλώ τα χαρτιά κι έπειτα, να περνάει άνετος ένας νταλικέρης, να τα μαζεύει και να τα εναπο-

θέτει ήσυχα-ήσυχα στη χαβούζα; Με δουλεύουν; Εκτός αυτού, ανησυχώ για την άνοδο της θερμοκρασίας, την τήξη των πάγων στους πόλους και τα τοιαύτα. Δεν ξέρω τι να πιστέψω: τους κινδυνολόγους ή τους “do not panic”; Πάντως, αν αυξηθεί κι άλλο η θερμοκρασία, θα σκάσω. Δεν φτάνει το ότι ζούμε σε μια υποτροπική χώρα – κλιματολογικά και πολιτισμικά – τώρα δεν μπορούμε ούτε να δραπετεύσουμε. Πού να πάμε; Στο Παρίσι; Σκάει ο τζίτζικας. Υποπτεύομαι πως τα επόμενα λίγα χρόνια θα σας στέλνω γράμματα από την Αλάσκα, όπου ενδέχεται να την ψωνίσω με την προστασία της φώκιας, της λευκής αρκούδας και άλλων ειδών υπό εξαφάνιση. Δεν νιώθω καλὰ, σας το λέω: θα αφιερώσω τη ζωή μου στα

ζώα και τα φυτά. Συγκρατήστε με. Όσο για το ότι κατσαδιάζω όποιον φίλο μου αγοράζει ιδιωτικό αυτοκίνητο ή αλλιώς το παλιό, πρέπει να θεωρείται ένδειξη μετάλλησης. Όλοι με κοιτούν με απορία: «Μα εσύ δεν έγραφες επί χρόνια σε περιοδικό αυτοκινήτου;» «Έγραφα, αλλά με απέλυσαν.» Στη στήλη μου είχα αρχίσει, φαίνεται, να υπονομεύω την κουητούρα του αυτοκινήτου: το να γράφεις εναντίον του αυτοκινήτου σε περιοδικό αυτοκινήτου σηκώνει απόλυση· αλλά αυτό είναι το λιγότερο. Το μείζον θέμα είναι ότι μεταμορφώνομαι σε flower child κι ότι τελευταία, με ένα ερασιτεχνικό συγκρότημα στο οποίο κάνω back vocals, τραγουδώ “If You’re Going to San Francisco, be sure to wear some flowers in your hair”. Μάλλον ανησυχτικό αυτό, ε;

Ισχυρίζεται ότι είναι σεναριογράφος, ότι ο Ethan Cohen είναι «god amongst men» και ότι ο Douglas Adams είναι σε θέση να αλληλάξει ανθρώπινες ζωές. Ο Harmony Williams, co-frontman των Yeti, για το Velvet:

YETI'S HARMONY WILLIAMS

my space whore./48

Ως παιδί, τι σε τρόμαζε περισσότερο, και ποιος είναι τώρα ο μεγαθύ-
τερός σου φόβος;
Με τρόμαζε το άγνωστο. Τώρα με φοβίζουν ακόμη τα πράγματα τα οποία
δεν γνωρίζω, φοβάμαι όμως και ότι μη γνωρίζοντας, σπαταλάω τη ζωή
μου. Έτσι, ίσως φοβάμαι την ίδια τη ζωή.
Πώς νιώθεις προσωπικά, όταν γράφεις;
Πιάνεται ο αριστερός μου ο ώμος, και πονάει το κεφάλι μου. Πονάει, και
δεν είναι εύκολο, ιδίως όταν είναι τόσα ψέματα.

Πώς θα όριζες την ομορφιά;
Δε θα μπορούσα, γιατί αν μπορούσαμε να την ορίσουμε θα φροντίζαμε
ώστε όλα να ήταν όμορφα και μετά τι θα ήταν η ομορφιά; Τόσα λίγα
πράγματα είναι όμορφα, και όταν τα βρίσκουμε τα καταστρέφουμε. Ας
μην προσπαθήσουμε να την ορίσουμε γιατί θα τη μειώσουμε σε επιστή-
μη.
Ποια είναι η πιο πολύτιμη μουσική σου ανάμνηση;
Θυμάμαι ότι ήμουν καταπονημένος την πρώτη φορά που είδα το Les Mis
(Les Miserables), ήμουν νέος. Νομίζω ότι η κλασική μουσική είναι η
πιο διεγερτική, σου σηκώνονται τα μαλλιά, πρέπει όμως να είναι live. Τα
συγκροτήματα δε με συγκινούν πραγματικά.

Ποιο μέρος σε έχει εμπνεύσει περισσότερο;
Όλα τα μέρη τα οποία επισκέπτομαι είναι ίδια, επειδή είμαι εκεί, και δε
μπορώ να ξεφύγω από τον εαυτό μου.
Ποιο είναι το πιο ανήθικο πράγμα που έχεις ακούσει για τον εαυτό
σου;

Ότι είμαι ένας εκπληκτικός κιθαρίστας. Ήταν αρκετά ανήθικο. Καημένος
Jimi. Ότι είμαι διηρώσωπος. Ότι καταστρέφω ανθρώπινες ζωές.
Ποιος ή τι, σε έχει εμπνεύσει περισσότερο στη ζωή σου;
Μπορώ να πω η αγάπη ή ακούγεται φριχτό; Ίσως και η μιζέρια να έχει
παίξει σημαντικό ρόλο. Βασικά διάγραψε τα όλη. Ο Douglas Adams.
Πώς αισθάνεσαι επάνω στη σκηνή;
Εξαρτάται. Συνήθως εκνευρισμένος που δεν μπορώ να ακούσω τι τραγου-
δάω.

Υπάρχει κάτι για το οποίο μετανιώνεις που δεν κάνεις αυτή τη στιγμή
στη ζωή σου;
Να αποφασίζω τι θέλω. Να ξενοκοιμάμαι. Να είμαι νηφάλιος. Να φυτεύω
ένα δέντρο. Να βγάζω χρήματα. Να σώζω κάποιον. Να σώζω τον εαυτό
μου. Να γνωρίζω οτιδήποτε. Να είμαι ειλικρινής. Να πεθαίνω.

DO THE VELVET

στα παρακάτω σημεία

καφέ - bar - εστιατόρια **KENTRO:** Booze, Καλοκοτρώνη 57 | Gimmick, Τσαμαδού 15 | Obi-
Χαρτσάσιο, Σκουθηνίου 2 Πλάτ. Κλουθμώνος | Polis, Πεσμαζόγλη 5 (στοά βιβλίου) | Pop,
Κλειτίου 10B | Toy, Καρύται 10 | Πρίζα, Χρ. Λαδά 1 & πλ. Καρύται | Το Χρώμα, Λέκκα 8 &
Καραγεώργη Σερβίας | Pairidaeza, Παρνασσού 3 | Bartesera, Καλοκοτρώνη 25 (Στοά Πραξιτέ-
λους) | The 7 Jokers, Βουλής 7 | Switch Bar, Σκουθηνίου 2, Πλ.Κλουθμώνος | Μαγκαζέ, Αιόλου
33, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** After Dark, Διδότου 31 | Cafeína, Κιάφας 6 | Cookou Food, Θεμιστοκλέους 66 |
Decadence, Βουλγαροκτόνου 69 | Floral, πλ. Εξαρχείων | Ginger Ale, Θεμιστοκλέους 74 | Mo
Better, Θεμιστοκλέους & Κωλέττη 32, | Resin, Εμ. Μενάκη 53, | Underground, Μεταξά 21, |
Vox, Αραχώβης 61, | AB, Εμ. Μενάκη 53, | Γιάντες, Βαλτετσίου 44 | Διηδό, Θεμιστοκλέους 70 |
Ερωδός, Καλλιδορομίου 62 | Καφεκούτι, Σόλωνος 123 | Μικρό Καφέ, Αραχώβης 38 | Πενντανέ-
ντε, Καλλιδορομίου 55 | Ποδήλατο, Θεμιστοκλέους 48Α | Ποιείται, Κωλέττη 9 | Χάρτες, Βαλτε-
τσίου 35 | Wunderbar, Θεμιστοκλέους 80, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Tram, Μαυρομικαλή 168, **ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ:**
Fridays, Α. Κηφισίας & Α. Αλεξάνδρου, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Closer, Σίνα 21 | Fridays, Νεοφύτου Βάμβα
2 | Mommy, Δελφών 4 | Tribeca, Σκουφά 44 | Εν Δελφοίς, Δελφών 5 | Σκουφάκι, Σκουφά
47 - 49, **ΚΟΥΚΑΚΙ:** De luxe, Φαλήρου 15, Μακρυγιάννη, | Μικρό Μουσικό Θέατρο, Βεύκου 33, **ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ:** Kinky, Αβραμιώτου 6-8 | Το Κουτί, Ανδριανού 23, **ΘΗΣΕΙΟ:** Space, Ηρακλει-
δών 14 | Αψέντι, Ηρακλειδών 19 | Εν Αθήναις, Ηρακλειδών 12 | Inotheka, πλ. Αβυσσινίας 3 |
Καφενείο Θησείο, Ακάραντος 2 | Μορφή, Ηρακλειδών 36 | Πλ-Πουλ (σσιόνι), Αποστ. Παύλου
& Πουληπούλου | Stavlos, Ηρακλειδών 10 | Τατατά, Ηρακλειδών 30, **ΠΕΙΡΑΙΩΣ:** Bios, Πειραιώς
84, **ΨΥΡΡΗ:** Άσπρο καφέ, Αριστοφάνους 4 | Guru Bar, πλ. Θεάτρου 10 | Loop, πλ. Αγ. Ασωμάτων
3 | Multi 22, Ερμού 116 & Λεωκορίου | Soul, Ευριπίδου 65 | Spirit, Μισούλη 13 | Yoga Bala,
Ρήγα Παλαμάδου 5 - 7 | Αρόδον, Μισούλη 22 | Ψύρρα, Μισούλη 19 | Άστρον, Τάκη 3, **ΓΚΑΖΙ:**
Almaz, Τριτοθέμιου 12 Almodobar, Κωνσταντινουπόλεως 60 | Hoxton, Βουτσών 42 | Γκαζίκι,
Τριτοθέμιου 31 | Νηπιοναγείο, Κλεάνθους 8 | Mad, Περασφόνης & Δεκελίων 12 | Mamaca's,
Περασφόνης 41 | Tapas, Τριτοθέμιου 44, **ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΣ:** Nixon, Αγιοσιδήου, 61β, **ΚΑΙΣΑΡΙΑ-
ΝΗ:** Μέλι, Εθνικής Αντιστάσεως 4, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Μπρίκι, Φρύνης 18 | Fridays, Υψητού 110, Εμν.
Κέντρο Millennium, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Lemon, Ακτή Θεμιστοκλέους 154 | Un mundo, Υψηλάντου 176,
ΚΑΛΛΙΘΕΑ: Sine Qua Non, Αλεξάνδρου Πάντου 10, **ΦΙΛΟΘΕΗ:** Παλιά Αγορά, Κεχαγιά 26 & Μάρ-
κου Ρενιέρη, **ΧΑΛΑΝΔΑΡΙ:** Blue bar, Μεσολλογίου 8, Κεντρική Πλάτ. Χαλινδρίου **ΚΕΦΑΛΑΡΙ:**
Αιγίλη, Πλάτ. Κεραθαρίου **καταστήματα** **KENTRO:** Enter, Σόλωνος 52 & Μαυρομικαλή 15 | Prime
Timers, Ερμού 99 | Rita Pateroni, Καρ. Σερβίας 11 | Ορφανίδης, Καλοκοτρώνη 27 | Σόλωνος
Records, Καλλιανών 14, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Τα Στάδια, Σπ. Τρικούνη 12 | Clipart, Μνότσον 6 | Vinyl
microstore, Διδότου 34 | Yesterday's Bread, Καλλιδορομίου 67-69 | Guest List, Θεμιστοκλέους
48 | Box, Κωλέττη 4 | Barbara's Food Company, Εμ.Μενάκη 63-65, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Antonios
Markos, Σκουφά 21 | Cake, Ηροδότου 13 | Catalogue, Δημοκρίτου 24 | Energie, Σκουφά 29 |
.Lak, Σκουφά 10 | Nine Below, Τσακάλωφ 16 | Rere Para Σκουφά 62 | Ropa Lavada, Σόλωνος 42
| Το βρακί, Σκουφά 50 | Boosja, Ομήρου 56 & Σκουφά | Underground, Σκουφά 35, **ΜΟΝΑΣΤΗ-
ΡΑΚΙ:** Mr. Vinyls, Ηφαίστου 24 | Prime Timers, Ηφαίστου 12, **ΨΥΡΡΗ:** Central Hair Company,
Ρήγα Παλαμάδου 3 | Clipart, Ερμού 100 | Epidemic, Αγ. Αναργύρων 5 | Eye Worry, Καραϊσκάκη
1 & Ερμού | Mofu, Σαρρή 28 | Occhi, Σαρρή 35 | Formika, Παλλήδος 9, **ΓΚΑΖΙ:** Lifestyleddeath,
Τριτοθέμιου 30, **ΑΝΘ ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ:** Loopsnoo Records, Αχαϊών 24, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Madness Store,
Φρύνης 31 & Δαμάρεως | Prime Timers, Φρύνης & Δαμάρεως, **ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ:** Prime Timers, Ελ.
Βενιζέλου 34 | Record House, Ομήρου 46, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Sneaker Store, Σωτήρος Διός 23 | Prime
Timers, Ανδρούτσου 174Α, **ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ:** Prime Timers, Ταξιαρχών 67, **ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ:** Prime
Timers, Σαρανταπόρου 43, **ΓΛΥΦΑΔΑ:** 11, Κύπρου 11 | .Lak, Α. Μεταξά 24-26 | Prime Timers,
Αρτέμιδος 1, Πλ. Εσπερίδων | Rita Pateroni, Μεταξά 40, **ΧΑΛΑΝΔΑΡΙ:** Ducknows music store,
Καλοκοτρώνη 9 & Γκίνι 6, **ΜΑΡΟΥΣΙ:** Prime Timers, Β. Σοφίας 41, **ΚΗΦΙΣΙΑ:** Switch, Κυριαζή
6-8 **Βιβλιοπωλεία** **KENTRO:** Ελευθερουδάκης, Πανεπιστημίου 17, | Εν Αθήναις, Μαυροκορδάτου
9 | Ποιείται, Ασκληπιοίου 3 | International Press & Books, Πανεπιστημίου 73, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Πανα-
σωτηρίου, Στουρνάρη 35 | Πρωτοπορία, Γραβιάς 3 - 5, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Koan-Taschen, Σκουφά 64,
ΘΗΣΕΙΟ: Λεμόνι, Ηρακλειδών 22, **ΜΕΤΑΣΟΥΡΓΕΙΟ:** Futura, Βίκτωρος Ουγκώ 15, **ΣΩΓΡΑΦΟΥ:** Βι-
βλιοσπυρ, Γεωργ. Ζωγράφου 8, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Underground, Καραϊσκή & Δημητρίου 56, **ΚΗΦΙΣΙΑ:**
Ελευθερουδάκης, Κηφισίας 268 | Πανασωτηρίου, Καλοκοτρώνη 10, **ΜΑΡΟΥΣΙ:** Φνας, Εμπορικό
Κέντρο The Mall, Α. Παναοδρέου 35, **σινεμά** **KENTRO:** Άστρ, Κοραή 4, **ΦΙΣ:** Μικρόκοσμος,
Λεωφ. Συγγρού 106, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Αλφαβίβλ, Μαυρομικαλή 168, **ΚΥΨΕΛΗ:** Τριανόν Film Center,
Κοδρινγκτάνος 21 (Πατισιάν 101), **αχοήτες** **KENTRO:** Σ.Α.Ε., Νίκης 28, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Βακαλό,
Λόμπου Κατσώνη 26, **ΨΥΡΡΗ:** Akto, Κραναού 3 | Ι.Ι.Ε.Κ. ΜΟΚΥΜΕ, Αγ. Δημητρίου 11, **ΣΩΓΡΑ-
ΦΟΥ:** Focus, Παπάγου 112, **ΠΕΙΡΑΙΩΣ:** ΑΣΚΤ, Πειραιώς 256 | Dance Cultural Centre, Πειραιώς
76, **ΥΜΗΤΤΟΣ:** Leica, Υψητού 243 **χώροι τέχνης** **KENTRO:** The apartment, Βουλής 21, | Καπνά-
τος Αίθουσα Τέχνης, Αγ. Ειρήνης 6 & Αθηνών, | Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Βασ. Σοφίας
& Κόκαλη 1, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Cheap Art, Θεμιστοκλέους & Α. Μεταξά 25, | Manufactura, Ζωδόχου
Πηγής 29, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Ιλθένα Τούντα, Αρματολών & Κλεφτών 48, |
Φούρνος Κέντρο για τον Ψηφιακό Πολιτισμό, Μαυρομικαλή 168, **ΠΛ. ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ:** Νός, Χέυδεν
38Α, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Millefiori Art Space, Χάρπτος 29, | Καίφαγιάν, Καψήλη 6, **ΘΗΣΕΙΟ:** Bernier /
Eliades, Επταστάκη 11, | Ελένη Κορωναίου, Μιτσισίων 5 - 7 | Herakleidon, Experience in Visual
Arts, Ηρακλειδών 16, **ΜΕΤΑΣΟΥΡΓΕΙΟ:** Gazon Rouge, Βίκτωρος Ουγκώ 15 | Vamiali's, Σάμου 1,
ΨΥΡΡΗ: a.antoniopoulou.art, Αριστοφάνους 20 | Art Tower Agora, Αρμούδιου 10, Βαρβάκειος
Πλατεία | Batagianni Gallery, Αγ. Αναργύρων 20 | Gallery + Lab, Σαχτούρη 1 - 3 | The Breeder,
Ευμορφοπούλου 6 | Xirpas Gallery, Σοφοκλέους 53Δ | Α.Δ., Παλλήδος 3 | Μικρό Πολυτεχνείο,
πλ. Ασωμάτων 7 | Ε31, Ευριπίδου 31 **ΚΟΛΩΝΟΣ:** Επί Κολωνών, Ναυπλίου 12, **ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ:**
Πνευματικό Κέντρο Δήμου Πετρούπολης, Μπουμπουλίνας 59 & Αθανάσιου Διάκου, **ΝΕΑ ΙΩΝΙΑ:**
Β.Ι.Γ., Τραπεζούντας 44 | Τόρυμα ΔΕΣΤΕ, Ε. Παννά & Φιλελλήνων

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ **καταστήματα:** Joint, Αγίας Σοφίας 1 | Prime Timers, Κουσκουρα 5, **χώ-
ροι τέχνης:** TinT, Χρυσ. Σμύρνης 13, **ΚΡΗΤΗ** Τεχνόπολις, Ανδρ. Παπανδρέου 116, Ηράκλειο
(Αμμουδάρα), **ΜΥΚΟΝΟΣ** Εφημερίδες Gallery, Πέτρος Δρακοπούλου 4, **ΛΟΥΤΡΑΚΙ** Lemon, Πε-
ριανόρου 11, **ΝΑΥΠΛΙΟ** Obbi foto gallery, Αντωνοπούλου 6, **ΧΙΟΣ** Αίθουσα τέχνης Καλλιόπη,
Γεωργ. Μουτάφη 4, **ΚΡΗΤΗ** Τεχνόπολις, Ανδρ. Παπανδρέου 116, Ηράκλειο (Αμμουδάρα)

join

Monika, serpentine,
Lanterna, Jackie Breaks,
Family Battle Snake,
Mhtera Falaina Tyflh,
Modrec, Mamma Kin,
Wild Honey, Wanna Be James,
Fuse For Peckar,
Wish Upon a Star,
The Callas, spectralfire and
Palindrome and more...

at
fab liquid
studios

www.fabliquid.com

Βύρωνος 5
Δάφνη
Τηλ 210 975 4957

recording, mixing, editing, voiceovers, dubbing, production

**GEAR UP
AND GET OUT.**

*Quality is built into
everything we make.*

*The Timberland®
Skye Ridge*

Timberland® Make it better.™

Timberland, Make it better, Smart Comfort and the Smart Comfort logo are trademarks or registered trademarks of The Timberland Company. ©2006 The Timberland Company. All rights reserved.

ΣΤΑ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ:

□ ΚΗΦΙΣΙΑ □ Ν. ΕΡΥΘΡΑΙΑ □ ΜΑΡΟΥΣΙ
□ Ν. ΨΥΧΙΚΟ □ ΦΙΛΟΘΕΗ □ ΚΟΛΩΝΑΚΙ
□ ΠΑΓΚΡΑΤΙ □ ΠΕΙΡΑΙΑΣ □ ΡΕΝΤΗΣ
□ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ □ ΒΟΛΟΣ □ ΑΡΑΧΟΒΑ
□ ΖΑΚΥΝΘΟΣ □ ΗΡΑΚΛΕΙΟ □ ΜΥΚΟΝΟΣ